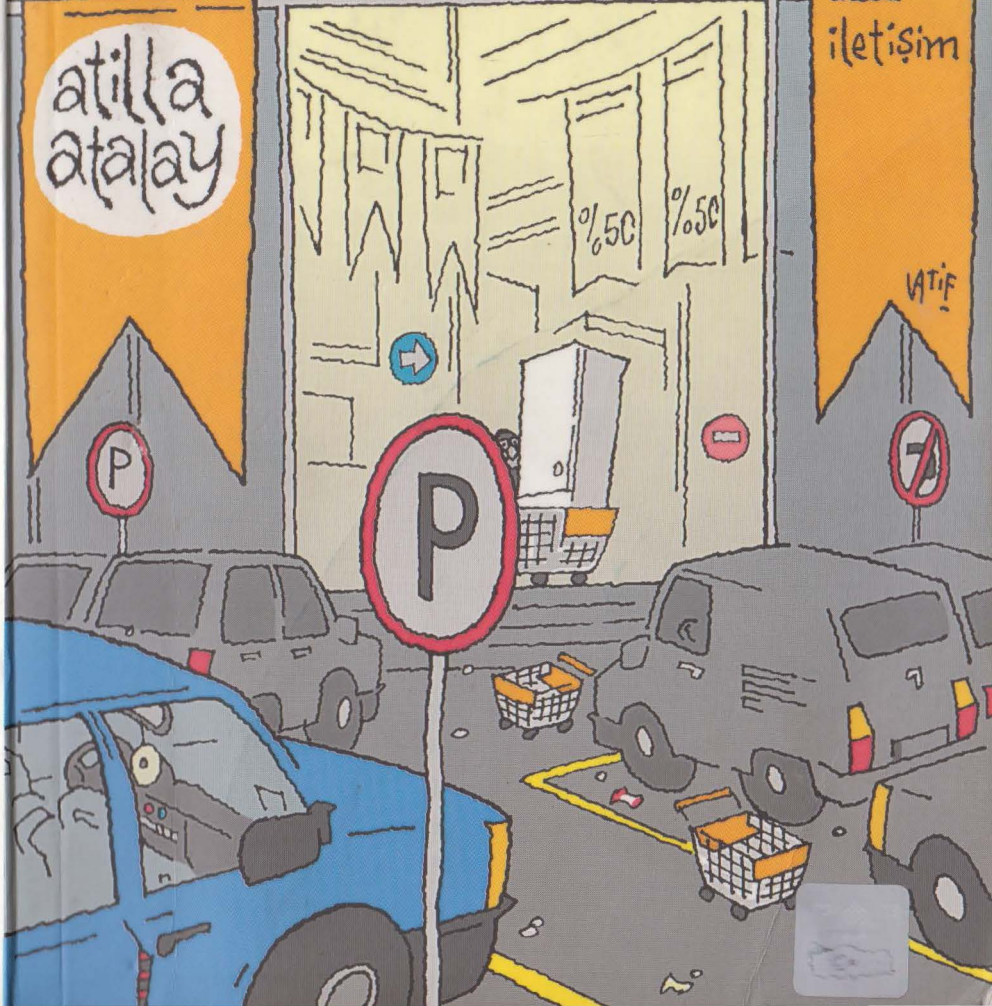

AğLAMA DOLABI

atilla
atalay

iletifim

ATIF

ATILLA ATALAY • Ağlama Dolabı

ATILLA ATALAY 1963 yılında İstanbul'da doğdu.1978'den başlayarak on yıl boyunca *Gırgır* ve *Fırt* dergilerinde mizah öyküleri yazdı. İTÜ İnşaat Mühendisliği Fakültesi'ni bitirdi. 1989 yılında çalıştığı dergilerden ayrılarak *Hıbr*, daha sonra *HBR* *Maymun* dergisinin kurucuları arasında yer aldı. Yazılarını halen *Leman* ve *Lemanyak* dergilerinde sürdürüyor. Atalay'ın yayımlanmış kitapları: *Usulcacık* (1990), *Ebekulak* (1993), *Sıdika* (1994), *Civciv Kutusu* (1995), *Uyuyamadığım / Düş Kovalayan* (1996), *Menekşe İstasyonu* (1996), *Yalnızlık Aletleri* (1997), *Dup Dup Çedene* (1999), *Eray* (1999), *Hayaller Kahyası* (2000), *Ağlama Dolabı* (2003).

A.Atalay e-posta: erays@turk.net
sklhan@leman.com.tr
web: <http://www.atillaatalay.netfirms.com>

İletişim Yayınları 889 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 122

ISBN 975-05-0133-0

© 2003 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2003, İstanbul (2000 adet)
2. BASKI 2003, İstanbul (1000 adet)
3. BASKI 2003, İstanbul (1000 adet)

KAPAK Latif Demirci

KAPAK FILMİ 4 Nokta Grafik

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Serap Yeğen

MONTAJ Hasan Deniz

BASKI ve CILT Sena Ofset

İletişim Yayınları

Klodfarer Cad. İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Fax: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ATILLA ATALAY

Ağlama Dolabı

i l e t i Ő i m

İÇİNDEKİLER

Sıdika 2003 7

Avrupa Treni **9** / Aborijinler Diyarı **12** / Hındaroğlu Henek Bey **15**
Yarışma Kültürü **18** / Hacker Hazretleri **21** / Sevgililer Dünü **24**
Dövüş Sanatları **28** / Digital Kenar **31** / Deniz Kenarı **34**
Küs Kız **37** / Rejim Karşıtı **40** / Sınır Krizinin Eşiğinde Anneler **43**
Gizli Silah **46** / Kısa Mesaj Kaygısı **49** / Sadakatsiz Safiye **52**
Yepyeni İnsanlar **55** / Seçim Zamanı **58**

Olası Lakırdılukurdular 61

Kredi Kartı Mağdurları **63** / Sahte Şeyh'in Gözdesi Ohnur **66**
Tetikçi Sektörü **69** / Halk Bunu İstiyor **72** / Diplomatik Nezaket **75**
Seçmen Musallatı **78** / Yolboyu Fuhuş **81** / E Devlet - E Millet **84**
Çürük Bir Aşk Hikâyesi **88** / Sonuncu Noter **92**

Sıkılhan'la Diyalog Çabaları 95

İlgi ve Şelkat Kumkumaları **97** / Triyalog Çabaları **101**
Kötü Örnek **106** / Krapanul **112** / Zombi Saldırısı **115**
Hepiniz Aynısınız **118** / Nasihatlerim Klasörü **123**
Kuşku İşkil Ve Paranoya **127** / Mutluluk Hormonu **131**
Annemin Bir Dizisi Olsa **135** / Veli Toplantısı **138**

Şeygül ile Hırgürkan **142** / Duman Donu **145** / Deprem Çantası **148**

Peluş Sincap **151** / Kırkaltıbin Kuku **154** / Gizemli Kız **157**
Gollum Baba **160** / Nikin Batsın **163** / Sardunya Saksısı **166**
Savaşa Hayır **169** / İnsan Arifesi Hayvan Ertesi **172**
Çocuklar Duymasın Şeker de Yiyebilsinler **175**
Yıvrıraç Sıkılhan **178** / Pilavcacık-17 **181**

Ağlama Dolabı 185

Ağlama Dolabı **187** / İnsan Kalma Alıştırmaları **204**
Patlıcan Zamanı **225**

Sıdıka 2003

- Alo, Sıdıka, Kenar ben. Seni düzeyli bir vize işi için arıyorum, samimiyim.

Vize mi? Nası yani Kenar? Sende konsolosmuşum gibi bir his mi uyandırıyorum? Bu yine bir telefon seksi fantezisi mi? Vize vermem mümkün değil ama cenazen için “Defin Ruhsatı” alma konusunda sana yardımcı olabilirim Kenar. Bizzat gebertirim.

- Avrupa Treni kaçmaktadır bugün Sıdıka... Biz o trenin yataklı vagonuna pinmek için...

- Alkol mü aldın sen Kenar? Avrupa Treni dediğin şeyin restoran vagonunda felan mısın?

Ne münasebet Sıdıka, alkol felan kullandığım yok. Peki sen alkol aldın mı Sıdıka? Bana “hoh” demek ister misin? Ama hemen şimdi deme, şu an internet cafedeyim, yarım saate evde olup üstüme rahat bişeyler giyerim, o zaman “hoh” de...

- Bak gene başladı eşşoğlueşkenar!

- Avrupalıların önünde ne bağırıyor sun Sıdıka. Bu koşullarda tabii ki bizi o topluluğa almazlar. Bu gün erişkin iki

insan arasındaki bir fantezi isteğine bile bu şekilde tepki gösteriyorsak geçmiş olsun bize.

- İmdat diyorum Kenar ya, "İmdat Freni"ni çekiyorum.

- Tabii Sıdika, sen bu tren kaçsın istiyosun. Bu Kenar hep sana mahkûm olsun istiyosun. Çünkü neden; İsveçli, Norveçli, Danimarkalı her türlü fantaziye açık sarışın hatunlarla baş edememekten korkuyorsun. Ama sırf senin yüzünden memleket bu tarihi fırsatı kaçırmıyacaktır Sıdika!

- İyi de salağım, benle ne ilgisi var, trenin raylarına mı yatıyorum? Hem bak sana bişey söylüyüm mi, biz topluca o treni kaçırsak bile, seni tek başına kesin alırlar oralara. Ne olsa bilim ve teknikte bizden daha ileriler, senin gibi özel bi yaratığı incelemek istiyecek bi üniversite laboratuvarı olduğundan eminim.

Benim laboratuvarında ne işim olur ki Sıdika. Eğer, hani yani, bana "Deney Hayvanı" demek istediysen...

Yok "fayans" demek istedim... Biliyosun laboratuvarlar komple fayans kaplı olur.

Fayans mı? Anlamadım ki... Hıh... Biliyorum, mahsus anlaşılmaz kadını oynayıp beni kendine kul köle etmek istiyosun Sıdika. Ama senin bu tür şeytanca oyunlarını yemez Kenar... Günün birinde beni fayans gibi pürüssüz ve ak pak teni olan Danimarkalı görl firendimle görünce kafanı vurucak duvar arıycaksın... Elveda Sıdika. Adiyö...

- Hadi ya... Hehe... Elveda Kenar.

- Pişmansın de mi? Bana fayans demiycektin Sıdika. Som altından taç olsan affetmez artık seni bu Kenar. Elveda.

- Elveda? Kapattın di mi riyakâr kadın... Kukla ettin beni kendine ama artık bitti, finito. Kenar yok artık. Elveda? Alo...

* * *

- Alo Sıdıka... Bu defa seni tamamen temiz ve milliyetçi hislerle arıyorum, samimiyim... Türk'ün Türk'ten başka dostu yok Sıdıka... Her ne kadar bana fayans demiş olsan da seni affediyorum. Neden dersen, bu bana Danimarkalı bir kızın "May Honey" yani, "balım" demesinden daha iyidir. Neticede söyleyen benim insanımdır. Hiristiyan Kulübünün burnu okka gibi fakat havada olan bir neferi değildir. Ben onlara elveda dedim artık Sıdıka, o ecnebi meraklısı Kenar geride kaldı. Ve evet, ben bir fayansım Sıdıka, senin fayansınım... Fayans ettin beni kendine... Alo... Alo?

İyi film diyosun ama ben o alt yazıları okuyamıyorum b c k b c k Sıdika. Bi satır görüp sökünceye kadar hop u cuyo öbür satır geliyo.

- Bu filmin alt yazısı yok ki anne.

- Ay hakkaten kız, Türkçe konu uyo adamlar. Eee, ne di-yolar?

- Hisli film mi bu Sıdika? Öyle vurdu kırdılı filimlere ba-kamıyorum artık ben.

- Sıdika ev yanıyo yavrum, ben bi t p uyku hapı içtim. Abinin babası, baban değil. Onu Kütahyalı bi t p den yaptım.

- Nasıl?

- Kütahya dolaylarından seslendim de nihayet duydu karı beni. Yavrum iki satır cevap versen anneye ölür m s n? Madem iyi film anlat ben de anlıyım azcık.

- İyi de anne, anla ılmıyacak bişey yok ki. Hacivat Karagöz yapmayı bırakıp dinlesen...

Hacivat Karagöz deme anneye! Yavru kaltağa bak, büyüdü de anneye Hacivat demeler ondan sonra Beberuhi şeklinde hitaplar, cevap vermemeler... Şu Ornella Muti di mi? Ay hepten kocakarı olmuş be. Şuna bak, kafayı büzünce benimkinden büyük gerdanı çıkıyo. E tabi ama normal anam, üç çocuk doğurmuş. Bak bizdekiler olsa vücüdüm bozulur diye sittin sene doğurmazlar. Gerçi Sibel Can örneğini unutmamak lazım. İki eskisinden bi yenisinden doğurdu. Sanatkârım felan diye kasmadı şeyisini. Helal olsun kadına. Sıdıkaağ!

- Ay! Niyçün çimdiriliyorum anne? Şurda sessizce film izlerken sana ne gibi bi zararım oluyo ki. Ya Allah belamı versin kaçıp gidicem şu evden, Aborijinlerle yaşıycam.

- Aman tutan vardı, yürü git de Aborjisyenler baksın sana. Bi seneye kalmaz kucağında bi Aboricin velediylen gelir kapıya dayanırsın, baban da o saat vurur seni. Şu yaşa geldin öğrenemedin; insanın ailesi gibi olmaz. Aborijin dersin hânesine gidersin, adam senden istifâde etmeye kalkışır, oracıkta, kapının arkasında suistimal eder. Ortamlar kötü Sıdıka.

- Tabtabianneaynenöyledoğrubinoktayatemasettin.

Elbet. Anneler her şeyi bilir. Anne dediğin, teyze yarısı Sıdıka.

- Ohoo... Dinlemiyorum diye hepten zırvalamaya başladın ama anne. O deyim "Teyze anne yarısıdır" şeklinde bi kere. Gerçi otomatikman diğeri de doğru oluyo ama...

- Hahaaay nasıl da bilirim malımı. Ukalalık yapma fırsatı çıktı mı iki eli kanda bi gözü filmde de olsa asla kaçırmaz entel cadı. Mahsusçuktan dedim onu öyle ben. Yaa işte dededen büyük fil var Sıdıka Hanım, böyle çelerler adamın aklını filmde. Sen anneyi can kulağıyla dinlemezsən, ööle tırı vırı homurdanırsan, suallerine cevap vermezseen...

- Ama anne yani şurada noolur bi...

- Sus kız! Cevap verme anneye.

- Bak bak ben bildim Şu adamı.. Gerard Döpardiyoy... Yalık kız, bu da çökmüş. E tabi bu artis kısmısının alayı, fuhuş, içki, felan derken, çat diye morukluyolar. Kız, boynu yok ayol bu adamın... Haydaa, Şimdi niye kalkıp gidiyosun kızım, seyretseydin ya filimini. Bana bak, çıkarken odanın kapısını çarparsan ben de gerilip sana çarparım...

* * *

- Peh... Demek bu yüzden salondan püskürtüldüm Safiye Hanım. Dedikoducu iŐtahıyla BBG Evini izleyebilmek için vırvır edip caanım filme kan doğradınız.

E naapsaydım. Direkman "BBG seyredelim" desem "Aborijinlere kaçıcım" diye tutturuyosun. Hem bak; hakikati konuşmak gerekirse, ben artık film filan anlamaz oldum Sıdıkay. Bi görüntü beş kez tekrarlanmassa aynı cümle defalarca bağrılmazsa hatta bazı Şeyler daire içine alınmazsa, baktığımdan hiçbir Şey anlamıyorum. Günahı boynuna Reha Bey yüzünden oldu galiba. Haydaa... Yavrum, yine niye hemen surat asıp odana gidiyosun? Az çemkir, hakkını ara. Bak BBG'de Gaye diye bi kız var, hiç ezdirmiyoy kendini. Gel de biraz izle, cemiyet bunlara puan veriyo artık. Pusmıycan, yırtıcı olucan. Gel didiŐ anneye, gel.

- Allah alayını bildiği gibi yapsın, topunun köküne kıran girsin, ocaklarında incir ağacı bitsin, hortlayası hokkabazlar, deyyuslar... Meraba Sıdika ben geldim... Faraş ağızlı, sü-tü bozuklaa ot kafalılaa..

Vay Şetaret Hala... Biz de, halam kaç zamandır Sinop'tan bu tarafa kaçmadı diye endişe ediyoduk. Özlemişiz yaa. Beddua seansın bittiyse söyle bakalım, bu sefer neden kaçtın, yoksa yine eniştem yüzünden mi?

- Köyü televizyonculaa bastı o yüzden kaçtım Sıdika. Antimedyağ oldum gaari ben, nefret ediyen televizyan olayından. Özel hayatımıza gameralaa girdi, tiksiniyan hepsinden...

- Atıyosun hala. Tee Sinop'a gelip de sizin özel hayatınıza niye girsin ki kameralar. Onlar sürü halinde, burdaki bir avuç silikon, porselen, botoks karışımı yaratığın peşinde dolaşıyolar. Anca deprem felan olacak ki sizin tarafa bi kaç tanesi düşsün...

- Öyle değil gız, dizi çekmeye geldilee. Şimdik dağda bayırda, ıssız köy ve mezralarda geçen diziler moda ya. Bizim

köye de bi ekip geldi, “Hındaroğlu Henek Ağa” mı ne öyle tuhaf isimli bi dizi çekiyolar.

Fena mı kız hala? Layla Kapısı görmekten gına geldi, televizyona bakar bakar azcık memleket hasreti gidermiş oluruz.

- Sen öyle zannet, az kaldı hasret gidereceğin bir memleket bile galmıyodu ortalıkda. Evvela bütün köylü “Gelin bizim evde çekin, ev turistik olsun” diyerekten birbirine düştü. Sarıdanaların Ökkeş, Borucu Tevfiği “Set bizim evde kurulacak sen çekil aradan” deye vurdu. Soona Tevfiğin kardeşleri de Ökkeş’i vurdu haliyinen. Ökkeş’e açılan yaylım ateşi sırasında Torbaların Ömer yanlışlıkla vurulunca Ömer’in oğulları Tevfiğin kardeşlerini piçakladılar. Soonacığıma...

- Ay yeter hala... Bana bak, takip edilmediğinden eminsin değil mi ? Hayır yani, peşine filan takıldılarsa çatışmalar bizim eve de sıçramasın.

Aman evlerden uzak. Rabbım kimsenin yuvasına televizyoncu uğratmasın. Demin onu anlatıyodum. Bu televizyon ekibi sonunda Göbeksizin Hamdi’nin Evini seçti. “Çekim yaparken sessizlik olsun köpek havlamasın, eşek anırmasın” dediler diye, Hamdi köpeğini vurdu, eşeği çayıra saldı, bebeği ağlıyo diyerekten gelini de anasıgilin köyüne yolladı. Gelin askerdeki gocasına mektup yazdırmış “Babangil beni bebeğiminen beraber evden govdu” demiş. Oğlan da mektubu alınca askerden firar edip köye geldi. On dan soonacığıma efendim... Ay dilim damağım kurudu kız. Git bi çay koy...

- Hayatta çay felan koyamam şimdi. En heyecanlı yerinde bıraktın kız hala. Hadi devamını anlat. Naaptı firar eden oğlan? Gelin soona evine döndü mü?

Az sonra... Firari Er Mıstafa, bubasıgile neler söyledi? Bahtsız gelin Hacer, ikinci bebeğine mi hamile... Azz sonra... Sen önce git de çay getir.

- O hoo sana da bulaşmış televizyonculuk kız hala. Şaka bi tarafa, o televizyon ekibi sizin köyün başına sardırdığı belayı çekse “Hındaroğlu Henek Bey” mi ne, işte o acaip adlı salak diziden çok daha sağlam bi drama olur... Eee?

- Eeesi, Firari Er Mıstafa, “Sen bu evi televizyonculara kiraliycam diye benim hanımımı nasıl kovarsın, al öyleyse” diyerekten iki teneke benzin döküp babasının evini cayır cayır yaktı. Yirmi hektar ormanlık arazi de birlikte yandı. Yanan ormanlık yeri kendimize tarla yapamaz diye on onbeş kişi daha kavgaya tutuşup birbirini vurdu.

- Ay hakaten volkan patlayıp lav püskürse televizyonculardan daha az zarar verirmiş köye. “Köyden bi tek ben sağ kurtuldum” deme sakın hala... Eniştem yaşıyo di mi?

- Ona yaşamak denirse yaşaya. Onbir kere vuruldu, ben buraya geçerken hâlâ vurulup duruyodu.

- Nası yani kız hala. Eniştemi öyle bir durumda nasıl terk edersin. Hemen köyü arayalım, belki yaşıyodur, kan felan lazım mıdır acaba?

- Öyle değil gız, televizyonculaa rol verdi buna. Hındaroğlu Henek Bey’in kâhyası rolünde. İlk bölümde Ağa'nın hasımları vuruyo bunu. Yalnız enişden gabiliyetsiz çıktı biraz, bitürlü güzel vurulup ölemiyö. Oluncaya gadar habire çekiya gameracılar. Herif “güzel ölemedim” deye eve bana gapris yapıya, yok yere hır çıkarıp çoluğa çocuğa girişiya. Huzurumuz gaçdı Sıdika... Allah alayını bildiği gibi yapsın, hortlayası hokkabazlar...

Sıdika kız, bak sana bişey sorucam ama Allahın adını ver abine bu olaydan söz etmiycen, gurur meselesi yapar. Amfibik hayvan ne demek?

- Haydaa, nasıl yani anne? Niye amfibi hayvan için Allah adı veriyorum. Hem abimle amfibi hayvanın ne ilgisi var, çiftleşmeye mi çalışmış?

Abin beyniyle eve ekmek getirecek Sıdika. Televizyondaki bir yarışma programına katılıyo hayırlısıyan.

Nası bi yarışma bu, taklit felan mı? Kurbağa dışındaki amfibi hayvanların taklidi zordur, başka bi hayvana çalışsın. Ayıya doğal bi yeteneği var mesela.

- Öyle hokkabazlık şeysi değil kız, para ödüllü bilgi yarışması. Sorular genel kültürden çıkıcak. Ayı taklidi felan yok, bilgi ve kültürünlen para kazanıyon.

- Genel kültür hee? Ih... Hihihihhi...

- Hikhik edip de darı tanesi bulmuş tavuk taklidi yapma insana Sıdika! Ne var, katılanlardan nesi eksik abinin. Tamam, öyle genel kültüre filan pek hevesi yok ama belki yarışmada bildiği yerlerden çıkar. Hem çalışıyo da çocuk.

Bak bi bulmacada görmüş, belki yarışmada da sorarlar diyerekten o hayvan cinsini merak ediyö. Demin ne dedimdi ben.

- Amfibi hayvan. Yani hem karada hem suda yaşayabiliyo. Kunduz mesela. Ornitorenk de vardır ama o gagalı memeli. Bak, abim de eğer televizyon karşısında belgesel açıkken uyursa bütün bunları öğrenir, bilincinin altına gidiyo insanın.

- Hornitorenk de neymiş kız sabaha karşı. Ne işi varmış genç bi kızın bilinçaltında. O odandaki televizyon çıkıcak yerine ütü masası koyucam ben. Karıya bak, biz de örtmüş kapısını mişil mişil uyuyo zannediyoruz meğer seher vakti hornik seyrediyomuş.

E naapiim, televizyonların normal saatlerde insanları gerizekâhlaştırmak gibi kutsal bi görevleri var. Brezilyalı mahalle karılarının hayatını izliyceğime seher vakti kunduzların yaşamını izlerim daha iyi.

Hay bin kunduz pislesin senin o motorlu çenene. Kız bilgi yarışması da yapıyo adamlar daha ne yapsınlar.

E bırakın gidip alıyım o zaman paralarını. Beyinle eve ekmek nasıl getiriliyomuş gösteriyim.

- Olmaz ööle şey. Unutmadık daha “BBG’den Akımerkez Hülya”yı filan. Ben “Safiyanımların kızı televizyon yarışmasına girmiş” dedirtinem kendime. Sen şimdilik abine yardım et. Evlenince beyin izin verirse “Aileler Yarışıyor”a felan girersiniz. Cemiyet kaideleri gereği Sıdika, yoksa ben aranızda ayrımcılık felan yapmıyorum. İkiniz de benim için herkeslerin evladından güzel ve zekiisiniz. Bakma abin biraz ayıcana ama kirpi bile yavrusunu “pamuğum” diye vermiş. Sahi kız, kirpi anfibik mi?

* * *

- Şimdi bu Enis Behiç Koryürek dediğimiz insan tek bi insan mı Sıdika? Yoksa Mezdeke gibi üç ayrı şahıs mı?

Adam şair onu anladım “Beş hececiler” denmiş o da tamam. Fakat tek kişi mi bu? Niye beş? Niçin şiir?

- Kız abi günün birinde seninle böyle şeyler konuşacağı-mıza hayatta inanmazdım. Şaka maka helal olsun adamlara yaa. Senin ağzından “şiir” lafını çıkardılar ya o bile mukad-des bir eğitim ve uygarlık adımı.

- Bana bak kız sağda solda abim “şiir” şeklinde konuşuyo gibisinden laf çıkarma. Zaten yarışmanın adı sakat “Zayıf halka Samim” diye kahvede tefe koyarlar beni.

- Eheh... O ayı arkadaşlarının teşvikiyle yarışmaya katıl-saydın şaşardım zaten. Onların teşvikiyle anca döner bıçağı kapıp kavgaya karışır insan.

- Kız! Yarışmada vaadedilen belli bir meblağ karşılığında kısa dönem entellik yapıyoruz burda. Şiir filan dedik diye “Abim artık bana uçan tekme atmaz” hissiyatına kapılma. Seni delikanlılığın kitabı arasında ezip zambak gibi kurutu-rum. Hadi ikile şurdan.

- Ay hayatının en uzun cümlesini kurdun abi, keşke... Ta-mam gittim.

Ya anne, ayıptır söylemesi, demin Goncagül Teyze'yle konuştuklarınıza kulak misafiri oldum da... Duyduklarım yüzünden az kaldı kulağım uçukluyodu.

- Oh olmuş kulağına casus cadaloz. Sen de izinsiz dinlemeseydin büyük kimselerin konuşmasını.

- Hayır, duyduklarım pek büyük kimselerin konuşmasına benzemiyodu. Daha çok şeker sanıp babaannesinin sinir hapını yutmuş kız çocukları gibi konuşuyodunuz. Ya da gazetede okuduklarım doğru: bu "Patlıcan Sıcakları" mahalle arasındaki gizli delileri ortaya çıkartıyo.

- Deli deme anneye, ağzın eğri kalır, ayrıyetten taş kesilirsin. Sonra "Safiyanım putperest olmuş evinde ağzı eğri bi heykel besliyo" diye mahallede laf çıkar.

Yok, patlıcan sıcakları beni delirtti de tuhaf sesler mi duyuyorum acaba diye kendimden kuşkudayım ben. Bu öğleden sonra Goncagül Teyze'yle bir hacker'ı ziyaret edecektmişsiniz gibisinden laflar duydum sanki... Ya da bana öyle geldi, gidip tuzlu bi ayran içiyim, sonra da amuda kalıyım, beynime kan gitsin, bi tuhaflık var bende.

- Kız yaz vakti cam çerçeve açıkken ortalık yerde amuda kalkma sakın, her tarafın görünür. Hem bi tuhaflık felan yok, doğru duymuşsun; Goncagül'le beraber hekır'a gidecez biz. Kızını heklettiricek, bilgisayarla bozmuş karı kafayı, gece gündüz çete çet o daktilo gibi şeyin başından kalkmıyomuş. Bi Hekır Efendi'nin adını söylediler, şıp diye ke-siyomuş O interneti felan. Ben de abingili heklettiriyim di-yorum.

Nasıl yani, abim @ görse mertek sanır. Öyle internetle bilgisayarla felan ne ilgisi var ki?

- Ööle deme, cep telefonuna da iyi geliyomuş bu herif. O mendebur alet vik vik bütün gün abinin elinde. Hekır Efendi naapıyosa uzaktan bişey yapıyomuş kilitleyip atıyomuş telefonu. Bi ön görüşme yaptık bu Hekır Hazretleriynen, bana abinin doğum tarihini ve tuttuğu takımı felan sordu. Zannedersem ona göre akşam yıldızlara falan bakıcak, abinin telefon şifresini bilcek.

Aman noolucak o kadarını ben de bilirim. Abim gibi "Hasta Fenerli" mahalle delikanlılarının hemen hepsinin telefon şifresi, bu güzide kulübün kuruluş yıldönümü olan "1907" dir ya da kendi doğdukları yıl. Sen o hekır hazretlerine kaç para vericeksen bana ver, 5 saniyede kilitliyim abimin telefonunu.

- Peki Goncagül'ün kızını bilgisayardan soğutabilir misin?

- Hihe. Evvela bu bilgisayarın mausunu dolunay vaktinde üç yol ağzına götürüp gömüceksiniz Safiyanım. Arkasından, kız uyur iken kırkbir besmele çekip bilgisayarın power düğmesine basacaksınız, masaüstünden "dil seçenekleri" menüsüne girip "eşek dili"ni işaretliyeceksiniz...

- Kız bilir bilmez ağza alınmaz ööle şeyler, alay geçiyorum derken kendi kendine hek olur da kalıverirsin alimallah.

- Ne münasebet Safiyanım, ben gayet ciddiyim. O kıza el-ceğizimle bir virus programı yazarım daha o dakika, Bill Ga-

tes'i domuz gibi görmeye başlar, bilgisayardan elini eteğini çekip kendine moher kazak örmeye girer.

- Ciddiyen şu halana da yaz bitane. Tee Sinop'tan doğru babanı bana karşı doldurup duruyo. Büyü için felan lazım olursa diyerekten üç tel de saçını aldım yastığın üzerinden. Ben onu bi bahaneyle Sinop'taki internet cafelerden birine çekiyim, hek et halayı, patlat suratına virüs şeyisini...

- "Görümce Virusu" diyosun... Ah be, ben şimdi üniversitede okuyo olucaktım ki, şöyle sosyoloji bölümü felan, "İnternet ve Mahalle Karıları" diye bir doktora tezi yazıyordum. Nedir bu böyle ya, cep telefonundan bilgisayara kadar nasıl bir yanlış kullanımdır, ne tür bir algı bozukluğudur...

- Bindokuzyüzelliiki.

- Ne dedin sen anne?

Bindokuzyüzelliiki dedim... Terliklerimin şifresi. Aynı zamanda doğum tarihim. Ben senin annen yaşında kadınıym Sıdika, utanmıyo musun bana deli, algı bozuğu filan demeye. Şuracıkta terlikle heklerim de kimse alamaz elimden. Kaçma psipsikopat cadı!

Enüzübineşşeytanıracım... Yürü kız taksi tutalım Sıdika, otobüs durağında şu adamcağızı gördükçe aklıma şeytan üşüşüyo benim... Tövbeler tövbesi... Geber sen Safiye geber, boyunla iki tane evladın varken aklına neler geliyo! Öl Safiye!

- Ya nooldu anne be? Teorik ve tirendi olarak genç bir kız sıfatıyla benim ölüm arzusu içinde yanıp tutuşmam lazım, sana ne oluyo ki? Ne gördün otobüs durağında, niye taksi tutuyoruz, yaya olarak kaçılamiycak durumda mıyız? “İmdat” diyim mi ben? Söylesene kimi gördün?

- Şu yazar adamı be Sıdika, otobüs duraklarında yol kenarlarında her yerde resmini görüyorum. Ay tıpkı Şadan'a benziyo adam. Gerçi Şadan o vakitler gözlüksüzdü ama şimdiye o da takmıştır. Kaç gündür görüyodum o kadar koymuyodu da, şimdi sevgililer günü felan... Gülme kız anneye, geçiririm kafana çantayı.

- Ahihi. Yok anne gülmüyorum valla, sana öyle geldi. Vay be, demek yıllardır duyduğumuz gençkızlık aşkın Şadan Bey böyle biriymiş. Kimbilir kaç kadın şu kitap ilanına da-

lip da bineceği otobüsü kaçıyordu. Gerçekten de bu yazara-
rınıza benziyorsa hoş adammış.

- Senin annen bir melekti Sıdika. Ben de hoştum yani bir
zamanlar. Bi gören dönüp bir daha bakardı. Gelgelim senin
o ayyaş deden, senin bu ayyaş babanla evlendirdi beni.
Anamgil araya girdi “Kızı Şadan diye bi oğlan istiyο” dedi.
Yetimdi Şadan, öyle çok bağları bahçeleri felan da yok, ba-
bangillerin ise bissürü tarlası var, fiğ ekiyolar...

“Fiğ” ne kız anne? Yazdın şimdi. Ben hiç öyle bi bitki
duymadım veya filmin adını yanlış biliyoruz: Fiğler ve Çi-
men. lheh.

- Ben gülmüyorum ama! Tabii anneyiz ya, hepten cahiliz.
Her şeyi bu entel cadaloz biliyo. Al işte bilemedin, var “fiğ”
diye bişey. Baklagil ama hayvan yemi olaraktan ekiliyo. Şur-
da hayatımdan iki yaprak anlatıyodum, girdin dağıttın
mevzuuyu. Hokkabaz cadı. Ne diyodum?

- Babamgiller baklagil ekiyomuş hayvan yemi olaraktan,
fi tarihinde.

- He işte, deden “Nuh dedi peygamber demedi” Aslında
hiç bişey demedi. Sen bizim eve “Dövüş Kulübü” felan feş-
mek diyosun ama dedeninki daha acaipti. Bizi “Hayır, ben
kızımı o yetim herife vermem” anlamına gelicek şekilde
dövdü. Beni tezelden babana verdiler, Şadan o saat çekip git-
ti. Babangilin babası, fiğ tarlalarını birer ikişer içki sofrala-
rında yidi, kalanın dibine de baban darı ekti. Darı diye de
bişey var biliyon de mi?

- Yanlış anlama anneciğim, hububat ve gönül mevzusun-
daki konuşmanı asla bölmek istemem. Keşke hep böyle
şeylerden konuşsak. Fakat sonradan bana cav cav etmeni
önlemek için söylüyorum; şu anda bizim semtin otobüsü
durakta...

- Ben o otobüslerin en kral yere gidenini yıllar evvel ka-
çırdım kızım, yıllar evvel.

- Eh bu da kaçtı zaten. Bak ne diyecem anne, madem şöyle güzel konular açtık, burda ayak üstü otobüs durağında konuşucağımıza şöyle bir kafeye filan gitsek ne dersin haa? Ana kız oturup şu sevgililer günü yalnızlığında gönül meselelerinden konuşuruz.

- Senin ne gönül meselen varmış kız kaltak. Benimki sevgililer dünü. Maziden bahsediyoruz. O vakitler taze bahardım ben.

- Bak şimdi, dün taze baharmış. Sanki ben belediye otobüslerinde atmışbeş yaş üstü pasosuyla seyahat eden yaşlı bir insanım. Nasıl yani anne yaa? Hem yıllar öncesi başına gelenlere efkârlanıp ortalığa kahır saçıyosun hem de öz kızına ayyaş dedemle aynı biçimde davranıyosun.

- Kız sen çenene kontör mü yüklettin körolmayası. Bi lafa beş lafla cevap veriyo yaa. Yavrum evladım, eğer günün birinde senin de Şadan gibi bir adamla izdivaç yapman mevzuu bahis olursa babana karşı şu göğsümü siper ederim. Unutma ki Şadan yalnızca yakışıklı değil. Kendisi okuyup tee Madrid'lere konsolos olmuş bi kişi.

- Şu otobüs durağına freni patlamış diplomat plakalı bir araba girerse ve içinde ben yaşlarda bir çocuk varsa belki bi şansım olur. Yoksa böyle bi kafeye bile gidemiyorken nereden bulucam ben Şadan Bey gibisini. Kabul et anne, yaşadıkların sana hiçbir şey öğretmemiş.

- Hırf... Aman tamam, bağırma, bilemiyoz işte. Hırf... Bu yaşta nerden düştüyse aklıma. Şeytan dilime dolandı manyak gibi konuşup çoluğa çocuğa maskara oldum hırf. Oturup ölümü beklesene Safiye, sana ne...

- Ay yirim seni kız kıyamam kıyamam. Hemen de ağlar sulugöz.

- Kız Sıdıka bişey sööliycem ama alay geçmek yok anneyle. Şadan'ın anısına biz bu Yazar Bey'in kitabından alsak diyorum. Başkası olsa bilemem de bunu anlarım ben, konusu

Kars'ta geiyomuş. Belki fiy filan gibi benim bildiğim mevzuulardan vardır içinde.

- Anlamaz olur musun kız Safiye ne cinsindir sen. Her kitabın her okuyucu için ayrı bir tılsımı vardır. Eline alanı o tılsımla yaşamın bir tarafından illa ki tutar. Esasen hayat...

Hay seni doğurucağıma felsefe taşı doğursaydım. Gene başladı uzaylı gibi konuşmaya. Sus da şu taksiye el et...

Rahat dur da gözüne tentürdiyot girmesin abi. Eheh, valla bu renk açtı seni be Samim Efendi. Morun yanında acaip güzel durdu iyot kırmızısı. Burnuna tıktığımız pamuğun beyazı ise ilginç bir masumiyet kazandırıyor suratına. “Dövüş sanatları” lafı hep tuhafıma giderdi ama bariz bir renk uyumu var. Açıkçası, seni yeni baştan yorumlamış o herif ya da herifler.

- Şu an doktorun dikiş atarken çaktığı morfin nedeniyle kafamı pek toparlıyamıyorum Sıdika. Toparlansın, ilk işim kaldırıp o kafayı sana koymak olacak, gözünü “Başkent Hastanesi”nde açacaksın.

- Yok be abicim boşuna öfkeleniyosun, ben olaya sanatsal açıdan bakıyorum. Gerçekten ilginç bir asamblaj çalışması şu kafadaki. Saçlarının arasına açılı olarak dağılmış yeşil ve beyaz renkli cam kırıkları, düz ve tek boyutlu bir yüzeye uygulanan vitraydan çok daha doyurucu ışık oyunları yapıyor. Yeşil camları anladım, sanırım kafana bira şişesiyle çalışmış arkadaş. Fakat beyaz cam parçalarını yorumlamakta güçlük çekiyorum.

- Lavuklardan biri gözlüklüydü. O kafama şışeyle vurunca ben de arkadaşın gözündeki camekânları indirdim. Beyaz camlar, onlar. Biyerlerde de su yeşili kontak lens olması lazım. Acildeki hemşire kız saçlarının arasına düşürdü, bulamadılar. Her neyse Sıdika, boş konuşuyosun. Bunca yılımı dövüş sanatlarına vermiş amatör bir Ninja olarak gidip bi de karşı taraftakileri görmeni tavsiye ederim. Zeynep Kamil Hastanesi’de açtım ilk kişisel sergimi.

- Peki alnında “ZITO” yazmasının özel bi anlamı var mı? Bu sözcükle ne anlatılmak istenmiş olabilir? Yoksa, arkadaş yaptığı sanatsal çalışmaya bir imza mı atmak istedi sadece? Eğer öyleyse tuhaf bir ismi varmış. Dövüş sanatçısı filan dinlemez mahkemeye verirler, çocuğuna “Berivan” ismi veren ailelere bile neler yapıyorlar.

Yok be kızım, o lafın esası “OTIS”; yürüyen merdiven markası. Bi ara karı gibi kalleşçe arkadan çullanıp kafamı yürüyen merdivene bandırdılar, bu laf o sırada alnıma çıktı.

- Hımm... Şu “karı gibi” nitelemesi enteresan. Bu durumda dövüş sanatlarının da özünde kadınca bir duyarlılık taşıdığını söyleyebilir miyiz ağabeyciğim. Eheheh...

- Söyleyebilirsiniz Sıdika. Her şeyi söyleyebilirsiniz. Dilin kemiği yok. Aksi gibi kafamızın taşı ise kırılabilen bir malzemedendir yapılmış. Şu kadarını söylüyüm sağlık durumum iyiye gidiyor, pek yakında görevlerimin başına döneceğim. Birinci görevim sizsiniz. Kimseye vekâlet vermiycem, sizi bizzat kendim dövücem.

Durduk yere bana “siz” diye hitap etmeye başladığına göre sanıyorum şu anda çift görüyorsunuz abi. Tebrik ederim, dünya kupasını çift açıdan izleyebilmek bu günlerde herkesin arzuladığı bir durum. Kalkmaya çalışma gözüne tentürdiyot dolucak...

- Huhahaha lan çatlıycam Sıdika yaa... Hihu... Vallahi çatlıycam.

- Buyur çatla abi, ben seni tutmıyım.

Dövüş sanatlarıyla dalga geçiyordun ama kıytırık bi kapkaççı elinden çantayı yolup kaçtı. Küçümsiyeceğine kendini koruyacak iki numara öğrenseydin, bugün yetmiş-yedimilyon lira paran, cep telefonun bazı birtakım kızsal malzemelerin ve vinleks çantan hâlâ senin olacaktı.

Ne var fena mı, nüfus kâğıdımı da çaldı eşşoğleşekler. Böylelikle senin kardeşin olduğumu kanıtlayan tek yasal belge ortadan kalkmış oldu. Ben gayet memnunum, hadi git kafanla kiremit filan kır, beni rahat bırak.

- Haa doğru yaa, nüfus kâğıdını da kaptırdın. Dur ben senin kolundaki alçıya bi takım kimlik bilgileri yazıp imzalıyım. Hatta sanat olsun, kenar süsü felan yapıim. Arzu edersen alçına kartonpiyer de yaptırabiliriz, şööle dallı güllü. Yok ama bi bölümünü Filli Boya'yla kırmızıya boyamak daha iyi. Kırmızı beyaz olayı. Estetik durur, milli his uyandırır, çok şey söyler hihihi...

- Uzak dur benden Animal Planet.

- Ah! İstırmasana kızım karı gibi.

- Alo... Merhaba Sıdika, ben arkadaşın Kenar Öbürtekin, bu bir bant kayıdır. Yani bu kısmını ben kaydediyorum, biraz soona başlayacak şiir kısmını "Cep-şiir" servisinden 16 kontör karşılığında ikimiz için seçtim duygularımın ifadesi bakımından... Sinyal sesinden sonra dinle ve beni düşün... (Dıt) "Yürek değil, çarıkmiş bu manda gönünden... Ehem...

- Şşş alo... Alo yine nooldu kontörümün Kenar'ı?

- Alo Sıdika, alo bu benim Kenar, yani bir bant kaydı olarak değil, şahsen bizzat kendimim. Canlıyım Sıdika ve bir canlı olarak benim de hislerim var. İşte bu hislerimden bir kısmını sana şiir olarak yolluyım dedim ama bi yanlışlık oldu. A-27'yi tuşlayıp İclal Aydın'ın sesiyle "Ben sana mecburum"u yollıycağımdı, ters bastım heralde. Nerden çıktıysa "Manda gönü" diye bişey çıktı.

- Asıl sen nerden çıktın Kenar, seni hayatımdan silmek için hangi tuşa basmam gerekiyo?

- Ayıp oluyo ama Sıdika, ben sana kalbimi veriyorum sen bana error veriyosun. Oysa kızlar kendilerini güldüren hat-

ta şiir yollayan erkeklere sadece error vermezler... Diyeyim ben, sen anla artık.

- Ben sana ne diyim bilmem ki Kenar. Eskiden klasik bi salaktın ve bu dijital kazma halinden daha katlanılabilir bi tarafın vardı. Semtlere internet kıraathaneleri açılalı beri dilin "error" felan gibi laflara da dönmeye başladı. Tebrik ederim, kazmalığın her alanında en son teknolojiye göre yeniliyorsun kendini. Umarım ben hayattayken memleketimizin güzide aylarının hizmetine "ışınlanma" teknolojisi filan da girmez. Çat kapı üç boyutlu olarak hiç çekilmezsiniz.

- Bırak şimdi, cebine yolladığım koala resmini aldın mı? Hani sarılan hayvan.

Hayır almadım Kenar. Ben de sana vaşak ya da sırtlan gibi bir yırtıcı hayvan yollıycam ama ışınlanma teknolojisini bekliyorum.

Böyle yırtıcı konuşmaların var ya Sıdika, nası hoşuma gidiyo biliyo musun? Öööle sırtlan felan dedin de ayıptır söylemesi şu an benim üstümde Puma eşofman var Sıdika. Ya senin? Alo.. Aloo. Gene kapattın mı yoksa riyakâr l'adın! Ben sana kontörlerce para harcayıp şiir yollamaya uğraşayım, sen fantaziye kalkışınca telefonu kapat, görüfriendlik görevlerini yerine getirme. Quittirip gidicem senin hayatından çok arıycan bu Kenar'ı çok.

* * *

- Sıdika gel yavrum, seninle baba oğul gibi konuşalım...
- Nası yani baba? Sen, esasen abimle konuşmak istiyosun da bi yanlışlık mı oluyo? Yoksa doğumum sırasında benim hakkımda seni yanlış mı bilgilendirdiler?

Her neyse Sıdika "baba kız" diycektim dilim sürçtü. Çünkü aklım o oğlanda. Hani adı Yakup olan. Seni cebinden aradığımda telefona çıkan o Yakup kim Sıdika? Cevap ver! Ben bu cep telefonunu sana fink hattı olarak mı aldım?

- Ben öyle birini tanı mıyorum baba? Yani beni aradığında cep telefonuma Yakup isimli birinin çıkması çok saçma. Hihihi... Anladığım kadarıyla sen yine yanlış tuşladın o dolma parmaklarınla. Dedik sana o kadar küçük telefon alma diye. Biyerde okumuştum "Türk erkeklerinin küçüklüğüyle övündükleri tek şey cep telefonlarıymış" Soona da sarhoşken felan o dolma gibi parmaklarla yanlış yunluş yerleri arıyorsunuz.

- Bunlar nasıl konuşmalar kız böyle Türk erkekleri felan. Sıpaya bak sıpaya, anasına uyup bi kartlı telefon aldık diye kendini reklamlardaki "Özgür kız" sandı. Bak şu beş kardeş. Ellerim niye bu kadar büyük, parmaklarım niye bu kadar dolma biliyon di mi Sıdıka.

Evet babaanne! Fakat gerçekten bi yanlış anlama, en azından bir yanlış tuşlama var.

- "Sıdıka" diye hafızaya aldım kız ben seni. Tek tuşta arıyo. Üç kez aradım üçünde de Memur Yakup diye bi adam çıktı...

- Haa sahi, Kenar'a tuzak olsun diye telefonumu semt karakoluna yönlendirdiydim de.

- Bu durumda Kenar kim? Aom dı dıdıdı dırırırırırır. Benim adım Zekeriya Saka çok güzel döveriim, şiddetimin pek hoştur iyi tekmeleriim... aomm.

Niye öyle boş boş bakıyosun Sıdika. Tanımadın galiba, ben Kenar. Gerçi tanımamakta haklısın, mevsim gereği bi miktar bronzlaştım. Fakat görüyorum ki sen hiç yanmamışsın. Yanmanı isterdim.

- Hiii... Aman Allahım deniz Kenar'ı... Anneme uyup Marmara Denizi'nin ölüsüne girmeye gelirken, koli basilinden elma eşeğine, hatta katil yosuna kadar her türlü çöp ve pislikle karşılaşmayı göze almıştım ama sen hesapta yoktun Kenar.

- Ben ise seni böyle mayolar içinde göreceğimi rüyamda görsem inanmazdım Sıdika. Bir rüyasın değil mi? Ya da bir nesin Sıdika? Ben senin için neyim?

- Şu kadarını söylüyüm Kenar; sahilde babam ve abim var, ikisi senin için bir kâbus olabilir. Ayrıyetten tek başıma da şuracıkta seni boğabilecek teknolojiye sahibim.

- İyi de Sıdika'm ben zaten boğuk durumdayım. Seni gördüğüm dakikada nefessiz kaldım. Biliyorum, ben senin için gönül eğlendirdiğin bir oyuncağım adeta. Bu durumda benimle oynayabilirsin Sıdika. Tamam, var gönlünü eğlendir. Deve güleşi yapmak ister misin?

- Git başımdan Kenar yaa. Koca denizi dar etme insana. Zaten şurada kırk yılda bir suya girip ferahlıycam. Hadi, olay büyümesin. Ben senin söylediklerini duymamış oluyum, hatta sen olmamış ol.

Tamam Sıdika, gideceğim bu hüzün denizinden, beni intahara sürükleyen bu kahrolası maviden. Yalnız senden ufak bir ricam var, şunca zamandır seni seven Kenar'ın "elveda" demeden önceki son arzusu olarak kabul et; suyun altında bacaklarını açar mısın, arasından geçip gideyim.

- Çaktırmadan arkana bak Kenar. Sahilde elini alnına si-per etmiş düşman denizaltısı gözetler gibi buraya doğru bakan mavi basma elbiseli kadın benim annem oluyo. Ve seni fark edip alarma geçmesine üç saniye var. İnan bana Pörharbır'dan sonra tarihin göreceği en kanlı deniz muharebesi başlamak üzere.

- Başlasın Sıdika, ben zaten Pörharbır olmuş bi insanım. Bu arada tüy diplerin pürtük pürtük oldu, zannedersen üşüdün ama sana nasıl yakıştı anlatamam... Kötü bir niyetim yok Sıdika, sadece üşümeni beğendim "pürtük" dedim diye yanlış anlama lütfen... Sıdika?

- ...blurp...

Suyun altında bu kadar kalmamalısın Sıdika. Sıdika? Nerdesin ruh ikizim? Bari baloncuk çıkar Sıdika. Bak, ben yüzmesini bilen bir insan değilim ki. Yani ama yeter artık bu kadar naz olayı. Suyun yüzüne çıkmazsan gidiyorum ben. Samimiyim Sıdika, istenmediğim bir denizde daha fazla duracak değilim. Gidiyorum bak, elveda. Elveda Sıdika... Taştan bir kalbin olduğunu biliyordum ama aynı zamanda su geçirmez olduğunun farkında değildim. Yordun sen bu Kenar'ı, kukla etin kendine. Ama artık bitti. Elveda. "Blurp" haaa... Öyle olsun bakalım, değmezmişsin be Sıdika, işin gücün riya imiş.

Yavrum insan niye kendini durduk yere boğmaya çalışsın ki. Anneden gizlenmez be evladım, varsa bi derdin söyle. Gözümden kaçtı zannetme, yanına salaktan bi oğlan geldi ondan sonra suya saktun kafayı sen. O çocukla aranızda bişey mi geçti Sıdika. O eşşoğleşek ne şöyledi de dört varil su yuttun, söyle kız ne geçti aranızda. Cemiyete rezil olduysak, hazır hastanedeyken yeni bi surat ve kimlik yaptıralım efbiay şeysi gibi. Kız hadi sööle de gidip estetik cerrahiden ameliyat günü alıyım. Yavrum çıkarsana kafanı yorganın altından, annesinin sözü bu kadar mı batar insana ayol. Hayır vırvırcı bi insan olsam neyse. Tamam bundan sonra o yorganın altında yaşa sen, orda yuva yap kendine, başka anne bul. Sanki kötü bi laf söylüyoruz, sanki boş yere konuşuyoruz. İyi bakalım, kimselerle konuşma sen, kimsenin lafını sözünü beğenme, herkes psikopat bi sen akıllısın. Kız çık dedim, bak hallaca verir o yorganla beraber dövdürürüm seni cadaloz.

- Bana bak, hiç ayağıma üşenmem, atlar otobüse tee Merzifon'a kadar gelip seni terlik yağmuruna tutarım Samim. Yarın eve dönmezsen, bir daha dönme. Bak sana Safiye Saka sözü, vallahi evi taşır izimizi kaybettiririz, bi daha rüyanda görürsün bizi. Gülme orda ayı yavrusu ben gayet ciddiğim... Bak haalâ ne diyo. Ben anlamam Samim efendi yarın evde olcaksın o kadar, artı, annenin suratına telefon kapatılmaz.

- Eheh... Yavrunuzla mı konuşuyodunuz Safiye Hanım.

Yok benim öyle yavrum. Nah şuraya yazıyorum; dönsün, şu terlikle bööle... bööle... vurucam kafasına eşek okyanustan gelinceye kadar. Kasten okyanus dedim uzak ya. Okyanus mu uzak, ekvator mu kız?

- Durduk yere kafama terlikle girişirken araya espiri yapman güzel bişey tabi anne. Şiddetin ne hoş, ne güzel şefkatin. Hayret bişey yaa, kadın oğluna kızmış, bana terlik sallıyo arada da coğrafya yazılısı yapıyo.

- Hayır efendim, durduk yere değil. Anne terliği fevkalade adildir Sıdika. Demincek bana ayı demeye getirdin. Yav-

rumla mı konuşuyomuşmuşum. Ben baba tarafından doğru abingile “ayı yavrusu” dediydim. Ailemin zoruyla bir ayıyla evlendirildim, bu sebepten, çocuklarımdan bir kısmı ayı olarak doğdu. Hem ayı, hem fodul. Gelsin bak geberticem onu. Sahi, fodul ne demek kız Sıdık?

- Kızım cevap versene anneye.

- Bana bak anneye küsülmez. Tamam, abine biraz fazla sinirlendim kabak senin başına patladı ama ben napiim yavrum. Şekerimi fırlattı eşşoğleşek. Sen tut, televizyondaki bi yarışma programına kışkır, kalkıp tee Merzifon’a git. İki gün önce de Çorum’dan telefon açıp bankamatige para istedi. “Kaçak” diye bi yarışma programı var ya Show TV’de. Hani bir adam kaçıyo, sen adamı görüp de tanırsan yaklaşıp yüzüne parolayı söylüyorsun, yakalanmış oluyo, yarışmayı kazanıp para ödülü alıyorsun. Samim Efendi ve kahve arkadaşları memleket sathında herifin peşine düştüler. Yakalayıp parayı kırışıcaklar ama harcadıklarının haddi hesabı yok. Kaçak Çorum’da görüldü atla otobüse. Yok efendim, kaçak Burdur’un Tefenni ilçesinde görüldü atla otobüse. Oteliydi yemeğiymiş derken dünyanın parası gidiyo. Bana kalırsa lanet olası adam çoktan Meksika sınırını geçmiştir... Sitkom espirisi yaptım kız gülsene...

- Töbe Yarabbi. Abisi bir cins, kardeşi bir başka cins. Resmen küstü karı. Kızım konuşsana anneye... Yavrucum... Anasının zeytin gözlü kızı. Ah be evladım, naapiyim, abin delirtiyo insanı. Daha iki ay evvel de Japon televizyoncuların ağına düştüydü salak. Japon karı Türkiye’ye damat seçmeye geldiğinde, ağzımdan girdi burnumdan çıktı, bütün dikiş paramı kapıp kendine deri mont aldı. Neymiş efendim, kız bunu şık görsünmüş. Giy babanın cekedini git işte

sıpa. Olmaz ama ille annenin üç otuz parası yolunacak. Bak beyim diye demiyorum Sıdika, senin baban hakaten sabırlı adam. Bi başkası olsa çoktan evden kovardı bu abini. Ama naapıcan işte, evlat deyince akan sular duruyo. Bakma sen, ben de kıyamıyorum esasen. Naapsın çocuk, bir yıldır işsiz. Kriz ayağına memleketin aslan gibi delikanlılarını işsiz koyup ruh hastası etti körolmayasica deyyuslar. Geçen gün botlarına baktım baktım, tam üç saat ağladım. Yine o püskü botları giyip de gitmiş, orlarda hava yağmurlu olmasa bari. Lörp lörp su çeker o botlar. Hırf. Ah anasının bahtsız evladı... Hırf... Çocukken derdi ki; annecim kız derdi, benim çok param olacak sana hizmetçi tutcam işleri hep o yapcak, sen yorulmıycaksın derdi. Al işte, ana gariban, baba gariban, buncağız da garibanın teki oldu. Hırf, hörk... Kız o kadar ağlıyoruz, bir "Üzülme annecim" bile demiyo hâlâ küslük yapıyo taş kalpli kaltak. Tamam, yaptık işte bi hata. Al bak kendime de vuruyorum terliklen. Al işte bak.

- Dur kız anne yapma. Dur kıyamam dur...

Yok kızım, söyledim ben: Anne terliği adildir, ben kaba-hat işlediysem ben yerim.

- Ay yirim yirim kıyamam, dengesiz şişko seniii.

- lhihihihi. Ay yapma kız hihihi gıdık alıyorum... Ehihihi.

Şişko deme anneye... Kız çatlarım... Len... Hihihihhi. Aaay hihihihihhi... Kız...

Hayırdır anne, bilinmeyen bir düşmandan tehdit mektupları mı alıyosun? Ekmek dolabının üstünde “Gebereceksin Safiye!” diye bir not buldum...

- Evet Sıdika... Tereyağ kutusunun üstünde “Taş ye Safiye”, kola şişesinin kapağında ise “Zıkkım iç Safiye” diye notlar var. Ayriyetten, mutfak dolabının içine yanyana getirilmiş yıldız şehriyelerle “Şişko Safiye, dobiç şey” yazılmış.

Yine babamla küstünüz de notlaşarak mı iletişim kuruyosunuz? Eğer öyleyse, bu kez adamcağızın arabasının üstüne çiviyle “Beni yıka Zekeriya” yazma sakın. Sağlığını kazanıp görevlerinin başına dönebilmen tam 3 ay tutuyor...

Yok kız, az yiyim diye kendime yazıyorum ben o notları. Evvela sağlığım tehlikede tabii... İkincisi de, az daha yemeye devam edersem, bu yaz elbise olarak sadece eski sirk çadırlarını kullanabileceğim.

- Haa yaz rejimi yani... E tabi, yapmak lazım. On iki yaşından sonra rejim yapmak kadınlara farzdır. Bi tek bende bi tuhaflık var, on iki yaşından beri rejim karşıtı fikirlere sahibim.

Biliyoruz çocuğum. Biz sana yıllardır her odaya girdiğinde boşuna mı “Hoşgeldin Sıdika Saka ve dötü” diyoruz.

- Evet, yıllardır sen ve dünya kupasının resmi salağı abim beni bu şekilde alay ederek yaralamaya uğraştınız. “Kuyruğuna balkabağı bağlanmış fare”, “Römork takmış Topolino” bile dediniz. Ama ben ve dötüm asla rejim yapmadık, yapmıycaz da... Biz özgürüz...

- Bak bak bak... Yıllarca her şeyi içine biriktirmiş haspa. Kız alay edelim diye değil, iyiliğin için söyledik biz sana o lafları. Ona bakarsan ben de kendime “Geber, zıkkım iç, taş ye” diye not yazıyorum ama alınmıyorum. Kendi iyiliğim için konuşuyorum kendim.

- Hihhi... Eh biz de arada bi konuşuyoruz oramla aramızda. Yalnız biz spor yapma taraftarıyız.

- E tabi kızım, söyle orana... Bak yaz geliyo.

Ya öldürme insanı anne yaa... Yaz gelmiş neyime... Sanki hayatımda bi kere bikini giydirdiniz... Sanki Layla'ya Reyna'ya filan gidip sitreç pantolonla dans edicem.

Bazen söylediklerimi sen değil dötün dinliyo Sıdika. Ben sana rejim yap dedim kızım. Orda burda sürtüp bikinili kaltak ol demedim. Hem diyelim ki biz sana izin verdik, o dediğin yerlere gitme imkânın çıktı, seni bu halinle gören hiç bi erkek yanına yaklaşmaz. Tek başına geldiğini anlamazlar ki, kaba etini kavalyen zannederler.

- Ay hihihhi... Ay dur bi dakika, bi dakika... Bu... Hiha... Bu kitap ne böyle kız anne. Ahaha... Nasıl yaa...

Kitap işte kızım ne var? Sen diil misin “Anne kitap oku” diye cav cav eden... Okuyoruz işte: Mucizevi İsveç Diyeti... En heyecanlı yerindeyim, tam Brüksel lahanası kolestrolü düşürücekti...

- Hayır hi hi... Ben kitaba bişey demiyorum... Kitap ayrıcağı olarak pastırma dilimi kullanman tuhafıma gitti.

- Öh... Benim dilimim değil kız o... Abin sorup duruyodu

sabahleyin “Anne benim pastırma dilimimi gördün mü?” diye... Her şeyi her yere atıyo eşşoğlueşşek, tabi arkasından toplayan hizmetçi var. Öhö yavrum gülme... Gülmesenize yavrum ve dötü. Alay geçmeyin anneyle, abinin o pastırma diyorum...

* * *

- Alo Sıdika... Yavrum yetiş...

- Hıaa... Hayırdır anne yaa sabahın dördünde nerden telefon ediyosun?

- Mutfaktan... Kalkıp odana kadar gelemiyorum, aralıksız olarak yemek yiyorum Sıdika. Koş kızım beni durdur, çatlıycam. Uyurken Emine Beder rüyama girip “Börekler ve Pastalar” kitabından pasajlar okumaya başladı... Uyanınca kendimi mutfakta buldum... Yetiş Sıdika mantı yapıyorum, bana engel ol yavrum... Gel bana “gebereceksin Safiye” de.

- Bir bahaar akşamı rastladım sizeeee. Sevinçli biir tela-aş içiindeydiniiz. Derindeen bakınca gözlerinizeeee, neden başınızı öne eğdiinizzz...

- Kim kız onlar?

İçimdee uyanan eski biir arzuuu dedi ki yıllardır aradığının buu... Nıyrınımmm... Şimdiii soruyorum, büküüp de boynumu...

Dur sorma. Önce benim soruma cevap ver, yoksa kesicem sesini, kırıp da boynunu. Kimlerle karşılaşıldı akşamüzeri parkta, kaç kişiydiler, baban abin ve ben saldırsak dövülebilir miyiz, ha Sıdka? Hihihi... Aman tamam kesme kız, ne güzel söylüyodun, espirik yapıyım dediydim. Kızım bakmasana buzağı gibi, ben pek severim bu şarkıyı, hadi söyle.

- Zevkini bırakmadınız ki anne?

- Siz deme anneye! Kinayeci kaltak. Kız hadi söylesene... Cidden pek severim bak bu şarkıyı. Şimdilerde kalmadı böylesi. Az önce deli tarafından dürtülmüş bi alay edepsiz, hamamda karılara Çingene kocasının şeyini tarif eder gibi tuhaf yüz hareketleri yapıp böğürerek şarkı söölediklerini

idda ediyolar. Aferim benim kızıma takdir ettim doğrusu, temiz aile kızı repertuarına sahiptin Sıdika. Seni yetiştiren anne babayı tebrik ederim. Haydi söyle.

Valla mahsusçuktan yapmıyorum anne. Inan unuttum. Hihi aklım hamamdaki kadının yüz ifadesinde kaldı. Nasıl yani yaa? Bak nediicem, kızından utanacak halin yok ya, hani biraz taklidini yapsan...

- Bööle gözler kısık, vik vik ağızla... Üstelik bi de hamam karıları gibi kaldırıp şokkadanak tokatlıyolar birbirlerini artık. Bööle bak... "Sitthss..." Laf ediyoruz ama bu kadınların hiçbirisi, söylemeyi kafaya koysalar bile içinde "siz" kelimesi geçen şarkı söyleyemez. Vallahi diyemiyolar kız. Kül-lük kadar porselen diş yaptırıp dudakları silikonla şişirtiyo-lar, kafaları zaten üç kelimeye basıyo, onun da ikisini söyleyemez hale geliyolar. "Sitthsss"

- Ayyy hihhi.. Ay yeter anne altıma işiycem gülmekten...

Öyle bişey yapma parkeler kabarıp, kukunu çakmakla yakarım Ssssıdıkha...

Uhahaha... Yaa gel öpücem, canım canım doşkilim, tombilim... Bidaha söyle bakiiim... Bi daha yapsana şu kadınların taklidini.

- Söölemicem isteeesss. Git içerden yazmarnı getir, belime bağlayıp Şakira taklidi de yapıyım sana. Ayrıca benim zamanımdan kalma Bedia Muvahhit taklidi var. Gerçi sen o kadını bilmezsin, baygın baygın konuşurdu böyle. Büyük tiyatrocuydu. Çok güzel taklidini çıkarırdım ben onun... Sen üç yaşındayken filan da mahallenin karıları toplaşıp Menekşe'ye denize gittiydik. Ben orda bi sudan çıkıp "Fuarr" diyen Müjde Ar taklidi yaptydım mahalleli su yutup boğuluyodu gülmekten. Ööle bi kolonya reklamı vardı oza-man, Müjde Hanım, elbisesi üstüne yapışmış sudan çıkıp "Fuarr" diyodu. Beni bi düşünsene şişko kadın üstümde basma elbiseylen... Kız eskiden gülünçlü bi insandım ben

be Sıdika. Böyle taklide şeye felan çok yeteneğim vardı. Ama sonra işte, “Aman edepli ol Safiye, fazla fingirdeme, bak bu şeytanlık yerde kız çocuğu büyütüyorsun Safiye. Şudur Safiye budur Safiye vır vır...” Yidiler lan beni, ömrümü çürüttüler.

* * *

- Ama anne olmaz ki gece vakti balkonda şarkı söylemek. Hadi gel, sen yat, ben sana başucunda sööliyorum “Bir bahar akşamı”nı... Bence babamla ilgili şansımızı da fazla zorlamayalım. Fırlayıp adamın kafasını ısırдың. Yarın ayılınca her şeyi hatırlayabilir.

Tam ısıramadım araya son dakkada çatal soktu essolesek, disim kırıldı. Hayatımı sürürttü ayı. Onunla karşılaşmasam belki de komikçi bi insan olurdum ben, okuluna gidip tiyatrosu olurdum belki. Hem iyisinden olurdum, efendisinden. Okul felan yaptırırdım kabiliyetli insanlara. Zuhâl Olcay’lan Beyi gibi olurdum, kazandığımlan tiyatro asardım. Öööle lükste sefahatta gözüm olmazdı...

- Hehe bak babam Vahi Öz taklidi yaparaktan içerden seni çarıyo ama...

- Sss... Bisey diicem şimdi olmuçak. Gitmiyorum efendim iseri ben, balkonda yaticam. Abinin masanın altında sakladığı sigaralar var git onlardan kap da gel bi tane. Azcık da mutfaktan rakı afirt... Surda karanlıkta kimseler görmeden bi kahır yapıyım kendime... Biiir bahar aksamııı rassladım siyysse... Sss.

Kız Sıdika, bugün bi makinalı tüfek almak istesek kaç paradır? Sen çeyizin için portatif yel değirmeni, ev tipi arıtma tesisi filan gibi tuhaf şeyler bakıyosun, kesin bunun da fiyatını biliyosundur.

- Doksansekiz görünümlü nükleer denizaltı versek baba? Balığına çıkarsın, torpilini atarsın, hem Sinop'a halamgillere felan denizden gider geliriz bi çabuk.

- Ben ciddiyim Sıdika, neyse parası verip alıcam bi makinalı tüfek. Bu karşı apartmandaki ayı yetti artık. Dünya kupasını yara almadan atlattık ama rahat durmaz o herif, kesin havaya sıkıcak bi kutlama ortamı bulur kendine. Vakit varken silahlanmak lazım. Herif bi atınca sen tepesine beş tane atıcan ki, pusup mevziisine geri çekilsin.

Yaa işte böyle. "Uçuruma çok bakarsan uçurum da sana bakar" buyrulmuştur. Onlara uyup silahlanırsan o aylardan ne farkın kalıcak baba? Hem biz makinalı alınca ne malûm adamın da camına uçaksavar koymıyacağı. Silahlanma yarışı böyle bişey işte.

- E naapıcaz, heriften kendimizi koruyalım diye yedi tane

samuray mı tutucuz Sıdika? Hem her eve lazım bi tane silah, hırsız var uğursuzu var. Gerçi tabi bu makinalı tüfek olayı biraz abartılı, ama şöyle demiri menevişli, kabzası se-defli... Hani benim vardı ya... Baba yadigârı çakaralmaz... Sahi o nerde Sıdika?

- Hehe hiç uğraşma baba o tabancanın yerini asla söylete-mezsın bana. Sakladığı yeri söylemiycem diye anneme ye-min verdim. Biliyorum, mahallenin adamlarını görünce sen de kurşun saçma arzusuyla yanıp tutuşuyosun. Karşiki he-rife gıcık kaptığın filan yalan. Nöşetel maçından sonra komşu evin damındaki sigara reklamının harflerini delik deşik ettiğini unutmuş değiliz.

- Yavrum bi tarihte bazı şeyler olmuş olabilir. Alkolün te-siriyle hani yani candan bir iki tane atmış olabilirim. Neti-cede milli hislerim galeyana gelmiş, eski örflerimiz depreş-miştir. Lakin ben artık eski Zekeriya değilim, boyumla ço-cuklarım var, şehir magandalığı günlerim geride kaldı artık. Cumartesileri golf, pazarları tenis oynama arzusunda bi in-sanım. Aslına bakarsan silah olarak da abini besliyoruz ev-de, yıllardır dövüş kursuna gidiyor. Demem o ki; benimki tamamen aile yadigârı bir antikaya duyulan hasret. Anne-min fildişi tarağı, dedemin sigara tabakası felan gibi... Yoksa o silahı bulunca havaya sıkacak değilim.

Ya baba daha demin makinalı tüfek lazım filan demiyo muydun sen? Hayal mi gördüm yani ben? Yoksa karşı apartmandaki ayıdan seken bi kurşunla beynimden vurul-dum da farkında mı değilim?

Demin demindir Sıdika. İnsan olarak hepimiz iyiye ve güzele doğru değişmiyor muyuz? Daha geçen gün, milli hislerim coştığında reklamlarda verilen Senegal ülke ko-duna göre telefon çevirip Senegalli bir ev hanımına milli maçtan önce "Lollo lollo lolo loooy" diye bağırdım. Artık mermi yerine kontör harcayan uygar bir insanım. Hiçbir

zafer, hiçbir kutlama insan yaşamından önemli olamaz. Teşekkür ederim.

- Aman Allahım neler söylüyorsun baba. Yok yok kesin vurulmuşum ben, derin komada hayaller görüyorum. Saçma ama insan ölmek üzereyken daha güzel hayaller görüyo diye okumuştum ben. Huzur dolu, masmavi bir tünelin ucundaki ışık, formasını henüz çıkarmış üstsüz bir İlhan Mansız...

* * *

- Inng... Alçaksın anne. Hani kıyamet kopsa söylemezdin babama o tabancanın yerini. Hani silahlara veda etsindi tüm ayılar, hani kuşlar ağaçlar, binbir renkli çiçekler.

- Ah yavrum ne biliyim ben... Tam olarak anlamadım ki... "Yavrumuzun namusu mevzubahis Safiye, İlhan isimli çıplak bi herif yakaladım evde" felan dedi. Boş bulunup söyledim.

Innk. Laf aramızda anne, genç bi kız olarak tabanca kabzasıyla yaralanıp komaya girince insan gerçekten İlhan Mansız'ı görüyo. 48 saattir beraberdik. Bi ara Leonardo Di Caprio da geldi üçümüz bir balonla çıplak olarak okyanusun üzerinde uçtuk.

Bak şimdi. Sakın bi daha komaya giriyim deme Sıdık valla baban bu sefer daha derinine sokar seni.

- Ben bu babandan kuşkulaniyorum Sıdika. Günahı boy-nuna ya, andropoz öncesi azgınlığa girdi galiba herif. Kız o cep telefonu “vik vik” ötüyo habire, “Zekeriya kimmiş me-saj atan?” diyorum. Yalan yere “Devlet” diyo çıkıyo işin içinden. Devlet’in işi gücü yok da taze sevgililer gibi baban-gilin telefonuna ikide bir mesaj mı atıyo yani?

- Ööle deme anne, devlet için mesaj atan da alan da kah-ramandır bi yerde. Bence boşa kuşkulaniyosun, geçen ay “Vergi Haftası” nedeniyle Maliye Bakanlığı’nda mükellef ol-sun olmasın herkesin cep telefonuna birer mesaj attılardı. Ezgisu’nun telefonuna da geldi, ben ordan biliyorum.

- Aman o kaltağın telefonuna atsa atsa ahlak zabıtası “Akıllı ol kızım, düzeyli ilişkiler yaşa” diye mesaj atmıştır. Ezgisu mevzusunu açtırma şimdi. Elli kere diyorum sana o kızla arkadaşlığı kes diye, haalâ bana maval okuyo, yok efendim film festivaline gidiceklermiş de bilmemneymiş.

Valla henüz Ezgisu’nun erkek arkadaşlarına karışmadı-lar ama film festivaline seninle beraber onlar da karışıyolar. Bazı filmlere ruhsat vermemişler diyo gasteler. Salaklık film

çekmeye kalkışanda tabi, tabancaya ruhsat istesen daha kolay alırsın.

- Olcek tabi tabancaya ruhsat. Örf bu. "At, avrat, silah" denilmiştir. Devletin Bakanlığını yapmış adam bile, memleketine gidince örf ve âdetlerine uyarak hemşehrileriyle beraber deve boğazlayıp gökyüzüne kurşun saçıyo. Sen hiç duydun mu, eski bakan geldi diye, hemşehrileri kısa film çekmiş, efendime sööliyim heykel yapmış, evlerinin camını vitrayla süslemiş. "Film" diye bir örfümüz yok bizim. Akşam baban gelince bana bi öğret de kısa mesaj çekip tebrik edeyim o ruhsat vermeyen yetkilileri.

- E pes yani anne. Bir "avrat" olarak sen de mevzuya böyle yaklaştın ya.

- Avrat deme kız anneye!

Tamam anlaşıldı sen bizi yollamıycan film festivaline. Ya, bahardan bahara şu salak televizyonlardan kurtulup insanca bir iki görüntü izleme olanağı çıkıyo, daha bir kere izin koparıp gidemedim. Ben mecbur muyum her sabah dümbelek eşliğinde ekrandan ona buna öpücük yollayan ağzıbozuk tuhaf kadınları izlemeye. Zorla aptal mı olucam! Bana ne, izin vermessen kaçır giderim vallahi festivale... Aklımı korumam lazım benim.

- Allahım ne günahım vardı benim yaa! Yıllardır hep sorarım: Baban tarafında entel yok, bizde de, şu kenar mahalle-den doğru kime çektin bilmem ki kızım sen. Yarabbim benim niye "Namusumu koruma" lazım" yerine "Aklımı korumam lazım" diyen bi kızım oldu. Kızınca "Festivale kaçarım" diye bağıracağına şöyle ağzını doldura doldura "Kocaya kaçarım vallayı" diyebilen normal bir evladım olmadı. Hadi beyim sarhoş bi insan, benim ne kabahatim vardı da böyle bir çocukla cezalandırıldım... Karı ruhsatsız bi festivale gidicem de gidicem diye tutturdu. Evladım bak, devlet bile ruhsat vermemiş bazı filmlere biz Saka Ailesi olarak yasalara saygılı ve...

- Komik olma anne. Hayatta bir şeyde de standardınız olsun yaa. Sanki, yıllardır kendi yaptığı ruhsatsız evde oturan benim. Sanki, karı koca baş başa verip “Koalisyon gidici, önümüzdeki yıl kesin seçim olur, eve bi oda daha ekleyelim” diye tuğla biriktirmeye başlayan benim.

- Bizim “standart” diye de bir örfümüz yok kızım, boşuna çeneni yorma.

- Ehem, demek öyle. Valla anne hiç kusura bakma, hakaten de çok dengesiz bir insansın. Hadi biz olaya sonradan katıldık ama babam sana yıllardır nasıl katlanıyo hayret etmemek elde değil? Yani adam saadeti dışarılarda aramaya, efendime söylüyüm, bu yaştan sonra onla bunla telefon mesajlaşmalarına kalkışırsa pek de şaşkırmamak lazım. Hihihik.

- Mahsus yapıyosun di mi kız? Hiç de kışkırmıycam. Festivallerde sürtmeye kalkışacağına birini bul da kıskanacak bi kocan olsun. Hem baban böyle bi halt karıştırırsa kendisini nasıl oyucağımı bilir. Cık cık cık.. Bak şimdi aklıma zorla kurt düşürdü cadaloz. E, adamların da bi kabahati yok anacım. Ortalıkta her milletten bissürü ruhsatsız karı kaynıyo. Ay hepsi de sarı sarı... Kız Sıdıka, saçımı diyorum... Bu yaştan sonra olmaz di mi? Yani sarıya boyatsam. Hem bana da bi cep telefonu alalım hazır kartlı felan.

- Sen de dikkat ettin mi son günlerde annende bi tuhaflık var Sıdıka. Gereğinden fazla neşeli. Daha önce görmediğim bazı dişlerini görüyorum, habire gülüyo.

- Sigortanın asabiyecisi tuhaf sinir hapları veriyo bazen baba, o yüzden olabilir. Ayrıca gülsün canım kadıncağız. Henüz kahkaha atana vergi tahakkuk ettirmiyolar.

- Hapçı olduysa iyi de... Öbür türlü, bu yaştan sonra hapisane köşelerinde sürünemem ben. Hapisaneler artık çok sıkıcı oldu Sıdıka, aftan sonra herkes dışarda.

Nası yani "Öbür türlü" Hiç bişey anlamadım baba. Büyüyünce mi anlarım sence? Yoksa daha açık konuşmayı deniycek misin?

Bindokuzyüzyetmişsekiz'den beri kıvrıcık saçlıydı senin annen Sıdıka. Dikkat ettin mi saçları eskisi gibi değil artık.

- Evet ya, ben ısrar ettim, boyayıp beyazlarını kapattık birazcık... Da... Niye öyle tuhaf tuhaf bakıyorsun baba? Gerçi sen doğum tarihin olan bindokuzyüzelli yılından beri böyle insanı dövücekmiş gibi bakarsın ama...

Peki annen geçen cuma günü niye sarmısaklı paça çorbasıyla acem pilavı yaptı sence? Hatta ayva kompostosu...

- Valla o kadarını bilemiyecem. Takvim yaprağı, Emine Beder Yemek Kitabı felan gibi bir yerde “Şefin tavsiyesi- Bu gün ne pişirelim” başlığı altında okumuş olabilir. Ya da belki canı çekmiştir. Bu gün de mücver yapıcaz yanına bişey ister misin?

- Hakikati istiyorum Sıdıka.

- Yoğurtlu mu olsun?

- Dalga geçme kız babayla, ibibik!

- İyi de baba ne söylediğini anlamıyorum ki. Bana kalırsa sen benle dalga geçiyosun. Vay efendim annem niye sarmısaklı paça çorbası yapmışmış. Nerden biliyim ben, münecim kompostosu mu yedim?

- O yemekler benim en sevdiğim yemeklerdir Sıdıka ve annen yirmibeş yıldır bunları yapmıyordu. Bi tuhaflık var bu karıda. Saçları, gülüşü hatta konuşması... Bana iki üç aydır “Kel varil” demiyo farkında mısın?

- Eee yani? Sence birisi annemi öldürüp yerine n.i geçti baba. Böylelikle ailemizin trilyonlar tutarındaki mal varlığını sinsi planlarla eline mi geçirecek?

- Anneni henüz birisi öldürmedi Sıdıka!

- Allah ikinize de uzun ömürler versin baba. Çok yaşayın, torunlarınızı okşayın. Ama deminden beri ne demek istediğini bir türlü anlayamıyorum.

Bırak şimdi kızım, erkekleri anlamaktan kolay ne var. Asıl zor olan siz kadınları anlamak. Keşke vaktinde okuyup Ahmet Altan felan olsaydım. Belki o zaman kadın ruhundan anlar, boynuzu yemeden vakitlice ananı bıçaklardım. Her neyse evladım, bize bir şey olursa önce Allah’a sonra abine emanetsin. Elveda Sıdıka.

- Ahmet Altan... Komposto... Boynuz... Bıçak... Şimdi anladım... Baba dur gözünü seviyim... Babaaaa...

- Al işte Sıdika Hanım, hep “Entel kısmısından sana bana yarar gelmez” der dururum. Sen daha “kitap, film, siidii” diye sayıkla dur. Az kaldı elin yazar adamı yüzünden ben bıçak yiyiyodum; sen öksüz, abin salak ve öksüz, baban ise dul ve katil oluyodu. Cık cık cık... Biri delikanlılığın kitabını yazar öbürü kaltaklığın.

- Aman anne babam kitap okudu da mı böyle oldu sanki. Bindokuzyüzelliden beri öyle o... Fırsat buldun diye hemen okuyup yazan bi kaç insana laf sokma.

- Canım bana ne kendi kendine okusun yazsın. Ama ana haber bülteninde çıkıp “İhanet eden kadının ses tonu, gülüşü değişir” felan diye laf edilir mi? Baban seyredip almış gazı, “hay şöyle güldün hay böyle baktın, demek ki sen sadakatsiz bi Safiye’sin” diyerekten kaptı bıçağı. Kadın ruhundan anlıyomuş tamam da ayı erkek ruhundan bihaber senin yazar efendi. Ayrıca şunu da ifade edeyim; alayı fasarya, kalbimi bozup da bi halt karıştırsam o kıl topağı kel varillerin ruhları bile duymaz. Sen tüpçüdensin hihihi. Nası bu gülüşüm iyi mi? Tüpçü beni dürttü gülüşü... Hihihihuhaha... Şaka takıldım kız...

- Alo Sıdika, ruh ikizim, alo duyuyo musun beni, Kenar ben... Alo? Istersen sessiz kalabilirsin tabii Sıdika. Ama rica ediyorum beni dinle, bak ben artık çok değiştim. Bambaşka bir Kenar oldum, kendimin bende bıraktığı izleri sildim attım. Adeta yeniden doğdum, sıfır bi insanım.

Ya Kenar sen bir bant kaydı mısın? Telefon sapığı kadrosuyla hayatıma girdin gireli belirli aralıklarla telefon açıp değiştiğini söylüyorsun. Silsene kendini. Hatta sen artık imha ol.

- E, işte Sıdika tam da onu söylüyorum imha ettim kendimi ben. Şimdi boş bir sayfa kadar temizim. Durduramassın, aç önümü Sıdika, yeni Kenar geliyor! Bak, "Aç önümü" dedim diye hemen yanlış mânaya alma olur mu? Ben onu siyasi parti lideri şeysi gibi şeyettim. Eski Kenar olsam bi takım lastikli kelimelerle küçük aşk oyunları, ne biliyim erotik çağrışımlar felan yapabiliyordim ama artık yapmıyorum. Ayrıca şu an üzerinde ne olduğu da beni ilgilendirmiyor. Türkiye bunları l.akketmiyor Sıdika.

- Peki ben niye seni hakettim şu hayatımda onu anlamış

değilim Kenar. Tahrik ol diye söylemiyorum ama ben senin üzerinde ne olduğunu hep merak etmişimdir. Bazen üstünde deli gömleğiyle beni akıl hastanesinden aradığın hissine kapılıyorum. Ya da beni çıldırtmaya and içmiş gizli bir teşkilatın başkanısn!

- Başka ne gibi şeyler düşünüyorsun Sıdika. Mesela hiç it-faiyeci gibi gözünün önüne geldiğim oldu mu? Üzerimde kırmızı muşamba giysim var ama içim çıplak... Öhō... Bak, eski Kenar olsam, böyle şeyler söylerdim. Ama artık yeni şeyler söylemek lazım Sıdika! Ben yeni bir soluğum.

- Git başkasının telefonuna solu Kenar.

- Ama benim hedef kitlem sensin Sıdika, başkasını düşünemiyorum ki. Kendimi bildim bileli Sıdika sevdalıyım. Tamam, ben yeni bir oluşumum ama sen eski sensin. Hep böyle kal Sıdika. Hep böyle kal.

- Üf Kenar yaa, cidden anlamıyorum, ne cins bi adamsın sen!

Vaktin varsa anlatayım, yeni Kenar'ın programını bilmek en fazla senin hakkındır. Öncelikle işsizlere iş buluncak Sıdika. Ben işe giricem yani. Sonra şu Tempra arabayı satıyım artık diyorum, otomotiv sanayimizin yeni ürünlerinden birini çekiyim altına.

- Hazır "Yeni Kenar Programı" nı açıklamaya başlamışken, hastane önü kuyrukları konusunda ne düşünüyorsun Kenar? Bana bir daha telefon ediceksen eğer, git kendine şimdiden numara al. Şu kadarını söylüyüm yerı halin eskisinden daha salak olmuş.

- Ya sen ne köhne, ne basiretsiz bi insanmışın Sıdika yaa! Kızım var ya Türkiye'nin önünü tikiyosun sen. Çıkıp dışarı "Kenar'la çağı yakalayım" diyeceğine modası geçmiş söylemlerle kalbimi kırıyosun. Salak olmak kader değildir Sıdika tamam mı! Tempra'yı Doğan Köfte Salonu'nun önüne çektim. Saat beşe kadar gelip benim arabaya pindin, pin-

din... Yoksa bir buçuk köftemi yer çekip giderim hayatından. Budur!

* * *

Hiaaa! Abi, naaptın sen kendine böyle. Yüzündeki "Oniki dev adam maskesi" filan değil di mi? Bu sensin yani.

- Evet Sıdika, baştan başa kendimim. Ama yeni bir anlayışla, çok daha çağdaş bir Samim olarak. Silkindim ben Sıdika.

Vay be, kendini yenileyen yenileyene. Milletçe tuhaf bi hastalığın pençesine mi düştük, şehir şebeke suyuna bişey mi kattılar nedir?

- Bundan sonraki hayatım için bazı birtakım ilkelerim olsun istiyorum Sıdika. Ailemizin en okuyup yazmış elemanı sensin. Oturup benim için "Samim Saka İlkeleri" yazabilir miyiz? Dört beş tane olsa yeter, fotokopi yapıp mahallede internet cafe, bilardo salonu filan gibi yerlere asıcam. Hani Sayı Kadir İnanır'ın "Kadirizm İlkeleri" vardı ya bir zamanlar, o şekil bir şey istiyorum. Hadi beni yeniden yorumlayalım Sıdika, başla...

- Uhua... Huhuhu... Ay patlıycam... puhu...

- Nasıl yani, benle ilgili yorumun bu mu Sıdika? Miki bi insan mıyım ben, komik miyim? Sana eski Samim olarak son kez bir kafa atıp sonra yeniliycem kendimi. Gel kız buraya...

- Kız evimizin cephesine bez afiş asmalarının neresi kötü ki? Ben anladım seni, parti lideri resmi asıcaklar diye bozuluyosun. Ama evladım, belli bi ücret karşılığında evimizin duvarını bi siyasi parti kiralayıp liderinin bezden afişini astı diye biz o partiye rey veriyoruz demek değil ki bu. Farzı-muhal Dirayet Ablanların ev duvarında da sigara içen kovboy resmi var. Bu, Dirayet Ablangil o kovboyu seviyo, memleketin başına geçsin, herkese sigara ikram etsin diye arzuluyo manasına gelmiyo ki. Yanlış mı konuşuyorum Sevgili Sıdıkalılar.

- Bravo anne nasıl da mevzuuyu saptırıyosun. Boşver o liderin resmini de senin resmini gerelim bizim evin duvarına, seçim zamanı öbür demogoglarla beraber dalgalan dur yurdum semalarında.

- De... Denego... Diego... O dediğin neyse öyle denmez anneye Sıdıka. Diyelim ki biz bi ses sanatkârıyız. Anne kız Meral Zuhal ikilisiymişiz mesela. Bizim şarkımızı bi parti istese, belli bir meblağ karşılığında seçim otobüsümüzün hoparlöründen çalıcaz dese vermiycez mi şarkımızı? Şah-

sen ben Meral olarak veririm, sen Zuhal olarak vermezsen ayrılırız.

- İyi de Meral'cim...

- Meral deme kız anneye. Misal olarak söyledim onu öyle ben.

- İyi de annecim evin bütün güneşini alıcak adamın resmi. Cam açamıycaz bişey yapamıycaz. Tee kasım ayına kadar evin duvarları yosun tutar alimallah. Maaile yeşeririz. Bi pencere önü kızı olarak her şeyden önce bundan şikayetçiyim ben.

- Onu da düşündüm kız ben. Adamın gözüne felan denk getirip bezin bi yerinden ufak bi delik açarız, ordan bakarsın dışarı.

- Ahayt asla olmaz. İkinci milenyumun başında hayatta o herifin gözünden bakmam ben bu ülkeye.

- E bakmayıver kız sen de. Seçim zamanı sokağa bakıp noolucak, bi alay çöplük. Naylondan sıra sıra parti amblemleri, nursuz suratlı adamların vesikalık resimleriyle kaplanmış duvarlar, havada uçuşan parça pinçik kâğıtlar... Bak şimdi aklıma geldi Sıdika, sen "Bu bez ışığı keser" diyon ama sesi de keser. Seçim deyince bu partilerin hepsi çare bulmayı, program yapmayı felan boşlayıp önce ayı oparlörleriyle donatılmış bi otobüs yapıyolar kendilerine. Soona tepesine çıkarıyolar bi cazgırı salıyolar mahalle arasına. Böğüren böğürene. Sanki kimin sesi daha fazla çıkarsa ona oy vericez.

- Eh orası öyle... "Demokratik düzen" deyince bi tek ses düzenini anlıyo herifler. Yalan değil, evi bu adamın bezden resmiyle ambalajlarsa ses epey kesilir. Ama şu sıcakta nefes alamayız kız anne. Daha önümüzde pastırma yazı var. Havasızlıktan bu herifin resmi altında ölüp gitmek de var. Benim için tomruk yüklü bir kamyon altında ölmek bile daha onurlu.

- Sen merak etme Sıdıka, ben söylerim particilere, şöyle keten felan, yazlık havadar bi beze yaptırırlar adamın resmini. Hem az para da vermiyolar kız. Bak şurda ellibir küsur yaşında kadını, hiç bi seçimden bizimki gibi ailelerin kârlı çıktığını görmedim. Bari liderimizin afişini asıyoruz diye üç kuruş para versinler. O parayla pervane felan alırım ben sana estire estire oturursun evde.

* * *

- Alo... Sıdıka, gir kız camdan içeri körolmayasıca.

- Anne alo. Ya çok enteresan bi insansın, taa Sinop'tan doğru camdan baktığımı nerden bilebiliyosun. O cep telefonu sana münecimcell hizmeti mi veriyö.

Parti genel merkezinden aradılar kız. Adamın afişini yırtıp kafayı dışarı çıkarmışın. İl başkanı kafasını içeri çeksin diyo.

- E ama naapiyim anne bu sıcakta nefes alamıyorum evde. Hem sen de demiyo muydun çaktırmadan deler adamın bi yerini bakarsın dışarı diye. Valla sade kafamın sığıcağı kadar bi yeri kestim makasla.

- Kestiğin yer burnuna denk geliyömuş kız. "Uzaktan bakınca sizin kız liderimizin burnunda sümük gibi görünüyo" diyolar. Çabuk çık adamın burnundan!.

Olası Lakırdilukurdular

- İşte, siz ve sizin gibilerin bütün yanı sıra ne biliyor musunuz kardeşim, reklamlara çok inanıyorsunuz bir, herhangi bir yerdeki küçük yazıları okumuyorsunuz iki. "Alsak alsak ne alsak" he? Huhahaha... Bence burda vakit kaybetme, geçen her dakika borcunun üstüne faiz biniyor Faik.

- Vursam vursam kafamı nerelere vursam beyefendi. Ellerim kırılıyordu da kredi kartıyanan delice alışveriş etmeseydim. Ben ettim, bankanız etmesin.

- Şu enseni bana doğru bir uzat bakıyorum hele Faik. (Şırraaak!) Of ne güzel oturdu tokat şak diye... Daha önce senin kadar güzel ensesi olan bir borç sahibi görmemiştim. Gel bir tane daha, uzatsana lan kafayı, ne kaçırıyorsun?

- Nooluyo be? Bana bak efendi, bankana kredi kartı borcumuz var diye senin şamar oğlanın değiliz burda. Bilinçsiz tüketicilik ayrı bu ayrı, elin ayağın rahat dursun gömerim kafayı!

- Bir de bankamızı tehdit haa? Alo alo burası neresi, bir hukuk şeysi. Ben burda yasal haklarımı kullanıyorum Faik. Sana söylemiştim, küçük yazıları okumalısın. Kredi kartı

sözleşmesinin arkasında bulunan pire kokusu kadar dizilmiş, soluk renkli dört sayfa yazıda borcunu ödemezsen bankamızın senin ensene tokat patlatma hakkı olduğu açıkça yazıyo... Huhahaha... Burda her şey var mı Faik, var Faik. Sadistbank hayırlı günler diler...

- Beyefendi az insan ol yaa, tamam bi kere düştük, yaptık bir eşeklik. Borcumu silin diyen yok ama bu kadar insafsızca faiz olmaz bakınız. Tefecinin bile bir Allahı vardır... Bankanızdan trilyon hortumlayan ibibiklerden, bi kuruş bile geri alamıyorsunuz, hepsi dışarda hâlâ adam dolandırıyorlar. Onların borcunu da bizim sırtımız...

Konuş Faik konuş, mikrofona doğru konuş! Masanın altına bak bi... Bak elimlen sana mikrofon işareti yapıyorum. Alsan alsan için birini alırsın Faik. Huhahahaha... Uhihi. Ay ölücem gülmekten. Güteryüzlü hizmet... Uuhuhuhu...

- Lan ben şimdi senin...

- Olduğun yerde kal, bir adım daha atma Faik. Küçük yazılar... Onları oku... Açıkça yazıyor. Borcunu geciktirirsen sana masanın altından doğru mikrofon işareti yapma hakkımız var. Hatta kredi kartı sözleşmesini ışığa doğru kaldırıp baksaydın, "Oyucuz seni Faik, oyucuz" cümlesini okuyabilirdin. Heheh... Bi de şu var tabi: Temerrrrrüt faizi.

- He?

- Zzzzt Erenköy Şubesi... Sözleşmedeki ufak yazılara göre sana "Zzzzt Erenköy" deme hakkımız saklı Faik. Okusaydın... Anlaman gerekmiyor ama okusaydın. Daha bunlar bişey değil Faik. Yakınların, onları düşün. Sana bu kredi kartını alırken kefil olan saf ve temiz insanlar. İyi kalpli zavallılar. Borcunun vadesi biraz daha geçsin, onları yan odaya alıcaz. Güteryüzlü ve kaliteli hizmet sunan elemanlarımız yan odada kefillerine kızgın ütü bandırırken sen burda o zavallıların çığlıklarını dinliyeceksin. Nihihihı...

Biraz önce cep telefonuma bir mesaj geldi beyefendi. “Çelik tencere işi tamam” diyor.

- Ne?

- Zzzt Erenköy! “Çelik tencere işi” diyor, “tamam” diyor. Hıhıhı...

- Benle dalga mı geçiyorsun Faik? Seni küçük tasarruf sahibi, seni saf muudi, seni orta ve küçük boylu işletme sahibi salak seni. Ensen kaşınıyo di mi, tokat ve faiz manyağı yaparım seni. Ne demek lan “Çelik tencere işi”? Niye çelik tencerede orta ateşte pişmiş kelle gibi sırtıyosun, he?

- Çünkü siz bana burda sadistlik yaparken arkadaşım evinize kadar gidip saf ve temiz bir ev hanımı olan eşinize kapıdan pazarlama tekniğiyle, on altı ay taksitli çelik tencere seti satmış bulunuyor. Nihıhıhı! Küçük yazılar... Halogramlı mikilerin, yıldızlı, rengârenk kartların arasında alçakça sokuşturulan pire kokusu büyüklüğündeki soluk yazılar... Eşiniz hanımefendi, o yazılardan oluşan kırkaltı sayfalık bir taksitli satış sözleşmesine imza atmış bulunuyor...

- Fekat...

- Öyle güzel ufak yazılar ki bunlar, çelik tencerelerin tak-sidi kıyamet gününe kadar öde öde bitmez. Üstelik o pire kukularının arasına ustaca gizlenip, nokta nokta boş bırakılmış bir sürü yer var. İstedığimi yazarım oraya huhıhıhı... Şimdi burun deliklerine diyorum, masanın üstünde duran dolma kalem çiftini soksam. Gel buraya kaçma çelik tencere sözleşmesinde yazıyor salak tüketici... Gel gel bak nasılmış.

- Bugün bir soğuksun Ohnur, nedir? Bıçak darbesi mi çekiyor canın, ne bu surat!

- Sahte Şeyh Efendi Hazretleri beni ters ilişkiye çağırdı Hayrettin. Bak sana söylüyüm hepten cozuttu bu adam.

- Naapalım, bana da siyah file çorap giydirtiyor. Kendi düşün ağlamaz Ohnur. Ben sana demiştim başka birinin müridi olalım diye. Bak Nadir dayımların ne güzel sahte tarikatı var. Yetenekli müridisyenlere kaset çıkartıyorlar, CD yapıyorlar.

- Aman canım ona bakarsan bizimkinin de kasetleri var. Müritlerim dinlesin, elden ele dolaştırırsınlar diye dağıttı geçen gün. A yüzünde "Gönüller Açan Fantaaziler" başlıklı, kendi sesinden konuşması yer alıyor, B yüzünde ise sadece "ah oh" diye inlemiş.

Hakkat manyak lan bu adam. Kardeşim bugün bir Avrupalı aşmış bunları ya. Adamlar "Kayıp kıta Atlantis'i arayalım" yok efendim "Uzaylılarla tanış olalım" felan diye modern sahte tarikatlar kuruyorlar ne güzel. Avrupa Birliği'ne bi girsek, 500 euroya ikinci el bi teleskop alıp, Samanyolu'na gönül vermiş dostlarla beraber uzaylılara baksak.

- Aman uzaylılara da güvenmiyorum ben Hayrettin. Gelen kesesini doldurup gidiyo. Şimdi Marslılar gelse aynı şey. Kendi adamlarını yerleştirecekler her yere. Yalan mı, kimse-nin gelip de fakir fukaraya yardım edeyim dediği var mı? Bu gün bi siyah file çorap kaç para?

- Öyle deme Ohnur. Görüyoruz işte, zengini bırak fakir fukara arasındaki düzeyli insan ilişkileri bile bitti. Uzaylılar daha düzeyli yaratıklar olabilir.

- Hangi parayla roket yapıp da uzaya gidicen Hayrettin? Hükümet nemâları vericem diyodu onun da üstüne yattılar. Bak adama manyak felan diyoruz ama bu sahte şeyh hazret-leri de arada bi koparıp tavşan pençesi, aslan pipisi, koç yu-murtası felan vermese, gırtlığımızdan aşağı sıcak yemek gitmiyecek.

* * *

- Perdeyi ört, viisiidii pileyırı aç, cebini kapa yaa Ohnur.
- Bişey diycem Sahte Şeyh Efendi Hazretleri. Beyimle ben karar verdik ayrı sahte tarikata çıkcez.

- Niye ya, yaa Ohnur. Ne güzel burda beraberiz işte. Koc-caman çiflik evi, doğal gazı ortak ödüyöruz, çanak anten her yeri çekiyor. Bizim sahte tarikata ait; iki döviz büfesi, bir nalburiye, orta boyda bir çırçır fabrikası, bir FM kanalı, açık parfüm tükkânları ve dişçi muayenehanesi var. Hep beraber geçinip gidiyoruz, sen ve kabiliyetsiz kocan dışarda ne halt edeceksiniz? O salak kocanın aklına uyup da böyle işlere kalkışmayın. Yolunu şaşırmış biri o. Benden duymuş olma ama siyah file çorap giyip de dolaşıyor. Yaramaz sana. Ben bu kadar diyim gerisini sen anla artık.

- Sahte tarikat içerisinde huzursuzluk çıkmasın diye giyi-yo adam. Sen istemesen neye giysin? Pişik yapıyo diye şika-yetçi zaten.

- Ne münasebet ben istiyorum yaa Ohnur. Öyle gerekiyor.

“Gönüller açan fantaaziler” adlı elden ele dolaşan kasedimin “B” yüzünde açıkladım bu durumu. Kendi sesimden.

Valla biz onu bunu bilmiyoruz artık efendi. Hasta oldum kendim psikolojikman. Sahte bir doktora gidip sahte sinir ilacı yazdırcam kendime.

- Ben biliyom sizin derdinizi, ayrılıp kendi sahte tarikatınızı kuracaksınız. Burdaki müridler benim yalnız, gidip başka şehirde kurun sahte tarikatınızı. Sakın ha giderken de burdan bişey araklamayın. Size verdiğim visiidileri, aslan şeyi parçalarını, eldiven, kırbaç, geciktirici krem, takoz ve çekme halatını biir bir geri istiyorum.

- Onların hepsi tamam da Sahte Şeyh Efendi Hazretleri, gitmeden bize bir beşyüz euro kadar para verirsen ikinci el teleskop alalım diyoruz. Kendi sahte tarikatımızı uzaylılar konusunda açicez de. Hem sana rakip olmamış oluruz.

- Beşyüz olmaz. En çok yirmi euro veririm. Gidip onlan bi deste tarot kartı alır, salak sosyete karılarını yolarsınız. Hadi bakiim güzelim hadi. Viisidilerimi unutmayın, kocana söyle çorabı da bıraksın. Lazım bana onlar.

Sen ne salak bi tetikçisin Ferruh lan? Deli Sedat'ın adamları arasında ne işin var. Sen Uzun Fevzi'nin adamısın aptal.

- Ne biliyim Celil Abi, onları bizden zannettim. Sana diyorum, bizim bi formamız felan olsa da birbirimizi tanısak. Bi olay oluyo; kim kimin adamı, hangisi neyin koruması, nereye mermi sıkacaksın, hepsi karışuyo. Bak sen de yanlış biliyon, ben şu anda Deli Sedat'ın adamlarıyla değilim ki. Sordum arkadaşlara “Arap Gani'nin tetikçisiyiz” diyorlar.

Nea Arap Gani mi? Hepsini vur o kavatların! Biz sana içerde bakarız.

- Neye vuruyım be abi, alıştık birbirimize. Hatta bi tanesi benim dayıoğlu çıktı o da köyden gelende mafyaya işe girmiş. Ona dedim, “Gel Uzun Fevzi'nin tetikçisi olalım” dedim, “Arap Gani'nin şartları daha iyi” diyo. Dabanca onlardan, yemek fişi, Akbil her şey var. Bazar günleri de çalışmıyoruz.

- Bak sonra çok pişman olursun. Uzun Fevzi Abin, tetikçileri için Yüzyıl Mahallesi'nde lojman yaptırıyor. “Delikanlı

Entegre Tesisleri” Doğalgaz, müstakil kombi, artı Digtürk vardır. Aptal olma lan!

- Burda vurduğun adam başına prim veriyolar, ayrıyetten yaralamadan felan da bonusun birikiyo.

- Demek öğle bonusun dölü. Namkörsün oğlum sen. Eli-ne dabanca verip seni meslek sahibi yaptık, ilkönce bizi sat-tın. Sakın ha bi daha bizim mafyanın önünden geçme, şe-refsiz!

* * *

- Her yer tetikçi kaynıyo Ferruh. İşi bilen de bilmeyen de “Tetikçi'yim” diye dolanıyo ortalıkta. Hepten ayağa düşür-düler mesleği, ikiyüzyetmişbeş milyona adam vuranlar var. Bi kerede en az dört kişi vuracaksın ki, yaptığın masrafa değsin. Vurucağın adamı taksi tut izle... Adamın pusuya gelmesini beklerken arada yediğin yemek, içtiğin sigarayı hesapla, olay yerinden kaçmak yine taksiyle. Eşkal değiştirecem deye berbere gittin saç sakal tıraşı, hamam parası, üst baş... Ortadan kaybolıyım deye memlekete kaçtın oto-büs parası... Ben hesapladım geriye yediyüzelli lira kalıyo.

- Bugün bir Derya Hanım'ı, olsun Asena Hanım'ı olsun vuran arkadaşların durumu bu değildir ama. Biz kendimizi tanıtamıyoruz Müşfik. Şöyle ses getiren bi iş yapsak, namımız yürüse, piyasaya dolar bazında fiyat çekeriz. Süper paket işler alırız, tetikçilikte bir marka oluruz. Bir üslubumuz, bir janrımız, bir tarzımız olur. Kalıcı işler yaparız.

- Ufak işler için kendimize de tetikçi tutarız de mi Ferruh? Neden olmasın Müşfik? Büyük düşünmek lazım. Riks alıcan. Yalnız ben şöyle bi baktım da bu şarkıcı türkücü ta-kımından vurulmayan kalmadı. Arkadaki vokalistler dahil, birer ikişer kere vuruldular. Kime sıkıcan ki?

- Buldum, Mezdeke'ye sıkalım.
- Olmaz. Olay yerine gazeteciler üşüştüğünde memur ar-

kadaşlar bizi gafamıza bandırmak suretiyle ekip otosuna pindirirken medyaya dönüp ‘‘Açık kiyiniyorlardı, bacılarımıza kötü örnek oluyorlardı seviyorduk vurduk’’ diye bağıramayız ki. Hatunlar pee takıyor, mazbut dansöz bunlar.

- Saygı dyarım.

- Daha transpran bi insan bulsak.

Papa olmaz mı peki abi? Őimdikini demiyorum, o vuruldu zaten hem çok yaşlı. Biz az beklileyelim yeni papa mazbatasını alınca onu vururuz. Bi düşünsene ne biçim havamız olur. Dünya medyası, internet, Siyenen, El Cezire Televizyonu... Hepsi bizden bahseder.

Hehehe. Ben buldum oğlum. Bingo! Acaip zgn bi proce olacak. Hayret, Şimdiye kadar nasıl hiçbir tetikinin aklına gelmedi.

- Kim abi?.. Bana bak, yoksa söylemeyecek misin? Biz bu işte ortağız oğlum, bi bacağına sen sıkarsın, öbürüne ben.

‘‘zgr Kız’’ı diyorum oğlum. Elinde telefon, göbeği açıkta dolanıyor, aynı zamanda şarkıcı. Memur Abiler gafamızı ekip otosunun içine doğru bandırırken bi hamleyle gurtulup kamaralara doğru ‘‘İstemiyorum pilav yapmak adlı şarkısını dinleyip efkrlandık, göbeği açık giyiniyordu furduk!’’ diye bağırırız.

- Flaş... Flaş... Flaş Toraman Abi. İnanmıycaksın ama ortalıkta hiç kimse yok abi. Bütün o şıklar, rüküşler, düzeyli ilişki mankenleri, dört çeker cipli toraman ayı yavruları, paralı azgın karılar, gözde bekârlar, şişko şorolo şarkıcılar, minik keçi sakallı sosyete komikleri, tepişken futbolcular, moda ve mafya erbabı, felanlar feşmekler, cümle magazin ahalişi hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlar. Flaş, flaş diyorum da başka bişey demiyorum Toraman Abi.

- Bana bak Acar, kırarım senin o ustura parlağı cavlak kafanı. Gene o karılardan biri bi hap verdi yutup uçtun, haber bulamadan geldin kıvırıyosun de mi? Ne demek lan hepsi birden kaybolmuş?

- Abi şerefsiz evladım yok hiçbiri. Gitmişler. Bütün gece kulüpleri bomboş, badigartlar sınırdan birbirlerini dövüyo... Ben düşündüm de, zaten hepsi binbeşyüz kişi filanlar abi. Hesapladım, bi arabalı vapura sığıyolar mesela. Belki de binip gittiler, topluca terk ettiler ülkeyi.

- Olur mu lan öyle şey, halk onları istiyoy, haber vermeden bi yere gitmezler, gecikince ararlar. Lan yoksa yine kamera-

yı mı kırdırdın cavlak kafa? Oğlum bıktım senden Acar yaa. Getirdiğin iki tane “düzeyli ilişki” haberi, kırdırdığın kameranın haddi hesabı yok. Öyle oldu di mi, ayının birine yoldurdun kamerayı, “Herkes birden kaybolmuş” diye maval yazıyosun bana burda.

- Gerçekleri söylüyorum abi, gitmişler, onlardan hiçbiri yok diyorum sana. Al işte kameram burda. Kimseyi bulamayınca “ünlü sayılır” diye taa birinci BBG’den ilk elenen çocuğu çektim. Abisigilin düğününde hala kızıyla dans ediyoy. Hatta yardımcı oldular, ufak bi kavga da çıkarttılar sa-golsunlar. “Bizim masaya pasta limonata geç geldi” diye kız tarafının dayısı erkek tarafının üvey amcasına sandalyeyle vurdu. Ama başka da bi haberim, görüntüm yok. Bi ara öbür kanaldan arkadaşlar “Şarkıcı Zerrin’in köpeğini bulduk” diye küçük bi köpek getirdiler ama o da sahte çıktı, kuruyemişçinin köpeğiymiş, çekmedim.

- Olm deli misin ya, niye çekmedin küçük köpeği. “Zerrin’in köpeği sahte mi” diye dan dun yazı vururduk ekrana, fona kadının iki şarkısını koyardık beş dakkası kurtulurdu programın. Sana kaç kere söyledim haberin küçüğü büyüğü olmaz, habercinin küçüğü büyüğü cavlak kafalı ve salağı vardır. Halk seni istemiyor Acar, kovuldun. Halk bunu istiyor!

- İyi de abi, halka izah edemedim ben galiba. Bak bi daha söylüyorum şimdi halka; bizim programın malzemesi hiç iz bırakmadan topluca kaybolmuş abi, hiçbiri yok ortada. Samimi konuşuyorum bak, niye yalan söyliyeyim benim halka yalan borcum mu var abi ya?

- Halkla dalga mı geçiyosun sen Acar? Hepsi birden nereye gider olm bunların? Bak açık konuşucam Acar. Sen bu halkın kayınbiraderi olmasaydın, çoktan işten atmıştı bu halk seni. Ablangil “Kardeşimi işe al Toraman” diye tutturup yatağını ayırmasaydı, dışarda iletişim mezunu onca iş-

siz genç varken hayatta almazdım seni. Eline kamera verdi de adam etti bu halk seni. Şimdiye kadar “Ebru Gündeş’in arabasını gözden kaybettim abi. Mahzun kulübün arka kapısından tüymüş, yakalayamadım abi” diye gelen birçok salak muhabir gördü bu halk. Ama herkesi birden toptan kaybettiğini söyleyen bir salakla ilk kez karşılaşıyorum... yani, karşılaşıyor halk.

- Ama halk abi, bi tek ben kaybetmedim ki, hiç kimse bulamıyo.

- Bak hâlâ konuşuyo ya! Yıkıl git karşımdan Acar, halk bunu istiyor. Yürüsene lan, halkı deli mi edicen, şerefsiz!

- Halk, bak ayıp oluyo ama itip kakma insanı, tamam gidiyoruz yaa. Itme diyorum ama halk enişte... Toraman Abi, kalbini kırarım bak.

* * *

- Alo, Acar... Toraman ben, enişten. Oğlum niye açmıyosun cebini lan, halk bunu istiyor, senin cep kapalı. Bana bak yoksa hâlâ küs müyüz? Bir yanlış anlaşılma olmuş, sen haklıymışsın Acar. Magazin ahalisi topluca, Samandra’da uçak hangarında verilen dev bir partiye gitmişler. Şu araç çok moda ya, parolayla girilebilen gizli bi partiymiş, haberi-miz olmamış. Diyosun ya, zaten hepsi binbeşyüz kişi felanlar, değişiklik olsun diye bi geceliğine kaybolmuşlar. Ama sen merak etme, bizi eken o karıların hepsini birden “Haf-tanın rüküşü” seçti halk. Seni ise yeniden bağrına basmak istiyor bu halk. Bak ablan levrek buğulama yaptı yemeğe bekliyoruz. Yalnız evde rakı kalmamış, gelirken bir büyük rakı istiyor halk, iki paket de kısa malboro layt.

- Alo rahatsız ettim ekselansları. Sizin ülkeden biri daha kaçak işçi olarak ülkemize girmek üzereyken bir halıya dürülmüş olarak yakalandı. Eğer elçiliğiniz bir kamyonet gönderirse, halı şeklindeki şahsı ülkenize iade... Pardon bir saniye, iki kişilermiş... Diğerini biz halı deseni sanmıştık ama 25 yaşlarında orta boylu esmer bir kadın çıktı.

- Anlıyorum ekselansları fekat, dost ve kardeş ülkenize kaçak olarak girmeye çalışan halı rulosu süsü verilmiş kişi veya kişilerin bizim ülkenin vatandaşı olduklarını nereden biliyorsunuz? Kapınızdan her geçmeye çalışan adam için bizi arayıp durmanız her ne kadar iki ülke arasında kökü tarihe dayanan ilişkileri telefon diplomasisi yoluyla kuvvetlendiriyorsa da, dost ve kardeş ülkenize şunu hatırlatmama izin veriniz ki; geçen hafta kendini büküp bir detarjan kutusuna sokan kaçak şahıs Hintli çıktı. Ben size daha arar aramaz söylemişim, "Kutudan çıkan adam vatandaşımız değildir, bizimkiler kendini sekize katlayıp kutuya giremez" diye.

- Sayın Büyükelçi, ben ve beraberimdeki heyet geçen yaz ülkenizi ziyaret ettiğim sırada aynı desende bir halıyı

çarşıda görmüştüm. Hatta eşim Klara, halı için pazarlık edip altıbinbeşyüz euroya kadar indirmişti. Fakat daha sonra söz konusu halıyı kaldığımız otelde çaldılar. Üstelik sonra ben aynı halıyı binyediyüz euroya başka bir esnafta görmüştüm. Yani demem o ki, bu halı sizin ülkeninkine benziyor. Dolayısıyla içinden çıkan kişiler de dost ve kardeş Japonya'nın vatandaşı olacak değiller heralde.

- Halı halıya benzer ekselansları. Diplomatik nezaket kuralları içersinde kalmaya çalışarak anmadan geçemeyeceğim, ben de sizin ülkenin havaalanından digital bir fotoğraf makinası aldım, iki parçası eksik çıktı ayrıca prospektüsü yoktu. Bu vesileyle, zarif eşiniz Klara Hanımefendiye de şahsım ve maiyetimdeki personel adına selam ve sevgilerimi iletiyorum, lütfen kabul buyrunuz.

- Uygur dünya ulusları içerisinde haklı, stratejik ve jeopolitik bir öneme sahip ülkenizle ülkem arasındaki kökleri tarihe dayanan sevgi ve dostluk ilişkileri çerçevesinde gerekirse ben burdan bir kamyonet tutarım.

- Arkadaşım... Düzeltiyorum, sayın ekselansları, mesele kamyonet değil. Yakaladığınız kaçak şahısların bizim olduğunu kanıtlayın, başım gözüm üstüne, ben burdan size beş tane kamyonet tutayım.

- Aziz meslektaşım, şu sınırın ağzı dili olsa da söylese: şimdiye kadar sizden kaç kişiyi bir uçağın iniş takımlarına saklanmış, uluslararası bir sirkin zürafaları arasına karışmış, otobüs kaportasına yuva yapmış, yunus balığının yüzgecine tutunmuş şekillerde havadan, karadan ve denizden ülkemize girmeye çalışırken yakaladık. Üzerlerinde bir belge bulamadık ama bunların da ülkenizden geldiği belli.

- Niyeymiş o?

- Adam halının içinde yol boyunca iki paket sigara içmiş. Ayrıca bir dışişleri yetkilimizin başına dikilip ingilizce olarak "Sizin iş de zor be abi" dedi.

Hımm... Peki ama yine de bu bir kanıt sayılmaz beyefendi. Yıllardır bir sömürge muamelesi yaptığınız, borçlandırarak ekonomisini ele geçirdiğiniz, el altından silah satıp sonra da "Bunda silah var dünya barışını tehdit ediyor" diye birleşip saldırdığınız, doğal kaynaklarını yalayıp yuttuğunuz bir sürü yoksul ülke var. Hepsinin halkı buhran içinde kendini içkiye sigaraya felan vurdu. Dolayısıyla sayenizde bir yığın böyle insan var.

- Bak sen. Ehe. Yani bakınız siz. Sakın geçen yaz dayınıza vize vermedik diye böyle konuşuyor olmayasınız Sayın Büyükelçi?

- O sizin kaybınız ekselansları. Dayım diye söylemiyorum kendisi istenmediği yerde bir dakika duran bir insan değildir. Ülkenizi bir kere ziyaret edebilmesi için istediğiniz kırkaltı çeşit evrakı tamamladığı halde o vizeyi vermeyen kibirli zihniyete ülkelerimiz arasındaki dostluk köprüsünün bacağı gir... Öh... Bu vesileyle saygılarımı sunar, geçmişte olduğu gibi gelecekte de modern insanlık ülküsünün meşalesini beraberce taşıyan ülkelerimizin...

- Gözünüz aydın halının içindekilerden kadın olanı doğurdu ekselans, meğer hamileymiş. Uluslararası yasalara göre çocuk burda doğduğu için artık bizim ülkeden sayılıyorlar. Neyse, en azından halı beleşe geldi zarif eşim bayan Klara bu işe sevinecek. Bu tarihi gün vesilesiyle barış dolu bir dünya için elele vermiş ülkelerimizin...

- Deli olma Faik, sade bizim değil ki, dijital olarak herkesin başına bela o adam. Bak bu benim de onbirinci oluyo “Açın Türkiye’nin önünü, oyunuzu bana verin” diye telefona mesaj geldi. Ama ben telefonumu kaldırıp camdan atmadım. Boşa bozuyosun sinirini, ben alıştım artık. Televizyon, telefon, radyo... Çaresi yok yani bu adamın, bi şekilde hitap edecek bize. Hadi gel yapıştıralım şu televizyonu. E hadi ama öyle boş boş bakma tavana.

- Boş boş bakmıyorum Merve. Gayet dikkatle bakıyor ve görüyorum ki o herifin silüeti var bizim tavanda. Bak avizenin iki parmak sağından başlıyo, kornişin oraya kadar, kaşı, gözleri...

- Ah canım yaa, senin ruh sağlığın bayaa bozuldu be Faik. Hadi ben neyse de elalemin yanında böyle konuşma gözünü seviyim “deli” diye adın çıkıcak. Bak et benini yolduğun yer daha yeni iyileşiyö. Hiç öyle şey olur mu Faik, hiç o adamın minik bir büstüne benziyo diye kendi burnundaki et benini yolar mı insan?

- Önceleri daha çok Nebahat Halama benzetiyodum ben

o et benimi. Ama giderek, o adama benzemeye başladı. Radyo, telefon, televizyon derken sonunda her sabah burnumdaki bir et beni kılığında aynadan bana bakıyordu, yormalıydım onu. Döner ve pilav vererek yoksul bir köy kadını olan Nebahat Halamı kandırıp yerine geçmiş olabilirdi.

- Ay kurban oluyım böyle şeyler deme Faik ya, üzülüyüm bak. Sen delirir gidersen iki çocukla ortada kalıcam. Hadi aklını başına topla evimin direği. Başka çaremiz yok, ben saydım kırkbeş tane yayın frekansı milyon tane baz istasyonu var adamın, biri olmasa birinden denk geliyo, sesleniyo işte. Alışmaz naapalım. Hem belki memleket için hayırlıdır, ayrıyetten de yakışıklı adam. Olaya bi de iyi tarafından bak anacım yaa.

- Olaya nerden bakarsam bakıyım o şahsı görüyor ya da duyuyorum. Geçen gün bir ütünün tabanından bana bakıyordu. "Bi parça pilav üstü döner alır mısın Faik? İktidara gelirim keşkül de vericem sana" dedi. Hemen arkasından da cebime mesaj attı, cebimi kapatırken televizyonda yayınlanan film aniden kesildi Kars'ın Digor İlçesi'nden yapılan bir canlı yayında O'nu gördüm. Yalnız ben değil, hepimiz milletçe kafamızın içinde sesler duymaya başladık. Bu kadar olması şart mı Merve, bir dur bir durak, bir yetinme duygusu yok mudur? He? Ne söyleyecekse herkes kadar söylese olmuyor mu? Hı?

- Lan dur yolma kendini Faik! Bak ben sana minik ve şirin pembe haplar vericem, misler gibi uyuyacaksın. Direnme hadi aç ağzını, hem bak uykuda unutursun o adamı. Hadi, aaçın Faiğin ağzını!!!

* * *

- İyi günler Bay Hoca Efendi Hazretleri. Sayın Genel Başkan kendileri gelemeyen temsilen beni yolladı. Şimdi beyefendiim, biz araştırdık. Bi takım doğa üstü yöntemlerle,

yani tabii, bunun kerametini siz daha iyi bilirsiniz, istenilen şahsın rüyasına girilmesi mümkünmüş. Bizdeki rapora göre birtakım özel sözcük ve tılsımlı işaretlerin bulunduğu muskalarla yahut ilgili efsunlu metnin okunmasıyla, belli bir rüyayı görmek üzere rüyaya yatmak ve/veya istenilen kişi ya da kişilerin rüyasına girilmesi olanaklı, doğru mudur?

- Bu döner kuzu etinden mi muhterem?

- Evet, sayın abone. Size "Abone" dedim ama birden adınızı hatırlayamadım o yüzden. Nasolsa beyefendinin şirketlerinden bi tanesine abonesinizdir zaten. Bu elektirik olabilir, telefon ya da kablolu televizyon olabilir. Her neyse; evet, döner kuzu etinden, pilav baldo pirinçten Abone Efendi Hazretleri. Eğer sayın genel başkanımız iktidara gelirse keşkülü de cebinizde bilin. Tabii bunun için sizin yardımcı olmanız lazım.

- Evelallah... Keşkül, kontör... Böyle dünya nimetlerinde gözümüz yok. Fekat döner pilav güzel olmuş. Neticede pilav üstü döner cennet taamıdır. Şimdii, tam olarak nedir sizin genel başkanın arzusu.

- Beyefendi yardımınızla, aynı anda yetmişmilyon kişinin rüyasına girip, rüya sırasında kendilerine hitap etmek istiyor... Bu iş için iki trilyon kaynak ayırdık. Gerekirse yetmişmilyon muska yazdırıcaz. Beyefendi tek tek rüyalara giricek, zihinlere çakıcak kendini, dimağlara çiviliycek, kanlara karışıcak. Arzu duyuyoruz.

- Hayırdır inşallah.

- Patron ben sanal olarak çalışsam artık, otobanda üşüyorum yaa. Hem zaten Devrekane-Çatalzeytin Kötüyolu'nun kırksekizinci kilometresinde meydana gelen heyelan nedeniyle ulaşım kontrollü olarak tek şeritten sürüyö. Yani gelip geçen yok, işaret ve işaretçilere mi vericem? Boş yere bekleyip de donmıyım orda.

- Az sabret kız. Duple kötüyol yapılacak diyorlar, oraya düşer de çalışırsın ferah ferah.

Ya peki sen beni ve bi kaç kızını daha sınır bölgesine kaydırsan. Olası Irak Savaşı nedeniyle Amerikalı kayınıyo oralar, bir koyup üç verirler, ay, üç alırsız diycektim, dolar bazında.

- Du bakalım barış çabaları sonuç vermezse, ben intikal ettiricem sizi oralara. Birleşmiş Milletler Gözlemcileri'nin raporunu bekliyorum, bi kulağım da beyaz sarayda. Sen, Şeynaz, Verkız ve Ohgül şimdilik sarışın alarında kalıp benden haber bekleyin.

- İyi şuracıkta bekliyorum o zaman sıcak sıcak be patron. Bak bir sürü motorize manyak dolaşıyo yollarda, başıma bi iş gelicek diye korkuyorum. Daha geçen gün takozla kafa-

ma vurup çekme halatıyla orta şeritte sürüklemeye kalktı sapığın biri. Valla boş durmam, internetin başına geçer “Bilgi otoyolu”ndan iş çıkarırım sana.

- Olmaz, zührevi arızası var bilgisayarın, virüs bulaşmış. Hadi uzatma da bir an önce çık otobana. Yolcu yolunda gerek.

Ya bak ne diyecem, biz milletçe demiryollarını ihmal ettik be patron. Ben bi süre göğüslerim gözükücek şekilde bu işin üstüne eğilsem, sıcak sıcak yataklı trenlerde felan çalışsam diyorum. Restoran vagonundan anında üç kazma kaldırır sabaha kadar sıraya koyarım kompartımanımda.

- Var ya, kafana tren rayıyla vururum Nurçisem. Yürü kız işinin başına, şerefsiz. Yollar uzun, memleket şartları çetin.

* * *

- Merhaba bayan, düzeyli bir yolculuğa ne dersiniz? Ben Süheyl.

Nurçisem ben, ileri seviş teknikleri uzmanıyım. Her türlü fantaaziye açığım.

Tamam güzelim anlaştık. Sen şimdi bana, az önce beni sıkıştırıp yolun dışına atan tomruk yüklü kamyonun sürücüsüy müşün gibi davranabilir misin? Ben seni o kamyonundan indirmişim, bir iki tokat çakmışım, hırsımı alamamışım...

- Bu sana çok pahalıya mâl olur Süheyl.

- Ama daha bissürü fantazim var. Bana, tasarruf olsun diye gece otoyoldaki tüm ışıkları kapatan salaklar gibi de davranıcaksın. Ben seni ceza olsun diye tutup zifiri karanlıkta, yolun kenarında, “Niye kapatıyorsunuz lan bu ışıkları haa, niye kapatıyorsunuz” diyerekten...

- Gece tarifesi açarım Süheyl, artı, o işi yaparken arkamıza kedi gözü, üçgen reflektör filan koy karanlıkta sakata gelmeyelim.

- Ayrıca sokak arasına damper dolusu linyit kömürü döküp zıçarak yolu tıkayan dövülmesi hatta ibret olsun diye şeedilmesi gereken...

- Ara sokaklara girmem Süheyl.

- Çok iyisin Nurçisem. İşte böyle, bana böyle bazı taksiciler gibi davran. "Ara sokaklara girmem, çift tarife açarım" filan de. Yol ortasında zonk diye durma, geceleri sarhoş direksiyon başına geçme, şehri bilmeyenleri dolandırma, "goltuğa gan bulaşır" diye hastaları arabana almama gibi huyların varmış senin tanıam mı? Hem cahil hem ruh hastasıymışın ehliyetinin alınıp defalarca kez burnuna sokulması gerekiyomuş.

- Oh Süheyl, kara ciplere binmiş trafiğe yukardan bakan sürat manyağı ayı yavrusu bir sürücüyümüşüm ben, şeritten şerite makas atan bir kazma, kabul gününe gitmek için trafiğe çıkmış dikiz aynasına bile bakmayan salak bir kadınmışım...

- İşte bu... İşte bu... Sen bu işi biliyon kız Nurçisem, bu fantezi beni nası ferahlatıyo anlatamam...

- Cep telefonuyla konuşurken yolun ortasına ortasına kayan...

- Aaahh...

- Görmezden gelen, "At bi çorba parası geç" diyen bazı...

- Uah! Bi tanesin, sekizde sekiz şehvetlisin...

Tren gelirken hemzemin geçitte duran... Süheyl sana söylüyorum, çıkar kafanı koynumdan önüne bak tren geliyo. Süheyl, salak Süheeyyl...

- Hiç sadece “R” harfinden ibaret bir isim olabilir mi kardeşim yaa? Ramazan, Rıfat olur ama sade “R” diye bir ad olmaz. Belli ki ilgili arkadaş, şahsımın nüfus bilgilerini dolma parmaklarıyla klavyeden elektronik ortama aktarırken bir hata yapmış işte. Ehe... Yani dolma parmak derken, acemilik bakımından, ne olsa bilgisayar ortamları yeni daha.

- Personel canla başla çalışıyor güzel kardeşim, “e devlet, e millet” elele vermiş öğreniyoruz işte yavaş yavaş. Bill Cates anasının karnında mı öğrenmiş sanki elektronik ortamları?

Bill Gates. O, Bill Gates olucak heralde, Microsoft’un şeysi, sahibinin adı.

- Bizdeki kayıtlarda Bill Cates olarak görünüyor. Ayrıyetten askerliğini yapmamış, Kumburgaz’da karıştığı bir trafik kazasından da ödenmemiş yirmialtı milyon liralık trafik cezası var. Madem o kadar çok tanıyorsun git bunları söyle kendisine. Biz tebliğ edecez fakat adresinde bulunamıyoruz.

Hehe... Şaka di mi bu? Ya da durun buldum; siz bir grup memur arkadaş, kültür etkinliği olarak Aziz Nesin’in “Yaşar ne yaşar ne yaşamaz” adlı ünlü tiyatro oyununu

2003 versiyonuyla sahneye koyuyosunuz. Çok hoş. Şu an provadayız heralde, kısmetse ne zaman açılıyo perdeler? Gelip ailece izlemek isteriz.

Ne perdesi güzel kardeşim, hangi? Hem bak, ben bu Aziz Nesin adlı yazar şahsı da öldü diye biliyordum, fakat kendisi kayıtlarda yaşıyor olarak gözüküyor. Ziraat Bankası'ndan Şekerpancarı ekimi için kredi alıp geri ödememiş. Görürsen söyle. Kendisine tebliğ edeceğiz ama mezarını bulamı... düzeltiyorum, adresinde bulunamıyor, ayrıca pul yok, sarı zarflardan da az kaldı.

- Yeter artık ama! Ben gayet ciddiym beyefendi, derhal o bilgisayardaki nüfus bilgilerimin düzeltilmesini istiyorum. "R" diilim diyorum size , benim adım İhsan, "R" olarak kalamam. Hem benim karım "R"leri söyleyemeyen bir insan. Şuna bak hesapta kolaylık olucaktı. Var ya, "hantal" haliniz, bu dolma parmaklı "elektronik" halinizden daha iyiydi be!

- Bağırmadan konuş R, bağırmadan konuş aslan parçası, burası elektronik bir resmi daire. Ayrıyetten "Dolma Parmak" da sana benzer. Hadi şimdi git bi dilekçe yaz, elektronik devleti meşgul etme.

- İyi de "Nüfus bilgilerimin düzeltilmesi" diye bir dilekçe verdim zaten, şu anda zarif parmaklarınızın arasında tutuyorsunuz.

- Bu dilekçe olmaz "R"cim. Çünkü adı geçen evrakı İhsan Özkalenderoğulları diye imzalamışsın. Elektronik devlet öyle bir şahsı tanımıyor, sen kompütere "R" olarak geçmişsin, dolayısıyla dilekçeni de "R" olarak yazıp imza etmen lazım.

- Ama siz benim nüfus bilgilerimi elektronik ortama aktarmaya kalkışmadan önceki 38 yıllık gerçek adım bu. Peki bişiy sorucam elektronik devlet beni büyük "R" olarak mı tanıyo, yoksa küçük harf "R" miyim? Hayır, imzayı ona

göre atıcam da. Allahtan virgül felan olarak gözükmyorum o kompüterde.

- Şuursuzluk yapıp asabımı bozma "R" akıllı ol. Dalga mı geçiyon lan sen elektronik devietle. Özel isim büyük harfle başlar tabii ki. Bak önümde kompüter duruyor "pıt" diye bir tuşa basmama bakar, anında elektronik olarak hakaret davası açarım sana, uğraşır durursun. Her şey şu zaarif bar-nağımın ucunda duruyor. Pıt, sabıka kaydı, pıt, yurtdışı çıkış yasağı. Ölüm belgesini bile on saniyede verebiliyoruz artık, anladın de mi "R", senin beğenmeyip dolma dediğin şu parmak "enter" dedi mi biter. Şşşş, aloo... Bana bak "R" sen sapsarı oldun oğlum. Amanın düştü herif. R... R... Beni duyuyor musun R? Bu kaç R? Kolonya ve/veya soğan var mı arkadaşlar?

* * *

* Bay "R"nin ölüm belgesi, elektronik ortamda bir tuşa basmak suretiyle on saniye içersinde verildi. En azından Bay "R" için yıllardan beri yakınılan "Bugün git yarın gel" angaryası bitmiş oldu. R gitti ve gelmedi.

* Öyküde dolma parmaklı olduğu ileri sürülen şahsın esasen memur değil, elektronik ortama taşıt vergisi yatırmaya geldiği sırada, ıhlamur almaya giden bir memurenin yerine oturup ortama kendini personel olarak kaydeden bir sahtekâr olduğu ortaya çıktı. Sabıka kaydına raslanmadı. Kayıtlara göre olay tarihinde henüz doğmamış olduğu belirlenince davası ertelendi.

* Gelelim Rahmetli Bay "R"nin elektronik ortama neden sadece "R" harfi olarak geçtiğine. Çünkü birçok iş yerindeki gibi ekran karşısında oturmuş, pıtı pıtı klavye paralayarak çalışıyormuş gibi görünen fakat aslında "solitaire" açılı iskambil falı bakma programıyla vakit öldüren bir personel olay yerindeydi. Önündeki kütük defteri ciltlerini sayfa

sayfa bilgisayara aktarırken sıkılmak suretiyle fal oyunu oynayan bu personel, aynı anda ıhlamur içerek cep telefonuyla da konuştuğu için bir ara klavyede yanlış tuşlara bastı. İşte o ara, merhum İhsan Bey, kayıtlara elektronik iskambil destesindeki papaz kartı yani “R” harfi olarak geçti. Daha sonra kayıtlara vale ve sinek yedilisi olarak geçen birkaç kişiye daha raslandı.

* Bill Cates adlı şahıs henüz adresinde bulunamadı.

Çürük Bir Aşk Hikâyesi

- Sana söylemem gereken şeyler var Sururi. Bunları duyduktan sonra eğer beni olduğum gibi kabul edemiyeksen, şimdiden ayrılıp arkadaş kalalım. Masrafa girme, düğün parasını euroya çevirip bankaya koy.

- “Ben bir katırdım, ameliyatla kadın oldum” cümlesi dahil söyleyeceğin her şeyi kabul ederim Gülşok. Gönül bu, seviyorum işte seni, her türlü kabulümsün.

- Ben bir doktorla iki yıl eşantiyon hayatı yaşadım...

- Nasıl yani Gülşok? Niye şantiyon, ne şantiyon, kaç kere şanttınız?

- Gazeteler yazdı duymuşsundur. Bir ilaç firması, reçetelerde kendi markaları kullanılsın diye bazı doktorlara eşantiyon olarak kongre otellerinde kadın ikram ediyodu ya... İşte ben o kadınlardan biriydim. Doktorun kaskosu yoktu, bir trafik kazasında, karşı tarafın hasarını ödeyemeyince beni “hoş bir kaza anısı” olarak “karşı tarafa” verdi.

Vay alçak, sonra da o hurda arabayı “Doktordan araba” diye gazete ilanı verip kim bilir hangi saftiriğe sokmuştur. Fakat, her meslek gurubunda birkaç çürük elma bulunuyor

işte. Burada namusuyla çalışıp, eşantiyon adı altında rüşvet kabul etmeyen ve gerçekten arabasını temiz kullanan doktorları tenzih ediyoruz, değil mi Gülşok?

- Elbette Sururi. Her neyse, demin anlatıyodum adam beni "karşı taraf"a verdi ya işte bu karşı taraf belediyeye iş yapan bir müteahhitti. Beni fazla elinde tutmayıp kaçak kata göz yummaları karşılığında bazı belediyecilere devretti. Böylelikle, bir süre kaçak kat karşılığı bir belediyeciyle yangın merdiveni olmayan bir otele kapanıp dost hayatı yaşadım. Otel sahibi olmayan yangın merdivenine göz yumması karşılığında belediyeciden oda parası almıyor, kahvaltıda fazladan iki tane yumurta veriyordu.

- Bi saniye Şokgül. Burada, daha önceden yapılan hatalar nedeniyle artık içinden çıkılmaz bir megapol haline gelmiş İstanbul'u, belde belde bayındır ve mamur hale getirmek için canını dişine takmış çalışan belediyecileri tenzih ediyoruz. Maalesef içlerinde rüşveti bir alışkanlık haline getirmiş kirli bir, bilemedin birkaç kişi vardır. Bu tür münferit hadiseleri bütün bir camiaya maletmeye kalkışıyormuşuz gibi anlaşılmasın. Ayrıca memlekette "bacasız sanayii" olarak anılmakta olan turizm sektörüne canla başla hizmet veren otel ve otelcilik camiasında da yangın merdiveni olmayan birkaç...

- Susar mısın Sururi! Bak ben hayatımdaki her şeyi bir bir açıklıyorum. Eğer senin de bana yapacağın bir açıklama varsa dinlerim. Mesela eğer manyaksan açıkla. Niye durup durup onu bunu tenzih ediyosun? Yarası olan gocunur. Her neyse uzatmayalım, derken bu belediyecinin karısı işe uyanıp medyaya koştu, adamın kirli çamaşırlarını haberdan habere saçtı. Ben ise "İşte yuva yıkan kadın!" kadrosuyla haber merkezlerinin eline düştüm. Bir televizyonla anlaş-tım, yalnızca onların kanala çıkıp "Bilmemkimle hakikat saati" programında gözükücektim. Diğer kanallar beni ka-

çırmamın diye eve helikopter yollıycaklardı. Ben anlaştığım kanal yolladı zannedip yanlışlıkla başka kanalın helikopterine binmişim. İşler karıştı tabii, ilk anlaştığım kanal bana "oro.pu, dolandırıcı, çocuk hırsızı ve zührevi hasta" dedi, bindiğim helikopterin sahibisi olan kanal ise "Kader kurbanı mağdure, yetim, vitamin eksikliğinden ciğer hastası" diye yayın yaptı. Helikopteri olmayan bi başka kanal memleketeye gidip üvey babamı buldu, adamı haber genel yayın yönetmeninin cipine bindirip İstanbul'a getirmeye çalışırken, Gebze yakınlarında daha başka bir kanalın servis aracı tarafından sıkıştırılan cip şarampole...

- Burada dur Gülşok. Kamuoyunu bilgilendirmek maksadıyla görevini yapmaya çalışan medya camiasını, gözünü raiting hırsı bürümüş birkaç çürük elmadan yola çıkararak "tu kaka" ediyormuşuz, kadir kıyrnet bilmiyormuşuz anlamına gelmesin. Beş parmağın beşi de bir değil Gülşok. Bu gün Susurluk Skandalı'ndan başlayarak birçok karanlıkta kalmış olayı aydınlatan etik sahibi medya çalışanlarını tenzih ediyoruz, etmeyelim mi, bırakalım bazı şeyler karanlıkta mı kalsın Gülşok? Hem bu aslında bu çürük elmaların da içlerinde birkaç çürük elma var diye çürük elmaların hepsine birden...

Hay aklıma sümküriyim Sururi. Ben de seni sağlam bi ayakkabı zannetmiştim. Halbuki ciddi manyakmışın. Astro-not lafı geçse "astronot camiasındaki çürük elmalar" diye başlıyo herif. Salaklık bende, her yerde birer ikişer derken, ortamlar komple çürük elmaya kesmiş, sağlam adamı nereden bulucaksın. Olmaz Sururi, ayrılalım anam biz. Hayır sen manyaksın diye değil, bu aleme doğucak çocuklarımıza yazık, o bakımdan.

- Evet biraz manyamış olabilirim Gülşok. Umutsuzluğa kapılıp hafiften kafayı sıyırılmış olabilirim, elimde değil, gereksiz bir bant kaydı gibi konuşuyorum, doğrudur. Fekat,

olup bitenlerden korkup sinmemek lazım. Tam tersine en az çürük elmalar kadar gözü kara, bitmez tükenmez bir yaşama hırsıyla hayata saldırmamız gerekiyor. “Biz de varız” deyip geriye kalan sağlam elmalarla saf tutmalıyız. Şimdi gel saadet içinde bir yuva kurup murâdımıza erelim. Bak biliyosun böyle durumlarda, yani murâda erilince, gökten üç elma düşer. Bu üç elma da çürük olacak diye bişey yok ki kardeşim. Yaa dur gitme Gülşok yaa, naapiyim elimde değil, benim manyaklığım da bu. Manyakların arasında da dürüst manyaklar vardır, yok mudur Gülşok? Birkaç kendini bilmez manyak yüzünden bütün manyak camiasını şeredemezsin. Beş parmağın beşi de bir mi? Hepimiz mi delirdik yani, hepimizi tenzih ederim oook...

Derhal ık makamımdan edepsiz herif! Ne demek ya “Şeyim şeyime denk, onu tescil ettirmek istiyorum” Bana bak, sakın huzurumda çıkarma şeyinle şeyini.

- Ama beyefendi, notere ayıp olmaz, daha önce de noter huzurunda bi takım yerlerini tescil ettirenler oldu, gördük biz bunu. Şarkıcı Glgen Erben Hanım felan. Reca ederim vatandaşa ayrımcılık yapmayın. Onunki can da benimki patlıcan... yani benimki patlıcan mı? Hem ayıp değil ki, sadece zabıt tutmak için bakcaksınız. Valla benim kalbimde bi kötülük yok.

Hadi hemşerim hadi, sen git de bi psikiyatristin huzurunda göster kendini, teşhirci misin nesin?

Istirham ederim beyefendi ben deli değilim. Para edip beni şöhret yapma ihtimali olan bir özelliğim var, bunu kanıtlamak istiyorum sadece. Burnundan tıkırtı gelen, ayağıyla tıraş yapabilen, dişiyle vapur çeken, kulağının üzerinden traktör geirtip ana haber bültenlerine çıkan bir sürü insan var. Ben de televizyona çıkarsam işlerim açılır diye düşünüyorum. Ama takdir edersiniz ki, ekranda çıkarıp da direk-

man gösterttirmezler. Yani, o yüzden hani diyorum ki siz bi bakıp da bana bi belge verseniz.

- İyi de arkadaşım, sen onu git yine bi doktora göster. Bir ürolog, bir bevlıyeci felan baksın “Durum böyleyken böyle- dir” diye rapor versin eline, her şeye de noter bakmaz ki. Mesela diş macunu reklamlarında felan duyuyoruz “Diş he- kimleri'nin tavsiyesiyle” diye. Senin şeyi de ilgili hekim ar- kadaşlar değerlendirip gerekiyorsa medyaya tavsiye eder.

- Ben gittim abi sigortanın bevlıyecisine. Notere sevketti. Ayrıca bir televizyon kanalının ünlü olmak isteyenler için Taksim Meydanı'na diktiği sabit kameraya da gösterdim bi gece yarısı. Fakat bir cevap gelmedi. Benden önce, göbeğine kaş göz çizip kıpırdatan sarhoş bi adam vardı, onu çıkardı- lar mesela.

- Buldum... Sigorta ettir sen onu. Sigortacılar baksın. Ka- şını gözünü dudağını felan sigorta ettiren şarkıcılar oluyo ya, o şekil. Çıkarır sigorta poliçesini gösterirsin televizyon- da. Belgeyse belge.

- Of abi, onun sigorta primleri ne biçim tutar biliyo mu- sun?

- Nasıl yani?

- Bak işte sen de merak ediyosun.

- Git lan şurdan terbiyesiz adam, niye merak edicem manyak mıyım ben. Acıdık da dinliyoruz, herif giderek co- zutuyo. Hade şurdan hade! Çek elini fermuarından uyarı- yorum beylik silahım var!

Ne baarıyosun beyefendi ya! Mecbur kalmasa insan en mahrem yerini tasdik ettirme arzusuyla yanıp tutuşur mu? Bu devirde para edicek başka bir özelliğim yok diyorum sa- na. Sanki ben utanıp yerin dibine geçmiyo muyum ama bi umut işte. Belki bi televizyon kanalı şeyim... elimden tutar. Bi beş dakika görünsem yeter abi. Noolur yardımcı oluver- sen, bir kere bakıp hemen unutursun...

Tövbeler tövbesi... Eöööö...Şey... Evet, buldum... Şimdi... Bak kardeşim, teknik olarak imkânsız. İki nüsha olması lazım anlatabiliyo muyum? Mevzuat böyle. Adı geçen şeyin bir kopyası tarafımızdan on yıl muhafaza ediliyo. Anlatabiliyo muyum? Ehem... Evet bu böyle. Şimdi gidebilirsin. Allahım sen aklımın bir nüshasını muhafaza et.

- Esef ederim beyefendi. Ben sizi bir ağabey bir baba gibi görmek suretiyle yardımınızı rica etmiştim. Oysa siz beni başınızdan savmak için yalan atıyorsunuz. O dediğiniz mevzuata göre Şarkıcı Gülben Hanım'dan da iki adet olması gerekiyor. Ne yani, şimdi bi kopyası noterde mi o kadının. İki tane mi şarkıcı Gülgen var?

Yalnızca iki tane olsalar iyi. Bir sürüler, her yerdeler. Geçmek bilmiyorlar, her gün daha ileri gidiyorlar... Ve geriye kalanlar o yüzden böyle birer ikişer kafayı sıyrıyor. Bu hususa dikkatinizi çeker, hayatta başarılar dilerim. İmza: İstanbul Sonuncu Noteri Durali Yoköylebiri.

* * *

Yaz kızım. Ben, ekte nüfus bilgileri bulunan, İstanbul Sonuncu Noteri, Durali Yoköylebiri, bugün medyatik şiddet nedeniyle delirip makamıma gelerek bana orasını burasını göstermeye kalkışan bir şahıs yüzünden, gördüğüm lüzum üzerine, kendimi kendi huzurumda "Henüz akıl sağlığını yitirmemiş, zihni ve akli melekelerini koruyabilmiş biridir" olarak tescil ve tasdik ediyorum. Saygılarımla.

İstanbul Sonuncu Noteri
Durali Yoköylebiri.

Sıkılhan'la Diyalog abaları

- Evet Sıkılhan nasıl hissediyoruz kendimizi? Barışık mıyız hayatla ve veya kendimizle, o küçük mor haplardan aldın mı? Evet?

- Babannem yuttu.

- En yakın arkadaşın Bunalgöl naapıyo. Evet?

Sustu O... 37 yaşına gelinceye kadar kimseyle konuşmıycakmış. Annesi cep kontörünü 150 ile sınırladı diye kızdı.

- Demin sen “babaannem yuttu” mu dedin? Babaanne dediğin insan değil mi, bir nikneym filan değil yani. Ya da ke-di ismi. Evet?

Babamın annesi. Anne sen manyak mısın babaannemi tanı mıyo musun? Üst katta oturuyo hani.

- Elbette biliyorum yavrum ama “İmdat Çekici” filan diye chat arkadaşların var senin, birinin takma adı “Babaanne” olabilir pekâlâ. O hapları sana veriyo psikiyatrist. Sakın arkadaşlarına haplarından verme arkadaşlarının verdiği haplardan da içme. Babannen yaşıyo mu peki, evet?

- Evet, gayet iyi. Bir daha kendi tansiyon haplarıyla karış-

tırmasın diye benimkileri "Babannelerin erişemeyeceği yüksekliğe" koydum.

- Babanneni seviyoruz. Evet?

- Çok iyi sevin onu.

- Çok pardon Sıkılhan "Seni seviyoruz" diyecektim. Seninle iletişim kurmaya çalışıyoruz yavrum. Her şeyini anlat olur mu bize. En yakın arkadaşın Bunalgöl ne yapıyo, evet?

Demin kurmuşsun anne bu iletişimden. Bunalgöl iyi. Ben de süperim.

Peki canım çok öptüm şarjım bitiyο benim. Her şeyini anlat bize olur mu? Babay evet.

* * *

Sıkılhan! Meraba ben baban. Yanlış anlama yavrucum ama telefon meşguldü, tanıdık biriyle mi konuşuyodun.

- Annem aradı iş yerinden, iyimiş şarjı bitiyomuş.

Yanlış anlama Sıkılhan ama tanımadığın insanlarla telefonda veya chat ortamlarında diyaloga girme... Eee, Nuri Alço'yu tanıyo musun sen?

- Ço ile mi yazılıyo?

Yanlış anlama ama evet yavrucum. Tanıyo musun peki o adamı? Filim icabı kötü bi insan hani.

Yanlış filan değil hiç bişe anlamıyorum baba yaa. Nasıl yani şimdi Nuri Alço? Delirtirsiniz insanı! Öğle vakti nereden giriyo bu adam hayatımıza ya.

Hayır yani hayatına girdiyse sööle. Bööle bi örgüt varmış şimdi NARO diye sağa sola siprey boyayla Nuri Alço yazıyolarmış, gastede okudum aklıma geldi. Yanlış anlama ben de genç oldum insan bi arayış içinde oluyo. Arayışların sonucunda Nuri Alço'yu bulduysan bizden saklama konuşup tartışalım, biz açık görüşlü bi aileyiz, Nuri Bey'i yemeğe davet et.

- Ya git şurdan baba be paronayak mısın nesen...

- Alço... Ay yani... Alo? Sıkılhan örttün mü telefonu yavrum. Yanlış anlama kapadıysan bile haklısın yani. Anlıyorum seni.

* * *

- Miriba Sıkılan, Bunalgöl ben, naaptın nassın? Allo orda mısın?

- Burdayım Bunalgöl iyiyim saol ya sen nasısın?

Ben otuzyedi yaşıma kadar konuşmıycam biliyo musun?

- Biliyorum.

- Kimden duyduñ kesin Büzge söylemiştir. O var ya herkese her şeyi söölüyo yağ, yivrenç birisi.. Onla kırkaltı yaşma kadar konuşmıycam. Çisil'le ikisi okulda benim hakkımda laf çıkarmışlar. Çisil'in bi ayağı altı parmaklı biliyo musun?

- Bilmiyorum.

- Kim sööledi, Büzge dimığ?

- Bilmiyorum dedim kızım hasta mısın?

Yivrençsin Sıkılhan, sevgisizsin... Seninle var ya 65 yaş üstüne kadar konuşmıycam, artı hayvansın.

* * *

- Naaber Sıkı ben Buğra. Usta bak ne diycem sizin evde balkon var mıydı acilen bi saksı lazım bana.

Yine kafan güzel mi olm senin, ne balkonu ne saksısı? Naapıcan onları, yumurtlıycak yer mi arıyosun?

- Bizim servis şöförlerinden Celil Abi bana bi tohum verdi de. "Ek bunu Buğra'm, acayıp kafa yapar" dedi. "Höcür Otu" die bişeymiş, rüya gördürüyömuş, akıl alıyömuş.

- Olm rahatsız mısın lan gidip kendi balkonunuzda tarım yapsana. Bizimkiler dolu, babaannem lale soğanı ekti.

Vay kankime bak, terso yapıyo kardeşine. Hani lan sen-

len kankardeştik biz pergel ucuyla kollarımıza "Endless Legend" yazmıştık. Tiki oldun olm sen.

- Oldum ben güzelim be... "Açın bu herifi delirtin" diye benim telefonumu biyerde mi yayınlamışlar. Sabah beri birisi açıp da sağlam bir laf söölemedi. Nedir bu konuşmalar yaa?

- Abi bak ne diyecem sana, sittiret saksıyı felan bu tohumları direk çiğniyelim biz. İyi gelir sana. Accanaip olmuşun olm lan, koparsın biraz.

Tamam Buğra koş gel abi bizim balkonun altına. Senin kafaya bi lale saksısı ekleştiriyim ben, o dakika kop keş lavuk!

* * *

- Miriba Sıkılan üstünde ne var çabuk sööle.

- Bunalgöl?

Ya benim evet üstünde ne var?

- Puma eşofman.

İyi o zaman babay. Aslında ben senle konuşmuyorum da üstündekini merak ettim, yanlış anlamda alma.

- Ben seni nereme alıyım bilmem ki Bunalgöl, ciddi hastasın kızım sen yaa.

Yanlış anlama aldın di mi yivvrenç! Olm Büzge sööledi dedi ki: yolda gelirkan köprüye çıkmış bi çocuk görmüş, Dawson's Creek'teki Dawson'ın daha kısa boylu ve esmer olanına benziyo dedi. Üzerinde siyah tişörtle buz mavisi kot varmış. Ben de yoksa sen misin die düşündüm. Hani "Bunalgöl artık benlen konuşmuyo" diye bi çılgınlık olayına mı girdin şeklinde. Ama madem üzerinde siyah tişörtle buz mavisi kot yok Puma eşofmanla geziyosun boşuna telaşlanmışım o sen diilsin... Alo... Alo Sıkılhan hatta mısın... Alo... Yivvrençsin.

ne diyecem, eee Furkan Bey o ekstreleri biz önce pas edelim, sonra konfirme edelim, ööleden sora çek edelim, yarın teyit edelim... Evet edelim, evet.

- Anne sen misin?

- Evet. Eveet, siz kimsiniz?

- Sana "anne" diyen başka birisi yoksa benim anne, Sıkılhan. Yanlışlıkla mı aradın, "S" harfinden başka biriyle mi konuşucaktın?

- Hayır, evet. Seni aradım tabii ki yavrucum. Yalnız o sırada diğer hat çaldı, sen açıncaya kadar ben diğer hatla konuşurken, eee, karıştı. İyisin diy mi çocuğum yemeğini yedin mi onu çek ediyim dedim. E, Furkan Bey bi saniye öbür hattayım dönücem ben sonra size. Ha evet Furkan Bey iki çek halinde vericez, bankadan bi teyit alalım haziran ortasına keselim evet.

- Alo, ben yemek yedim anne, kapatıyorum.

- Bi dakika yavrum dönücem sana, evet.

- Dönme anne yaa, istemez yedim yemeğimi filan.

- Sana döndüm yavrum. Beni bu halimle kabul edebilecek

misin? Çok yoğunum, artı, şarjım bitiyö. Alo, Size demedim Furkan Bey. Ne yedin bakalım öğlen yemeğinde evet.

- Kafayı yedim anne. Şu sıralarda boyundan götürüyorum.

- Tammam. Oldu çocuğum afiyet olsun. Hadi çok öpüyorum seni... Rica ederim, ben de size Furkan Bey, evet.

* * *

- Miriba Sıkılan, Bunalgöl Peremecioğlu ben, nassın? Alo?

- İyiyim Bunalgöl ya sen? Eheheh iyi misin eheh...

Yaa ne gülüyorsun yine pis pis yağğğ. Yivrençsin Sıkılan. Yivrençler yivrençsün, kötüsün sen...

artı?

- Ay hayır artı kullanmayı bıraktım artık. Birine "bişey-sin, artı bişey-sin" demiyorum, artı, tırnaklarımı da yemez oldum. Renksiz mat oje sürüyorum. İma tadı bi acaip bö-öle, parmaklarını ağızına götürüyorsun kekrem-si bi tat geli-yo hemen elini ağızından çekip tırnaklarını yemekten vaz-geçiyorsun. Peki şeye dikkat ettin miğ, artık soyadımı kullan-ıyorum ben. İlk kez senin üzerinde kullandım, yani sana söyledim.

- Bir daha söyle...

- Ciddi misin, ay çok hoşsun. Söylüyorum: Bunalgöl Pe-remecioğlu.

- Niye söylüyorsun peki, annen ceza filan mı verdi?

Hağğ-yır! Ay haayır. Danışmanım söyledi bunu bana böyle. Kendimden sözederken soyadımı da kullanırsam kimlik arayışına bir faydası olurmuş. Kendimi biyere, bir soy ağacına ait hissedermişim. İlk başta bana, yani Bunalgöl Peremecioğlu'na da biraz tuhaf geldi ama adamın 50 euro vizitesi var, arkasındaki duvar boydan boya diploma dolu, bi bildiği vardır diye düşündüm.

- Enteresan bir insansın Kapatgöl Peremecioğlu.

- Kapatgöl mü? Yivrenç kere yivrençsin Sıkılan. Kapatı-

yorum tamam, Bunalgöl Peremecioğlu senden tiksiniyor. İlk gördüğüm yerde üstüne kusucam, hayvansın!

* * *

- Eööö... Şey...

- Sıkılhan... Adım Sıkılhan anne.

- Haa evet Sıkılhan, yavrum sen demin neler söyledin öyle. Niye yedin kafayı. Banabak yine mi depresyondasın, evet? Seni sevdiğimizi kaç kere söyliydim yavrum, niye böyle yapıyorsun? Bi derdin varsa söyle bak, şarjım bitiyο, her şeyini bana anlatabilirsin. Bak o buzdolabının üstündeki mıknatıslı fil biblosu var ya. Evet. İşte onun altındaki kâğıdı gördün mü? Babanla ben sabah kahvaltısından sonra oraya "Seni seviyoruz Sıkılhan" yazıp imzalarımızı attık, evet? Gördün mü Sıkılhan, söylesene şarjım bitiyο.

- Gördüm... anne... ben de size... tereyağının üstüne... çattalla... cevap... yazdım... yarın... sabah... kahvaltıda... okursunuz...

- Niye öyle kesik kesik konuşuyosun. Yoksa bişey mi içtin? Ne kullandın, kim verdi, ne zamandır, ben kimim? Baabaannene söyle gelip seni tokatlasın "Bu kaç?" diye sorsun. Bilincin açık mı Sıkılhan, evet?

- Hiçbir zaman... Hiçbir şey... kullanmadım anne... Bilincim... açık... Ama birazdan... senin cep telefonun... kapana-cak... Şarjın... bitsin... diye... kesik... kesik... konuşup... vakt... geçiriyorum...

- Sık.....

- Hehehe....

* * *

- Nasısın bakalım Şampiyon?

Korkuncum baba. Hele sen bana "Şampiyon" diyince ölüp de hortlamış gibi oluyorum.

Yaşamak her şeye rağmen güzel Sıkılhan, hortlamayı düşünmemelisin. Herneyse ben seni Aborijinlerle ilgili ara-
mıştım. Yani Avusturalya yerlileri. Yanlış anlama ama onlar hakkında ne diyosun?

Niçin böyle bir soru sorduğunu öğrenebilir miyim ba-
ba? Vaktiyle beni onlardan evlatlık aldınız da şimdi geri mi istiyolar?

- Tabii ki hayır yavrum. Annenle ben yaptık seni. Üstelik istenen bir çocuktun, kazayla olmadın, seni seviyoruz. Aborijinleri gazetede okuduğum bir haber yüzünden soruyorum. Balıkesir'de Umut adlı bir lise öğrencisi okuduğu kitabın etkisi altında kalmış "Aborijinlerle yaşaycam" diye Avusturalya'ya kaçmış da: Sakın sen kaçma olur mu? Eger ille de Aborijin görmek istiyorsan ben hemen yıllık iznimi alıyım beraber gidelim. Yanlış anlama bir zamanlar ben de Katmandu'ya gidip ordaki yerlilerle yaşamak istemiştim. İlkgençlikte oluyor öyle. Yanlış anlama, sana güveniyoruz ama eğer gitmeyi kafana koymuşsan baban olarak bunu bir Aborijin'den değil senden duymayı isterim.

- ...blurp...blurp.. blur...burbur...burp..

- Seni anlıyorum yavrum, vaktiyle ben de delikanlı oldum. Telefonun ahizesini akvaryuma atmanı doğal karşılıyorum.

* * *

- Hişşş Lan Sıkılhan olm var yaa... Accanaip lan... Süper olm süper.

- Alo... Buğra, sen misin. Hoca, sesin boğuk geliyo. Yine bahçenizdeki kuyunun içinden mi konuşuyon lan? Şşşş alo, olm kuyuların içine dolup da onu bunu çekip durma geberip gidicen lan bigün.

- Kuyu felan yok olm ortada. Battal boy çöp torbasının içine saktım kendimi, hiç bişey içmiyorum, torbada oksi-

jen bitti kendi nefesimle kafayı buldum. Servis şöförü Celil Abi "Poşetle kendini Buğram, uçarsın, kafan dümdüz olur" dedi. Karbondioksit var ya supper akıl alıyomuş. Bi ara sen de gel beraber jumbo boy çöp torbasına girelim. Hahaha... Babaaa? Örttün mü len gene telefonu? Var ya kafam dümdüz, aloo? Olm ordaysan atla da gel, kapıcı beni çöpe attı galiba... Alo?

Kötü Örnek

- Alo Sıkılhan, bişi sorucam çabuk cevap ver şarjım bitiyö yavrucum. Anneannen bizde mi? Evet?

- Pislik olsun diye yine şarjımın bitmesini bekleme Sıkılhan. Bu tür davranışlarla dikkat çekmeye çalışıyosun, evet, biliyorum. Ama sevgisiz çocuklar öyle yapar, biz seni seviyoruz, evet?

Altkata gidip baktım, evet anneannem bizde. Burdan seslenicektim ama kulağı ağır işitiyo diye altkata indim. Yani şarjın bitsin diye değil.

Evet anlıyorum, seni seviyorum, sen anlayışlı ve olgun bir çocuksun. Eee fakat anneannenin bizde olmaması gerekiyordu. Evet öyle evet... Bu sene haziran ayında anneanne bakma sırası Yunus Dayı'na geliyor. Bu sabah gelip almış olmalıydı. Yunus Dayın sorumsuz bir insan. Bak sakın kendine rol modeli olarak onu seçme tamam mı. Sakın diyorum evet, eve gelirse Yunus Dayı'nı kendine örnek alma.

- İstersen geldiğinde kapıyı açmıyalım.

- Saçmalama o kadar da deil. Açmazsanız gelip annean-

neni alamaz. Sıra onda. Sadece etkisi altında kalma, evet, o yanlış bir insan. O bir looser, kaybeden, 40 yaşına geldi halâ terasta güvercin besliyo, doğrudürüst bi işi yok. Her neyse şarjımı O salak için bitirmeyeceğim. Yarın öğleyin bana yemeğe gel, sana örnek alman için Selim diye bir çocuk göstereceğim. Evet, genç yaşına rağmen, yırtıcı, atak, fırsatları değerlendirmesini bilen, munis, yeri geldiğinde hodbin, ketum, nobran, acımasız, işbilir...

- Of yaa, dindi kadın.

“Dindi” dediğini duymadım sanma Sıkılhan Bey. Şarjımın son saniyeleri, eve dönünce hesaplaşıcıiz. Unutma Yunus Dayı’nı örnek almak yok, evet yok evet evet. Ev...

* * *

- Höyf len ffffu... Alooo... Sıkılanj.

- Eee alo... Buğra? Sen misin len keş?

Yuk bea Sıkılan benim ben baban... Yanlış anlama ama sarhoşum ben Sıkılhan. Sana kötü örnek olmak iztemidiğim için eve sen uyuduktan sonra gelicem, onu haber verdim dedim.

Ehehe saol babacım, bitanesin. Ama çok içmişin sen. Annemi arıyım mi gelirken seni alsın. Alır evet alır hahaha...

- Eheh... Tamam bu yaşlarda insan bi arayış içinde oluyo ama takın anneni arama. Beni kendine örnök alma. Yanlış anlama ben seni anlıyorum. Şimdi sen diyosun ki adolesan bi kişi olarak... “Adolesan” ergen demek... Diyosun ki... Ne diyosun be olm?

- Madem ki babam içiyo, dur ben de kendime onu örnek alayım, bi koşu gidip de ayyaş olayım. Hehehe... Çok güzel-sin baba yaa.

Tamam işte o... Deme ööle. O olma. Yanlış anlama sen olgun bi çocuksun, biz sana güveniyoruz. Ama bak senin yaşındayken insan bi arayış içinde oluyo ve fakat karaciğeri

tam olarak teşekkür etmemiş oluyo. "Teşekkür etmek" oluşmak demek... Teşekkür ederim.

Heheh... Bak hazır kafan kelleyken söylüyüm, yanlış anlama ama ben seni çoğunlukla anlıyorum, merak etme. Hadi kapatalım şimdi.

Tamam ben... Ben şimdi, yanlış anlama... Sabah beynim yeniden teşekkür edince konuşuruz...

* * *

- Miriba Sıkılhan, Bunalgöl ben. Biliyo musun bütün el tırnaklarımı yedim. Deprasyundayım, çünkü Büzge ile küstük. Beni dinleyip teselli eder misin yoksa sana da mı küsiim?

- Ne desem bilmem ki Bunalgöl?

- Hayat çok çırkın yaa. Büzge benim en yakın arkadaşımken bi anda soğukluk yapmaya başladı. Çisil ikimizin arasını bozdu. Ona demiş ki, Bunalgöl demiş, senin çetten arkadaşının aysiikuusuna demiş başka adla mesaj atıyo. Kariya bakar mısın nası iftiracı. Ama ben Büzge'ye daa çok kızdım, o altı parmaklı salağa inanıp da... Ay Çisil'in bi ayağı altı parmaklı biliyo musun?

- Biliyorum.

Kim söyledi, Büzge dimiğ? Daha başka ne diyo benim hakkımda?

- Hayır daha önce sen söylemiştin.

Büzge'yle sen de konuşma tımam mığ? Halbuki o benim en yakın arkadaşımıdı, haftada iki kere onlarda kalıyorum, birbirimizin her şeyini biliyoruz, hatta yani birbirimizin annesine "anne" diyoruz, kızkardeşten ileri yani tımam mığ. Sıkılhan orda mısın?

- Burda.

Yani şöyle söylüyüm, ben onun tişörtünü giyiyorum o benim tişörtümü giyiyo. Ben başkasının bardağından felan tiskinirim ama mesela onun diet kola kutusundan çekin-

mem içerim anlatabiliyo muyum? Ay çok pardon Sıkılhan, Büzge beni cepten arıyo, ben seni daha sonra arasam olur di miğ?

- Olmaz mı?

* * *

- Merhaba, Sıkılhan Öflan'la mı görüşüyorum. Ben Bunalgöl'ün annesi Yokmeral Peremecioğlu.

- Buyrun Yokmeral Teyze Ben Varsıkılhan.

Peh... Bak çocuğum son derece ciddiym. Sen bir kıza, hele benim kızıma tırnak makası muamelesi yapamazsın, çocukcağız parmaklarından başlayarak kendini yedi bitirdi.

- İyi de Yokmeral Teyze, Bunalgöl kendini benim yüzümden tırnak makası zannetmiyo ki, Büzge'yle tartışmışlar, ona bozuk...

Hadi ordan... Ben kızıma erkekler hakkındaki her şeyi ve peynirli börek yapmayı öğrettim bi kere. Sen ve senin gibilerin sıkışınca nasıl kıvırdıklarını, nasıl suçu kızlara attıklarını çok da iyi bilirim... Büzge yapmaz öyle şey iyi kızdır, haftada iki kez bizde kalır, Bunalgöl'e ve bana her şeyini anlatır, hatta bana "anne" der...

İyi öyleyse ben de size "anne" deyip her şeyimi anlatacam Yokmeral Teyze.

- A- aa sapığa bak kim bilir neler anlatacak şimdi edepsiz. Hayır, sakın açma ağzını, telefonu kopartıyorum. Konuşma dedim...

- Niye "anne?" Hem zaten kendi annem beni dinlemiyö. Her şeyini bize anlat diyo ama hep şarjı bitmek üzere oluyo. Kendi söylediklerini kendileri bile dinlemeyen bir alay manyak var hayatımda... hehe... Yoksa kapattınız mı Yokmeral Teyze... "Anne..." Hatta size "baba" da demek isterim ben. Fakat ne yalan söyliyim haftada 2 gün sizde kalmayı istemem. Hehehe, kapatmasaydınız yaa, ne güzel her şeyi-

mi anlatıyodum. Bi de benim için “diyaloğa girmiyο” diyo-
lar iyi mi? Sanmam.

* * *

- Sıkılhan, çocuğum ben annen. Babanın telefonuyla ko-
nuşuyorum, şarjı bitiyο o yüzden kısa konuşıcıim. Evet kı-
sa. Biz alkollü babanla sana kötü örnek olmamak için Şi-
le’de bir otele kavga etmeye geldik.

Hadi yaa o kadar uzağa gitmeseydiniz. Ben çıkardın
Ciddiyim, haftada iki gün gidebilecek bi yer buldum galiba...

- Zevzekleşme Sıkılhan, esprinin sırası değil. Evden bi ye-
re ayrılma. Yunus Dayın anneanneni götürmeye gelicek.
Gelip de kimseyi evde bulamazsa sırasını kaynatır. Fakat
geldiğinde O’nu kendine örnek alıyım deme sakın. Babanı
da alma artık, o bugün içki içti. Eee, cinsel kimliğin açısın-
dan beni örnek alman da doğru olmaz. Evet değil tabii evet.
Bizim iş yerindeki Selim’den bahsetmiş miydin sana. Bir
centilmen, gereğinde romantik, dans dersleri almış ama ju
jitsu da biliyor, oturmasını kalkmasını bilen... Hay aksi...
Baban devrildi. Şimdi kapıyorum, bi yere gitme... Seni çok
seviyoruz. Evet.

* * *

- Sıkı, olm lan ben öldüm galiba.
- Nası yani Buğra? Bak sööliyim, öbür dünyadan arıyosan
çok yazar hehehe.
- Bilmiyorum ki hangi dünyadan arıyorum.
- Yazıyodur biyerde bak, yok mu tabela filan.
- Olm var ya, kafam klonların saldırısına uğramış gibi.
Dümdüz oldum lan. Harbi konuşuyorum bak, ben öldüm
galiba.

- Usta git başkasının hattına saçmala yaa. Lan ölmüş ol-
san beni nası arıycaksın ki?

- Seni aradığımı nerden biliyoruz. Ya sen halüsinasyonun da ben seni aradığımı sanıyorsam. Yok abi, öldüm galiba ben...

- Peki diyelim ki öyle oldu. Beni niye arıyorsun ölü kafayla?

Bak eğer Servis şoförü Celil Abi yaşıyorsa, O'na de ki: "Yediniz lan çocuğu" de. "Öksürük şurubuyla kene ilacını karıştırıp üstüne de Höcür otu koklayalım, iyi kafa yapar Buğram" dedi. Bu sefer O'na uymıycağımdı hata ettim.

İyi, dirilince bu laflarını hatırlatıcım ben sana salak Buğra.

Hop usta. Ölünün arkasından "salak" diye konuşma kalbini kırarım bak.

* * *

- Alo Sıkılhan ben Annen. Hiç konuşma ve beni dinle.

- Alo dinliyorsun di mi? Evet?

- Inat şey... Hiç konuşma dediysem... Her neyse, eğer dinliyorsan telefona üfle...

- Hüfff...

- Bak şunu söyleyip hemen kapatıcım. Ben sana iş yerinden Selim diye bi çocuğu örnek gösteriyordum ya... Unut onu. Biraz önce gördüm, otelde, yanımızdaki odada bi herifle baş başa kalıyo, hem de balayı süitindeler. Büyüyünce kimi istersen örnek alırsın ama ben yine de bu herifi kendi elimle sana idol olarak göstermiş olmuym... Evet.

- Hüff he he he...

- Baban ayılsın sen gene onu örnek al. Hiç yoktan iyidir.

Süper bu dünya yaa... Alooo! Sıkılhan beni duyuyor musun? Oğlum dünya tersine döndü, senin hâlâ haberin yok be! Hihohaha... Aloo Sıkıı... Aabi yok böyle bişe... Dünya ters diyorum sana...

- Sen beni ne zaman düzken aradın ki Buğra?

- Kafanı var ya, karıncalar yiyiyo olm.

- Usta sende de ne kafa varmış yaa. Ööle yiyiyon, böyle yiyiyon bi türlü bitmiyo.

- Laf sokma be kanka valla keşlik yapmadım. Madde defterini kapadım diyorum sana. Haybeye kızıyosun kardeşi-ne...

- Eee çimenlerin üstünde uyurken mi kaçtı beynine o karıncalar? Nası çevirdin dünyayı terse?

- Krapanul. Heh...

- Oğlum ööle bilmediğin hapları yutma ibişi. Kafa yapıcam derken gebericen.

- Krapanul hap map diil·lan. Lunapark lafını tersten söyledim. Lunaparkta “Kamikaze” yok mu hani, biraz alkolün üstüne adamını bulduk ona bindik. Adam 10 milyona

bizi bir saatliğine baş aşağı tutmayı kabul etti... 10 milyon lan, para diil...

- Orda kalın madem... Hiç inmeyin...

- Baksana ATM'den bana para çekebilir misin? Aloo...

Aloo... Siiiiiee... Telefon da düştü...

* * *

- Alo Sıkılhan, yanlış anlama yavrucum ama sana tuhaf bir soru sormak zorundayım. Gerçekten tuhaf, fakat bir gün baba olunca beni anlarsın. Bak, yanıt vermek istemezsen seni anlarım. Fakat gerçeği bilmek her baba kad...

- Haydi sor sor... Diyorum baba, başka ne diyeyim bilmiyorum.

- Şu an üzerinde ne var Sıkılhan?

- Puma eşofman baba.

- Hayır yani biz evde yokken annenin kıyafetlerini felan giyip dolaşıyo musun diye sordum. Yanlış anlama biz seni o halinle de severiz. Fakat biliyosun gazetelerde yazıyo, Erdek'teki bir yaz okulunda öğretmenler çocukları o şekil giyinmeye teşvik ediyolarmış...

- Siz ise beni bu gereksiz telefonlarla deli gömleği giymeye özendiriyosunuz.

- Adı üstünde evladım, şimdi senin deli kanlı zamanların. İstedğini giy tabi. Ben de gençliğimde yaz kış parka giydim bi müddet. Gerçi kadınlar da parka giyyodu ben gençken. Bi de Büyükdeden köy düğünlerinde köçeklik yaparmış fi tarihinde. Genetik bişey de olabilir tabii. Yanlış anlama, bak yine söylüyorum biz seni ne giyersen giy... Her neyse, ben yine kendi kendime konuşuyorum heralde, sen çoktan telefonu kapamışsındır...

- Doğru bildin baba.

- Sıkılhan, şarjım bitiyο yavrurur, beni can kulağıyla dinle... Dinle evet. Ne konuştüğümü duyuyo musun? En son ne fısıldadım, evet?

- Niye fısıldadığını sorabilir miyim anne?

- Burda, iş yerinde bi ahababın kızı volkmenle yüksek sesli müzik dinleye dinleye sağır olmuşt da. Sağırsan biliyim istedim. Sen de çok dinleme olur mu çocuğum? Kulak bi insanın en makbul yeridir, evet kulak. Avaz avaz şarkı dinlemek lazım. Sokup durma o kulaklıkları beynine doğru, hayır yapmamalısın evet. Ayrıca başından kalkmak bilmediğin o bilgisayar korkarım gözünü de bozuyor senin. Organlarımızı sokaktan toplamıyoruz çocuğum. Haklıyım değil mi? Evet?

- Seni duyamıyorum anne. İşitesim yok...

Miriba Sıkılhan, Bunalgöl ben. Senle teldeyken cepten Bözge aradıydı da "Sana dönücem" demiştım yaa. Döndüm işte.

- Hadi ya, benle mi konuşuyodun? Bu yıl mı oldu bu olay?

Ya inanmıyorum sana Sıkılhan yaa. Çok ilgisizssın, artı, yivrençsin...

Bişey sorucam Bunalgöl, sen bu "inanmıyorum, artı, yivrenç" filan gibi lafları kullandığında bi yerden bonus mu veriyolar sana?

Yivr... Korkunçsun Sıkılhan. Sana dönende suç. Görürsün sen, otuzsekiz yaşıma kadar kapris yapıcım sana. Hayvanlarca kere hayvansın...

- "Üç" deyince kapatalım mı Bunalgöl, üç.

- Sıkı olm, sakata geldim lan. Alo ordasın de mi? Ben Çağatay... Ölüseviciler bilgisayarına girdi olm.

- Hani sen internete tövbe etmiştin lan, "Bîdaha porno sitelerine girmicem" diye yeminler ediyodun. Beynin donuna düşmüş olm senin. Bilgisayarı klavyeli kuku zannediyo salak yaa.

Yok baabi, biyoloji ödevi için bakıyodum. Samimiyim bak... Soona site siteyi açtı, resimlere bakarken dalmışım bi ara. Otomatikman bi program yüklediler heralde karşıdan. Ekranda şeyini gösteren bi zombi var şimdi, naaptıysam gitmiyo. Fişini çektim, açtım kapadım, gene burda. Usta bi yardım et be, sen anlarsın bu bilgisayar işlerinden. Çok pis bakıyo olm bu zombi.

- Bana ne Çağatay yaa bakışıp dur Zombi'yle. Yeminim var senin bilgisayara el sürmem ben. Ayaklı pipi, porno biti...

- Aha! Zombi gitti... Kendi kendine, "Yüzüne Kaka Yapılmasından Hoşlananlar Sitesi" açıldı şimdi. Korkunç yaa...

- Huhaha... Çabuk kaç abi o ekranın karşısından Kes kafayı, yüzünü koru.

Hay kafama mıçyım yaa, nerden girdim o siteye ben, kapanmak bilmiyo.

- Sen bekle, kendi kafasına kaka yapmaktan hoşlanan sapıkların sitesi de açar kendini birazdan. Onlara anlatırsın derdini. Zuhaha...

- Gülme baba yaa. Ben bunu tamire felan da götüremem böyle, rezil olurum herkese... Alo, çok ciddiym abi yaa. Sende vardır virüs temizleme programı felan, kap da gel cd leri, noolur. Bak ben de sana bi kıyak yaparım, internetten yüzyirmikibindörtyüzatmış tane porno jpeg resim indirip mevzuulara göre koleksiyon yaptım, onları veririm. Alo... Orda mısın abi. Yaa noolur yaa... Aha... Burnuna karyola yayı takmış bi kadın resmi çıktı şimdi de, dikenli telle kendini boğuyo... Anneeaa... Çok korkunç olm... Alo...

* * *

- Benim ağzımı yerim ben, bu zamana kadar nerelerdeydiim beeennn... Kendimi buldum artık Sıkılhan... Alo, Sıkılhan, duyuyo musun hocam beni? Alo... Buğra ben...

- Şu var ki Buğra, artık ben ben değilim. Az önce kendimi kaybettim!

- Hadi yaa, ne güzel, ne yuttun...

Henüz bişey yutmadım ama cep telefonumu yutasım var. Az önce Çağatay adındaki internet pipisiyle konuştum. Delirtti lan herif beni. Sinirden elim ayağım uyuştu, beynim karıncalanıyo, gülme kriziyle hüngür hüngür ağlama arası biyerdeyim...

Haddi be... Ne güzel olmuşun olm sen ööle Demek uyuştun... Çok iyi yaa. Versene şunun cebini bi de ben arıyım. Alo... Alo... Ne kapıyon olm. İyi bişey olunca hemen kendine sakla di mi? Noolur sanki çocuğun numarasını versen biz de arayıp senin kafan gibi güzelleştiresek azcık kafayı... Sanki ben bulamam...

- Miriba Sıkılhan, Bunalgöl ben... Bişi sorucam, bir iki saat önce akıl hastanesine mi yönlendirdin sen telefonunu? Acilden Doktor Mert diye stajyer bi çocukla tanıştım. Üçe gidiyomuş. Olgun bi insan ama çocuksu tarafları da var. İki üç cümle konuştuk hemen anladım boğa burcundanmış kendisi. Taurus takım yıldızından...

- Hey Allahım yaa, keşke yönlendirilmiş olarak kalsaydı telefon...

- Ay şimdi niye sinirleniyosun ki Sıkılhan? Tipik balıksın işte, duyarlı luuzır, yok yere hüzünlü. Gel gitler içindesin ne zaman neye kızacağı belli olmuyo.

- Seni ciddiye alıp yanıt vermem doğru mu bilmem ama ben balık burcu değilim Bunalgöl.

- Saçmalama öyle olman lazım. Ben asla yanılmam. Balıksın sen balık. Su grubusun. Linda Goodman'ın astroloji kitabında balıklar için...

- Kitap okumana ayrıca sevindim Bunalgöl. Ancak beni Linda Goodman doğurmadı. Annemin bana verdiği gereksiz doğum kaydı bilgilerine göre ben...

- Balıksın diyorum sana... Saklama balıksın...

- Çağatay, Buğra, üstüne bi de sen... Örgüt müsünüz lan siz?

- Çağatay'la Buğra terazi ben yay'ım...

- Gebersenize...

- Ay bak, kapaticaksan yine yönlendirip de kapatır mısın? Ben ezberden bilmiyorum akıl hastanesinin telefonunu, aramıyım şimdi. Alo stajyer boğa için diyorum... Alo... Hemen de kapadı salak. Balık şey...

- Alo, ben Yokmeral Peremecioğlu, Bunalgöl'ün annesiyim. Sıkılhan Öflan'la mı görüşüyorum?

- Buyrun Yokmeral Teyze Ben Sıkılhan Öflan. 1986 doğumluyum İstanbul Bakırköy İlçe Nüfus Müdürlüğü'ne kayıtlıyım. Ailemin nüfus kütüğü ise Erzincan'da.

- Peh... Siz böylesiniz işte. En küçük bir diyalog arayışında hemen ters cevap vermeler, küçümsemeler, alay etmeler...

Yok öyle bişey Yokmeral Teyze. Espri yaparsak güleriz sanmıştım.

- Sizin hayatınız sanmakla geçiyo zaten.

- Sanıyorum bişey söyleyecektiniz onun için aradınız.

- Söylenicek hiç bi şey yok esasen, zaten hepiniz aynısınız.

- Alo?

- Alo Yokmeral Teyze hatta mısınız?

- Yok, hatta değilim. Sen ve senin gibilerle konuşmaya çalışmak büyük bir hataydı zaten. Hatta değilim çocuğum, kapattım ben.

- Peki öyleyse.

- Şiiii... Alooo Sıkılhan... Olm var ya... Şiiii...

- Buğraaa... Yine ne var olm yaa?

- Çok şey var lan... Nası diyim sana... Neler oluyo biliyo musun?.. Dev bir kancaya takıldık olm... Zincire vurdular, çekiyolar bizi.

- Hiç direnme Buğram. Bırak çekip koparsınlar o kafanı. Kafa kopması ne biçim kafa yapar biliyo musun? Enn güzeli... Bi daha ne içsem de kafa yapsam diye hayatta uğraşmak zorunda kalmassın. Lan keş, kaç kere söölycem sana “kafayı dümdüz edip de arama beni” diye. Konuştuğundan bi halt anlamıyorum olm!

- Servis şöförü Celil Abi dedi ki...

- Gene ne dedi o mezarcı inbe!

“Buğram gel boşken servis minibüsüne pinelim, egzozu içeri verelim” dedi. Karbonmonoksit nası kafa yapıyo biliyo musun? Akıl alıyo akıl. Egzoz dumanı başka bişeymiş olm.

- Çabuk çık ordan geberceksin salak! Camları felan aç.

- Şimdi yalnız, arabayı çekiciye yüklediler, çekiyolar. Çık-sam da nereye gidicem. Camları felan açtık, ööle estire estire gidiyoruz, burda iyiyiz be Sıkılhan. Celil Abi baklava istiy-o. Ben düşündüm de, sen yarım kilo cevizli yaptır-san...

Yapma ööle bişey, düşünme sen, yorma o keş kafanı... Şimdi tek başına telefonu kapatabilicen mi kanka?

- Ayıpsın. Kafam iyi ama kendimi her zaman bilirim ben. “Ne demek telefonu tek başına kapatabilicen mi?” Bak nası kapatıyorum...

- Kutluyorum.

Alo Sıkılhan, çabuk ol çocuğum vaktim yok. Bi bakar mısın ütü prizde mi? Evet? Yoksa ev çoktan yandı mı? Alo

orda mısın Sıkılhan. Yandıysan, sakın bi cahillik yapıp yanıklarının üstüne diş macunu sürme. Enfekte etme kendini. Su toplamış baloncuklarını patlatma.

- İyi anne, ben bakar ütü prizdeyse çekerim. Sen telefonda bekleme, madem vaktin yokmuş.

- Yoğun iş tempom nedeniyle kendimi yanlış ifade ediyordum olabilirim Sıkılhan. Evet. Tabii ki senin için her zaman vaktim var fakat ütü için yok. Ben ütünün annesi değilim. Hayır, değilim, evet.

- Hayır, gidip baktım anne, ütüyü prizde unutmamışsın. Ayrıca ben yanmadım, su toplamış bir baloncukum da yok, dişlerim dahil hiçbir yerime diş macunu sürmüş değilim... Alo anne?... Tamamsa kapatalım... Alo?

- Anne?

- Anne, hazır beni dinlemiyorken sana söylemek istediğim şeyler var...

- Ah çok afedersin Sıkılhan. Seni telefonda unutmuşum. Daha doğrusu seni değil, cep telefonumu masanın üstünde unutup Genel Müdür'ün yanına çıkıyodum. Son dakkada odacımız Mithot Efendi elinde telefonla peşimden koşup yetişti. Şimdi telefonu kendisine veriyorum, teşekkür et bakiim Mithot Amca'na...

- Teşekkür ederim Mithot Amca.

* * *

- Alo, Sıkılhan Öflan'la mı görüşüyorum?

- Buyrun Yokmeral Teyze, ben ve benim gibiler sizi dinliyoruz.

Biliyosun çocuğum ben Bunalgöl'ün annesiyim. Son günlerde yavrum üzerinde soon derece negatif etkiler bıraktığını tespit etmiş durumdayım.

- İyi de, ben bir aydır yavrunuzla konuşmuyorum ki Yokmeral Teyze. Daha doğrusu o benimle konuşmuyo.

Tamam işte, niye konuşmuyosunuz? Kullandın bitti değil mi? Hepiniz aynısınız. Ayaklarınız kokar, horlarsınız, deli gibi içki ve sigara içersiniz, kullanıp atar, kandırır...

- Doğru numarayı çevirdiğinizden emin misiniz Yokmeral Teyze?

- Ne fark eder ki hepimiz aynısınız. Sakallarınız batar, televizyon izlerken geyirir, el parmaklarınızı ayak parmaklarınızın arasına sokarak... Alov... Alloooov. O kıvış kıvış sesler de ne öyle, yoksa telefonu donunun içine mi attın edepsiz deli. Korkunçsunuz, hepimiz sapıksınız. Derhal çıkar o telefonu donunun içinden.

Telefonu kedimiz Sarmal'ın önüne attım bir süre o oynadı. Ancak o bile sesinizden ürküp divanın altına kaçtı.

- Niye kedinin önüne atarsınız telefonu?

- Kedimiz de erkek o yüzden Yokmeral Teyze. Inanın Bungalül'ü şimdi daha iyi anlıyorum. Zavallı arkadaşım.

- Asıl zavallı sizsiniz. Sizin gibiler...

- Mavvvvvvv... Pıh!

Pıh yaa.. Pıh tabii... Önceleri mırırmır edersiniz, sonra kaçıp gidersiniz...

* * *

- Sıkılhan ben baban. Yanlış anlama ama bişey sormak istiyorum yavrucuğum. Ateşli silahlara ilgi duyuyo musun?

- Babacım hiç halim yok, lütfen yaa...

- Haklısın tabii çocuğum, anlıyorum seni, "Bu soru da nereden çıktı şimdi" diyorsun. Burada, işyerinde, bir arkadaşımın oğlu, babasının tabancasıyla oynarken arkadaşını vurmuş da. İstemedi aklıma bizim evdeki dedenden kalma tabanca geldi. Senin öyle bir çocuk olmadığını biliyorum. Hiçbir zaman evimizdeki ateşli silahı senden saklama

gereği bile duymadım. Ama insan gençlikte bir arayış içinde oluyor. Özgüveni tam olarak gelişinceye kadar alkolün verdiği geçici güvenden, belinde taşıdığı silahtan medet umuyor.

- Baba madem benim ööle bi çocuk olmadığımı biliyosun...

Yanlış anlama bi dönem ben de dedenin silahıyla “Ada etrafında dönünüz” konulu bir trafik tabelasına ateş etmiştim. O zamanlar bu bana ilgi çekici geliyordu...

- Dan...

- Evet çocuğum seni anlıyorum, telefonun ahizesine ateş etmekte haklısın...

- Alo, Sıkılhan, internette misin yavrucum? Eğer öyleysen ben de giriyim burdan, seninle baba oğul bir chat yapalım diycektim. Erkek erkeğe yazışırız.

- Niye böyle bişey yapıcaz baba? Akşam sen gelince evde konuşsak erkek erkeğe, baba oğul veya her neyse.

- Yanlış anlamaman için öyle demiştim. Yani ben internete karşı olan örümcek kafalı babalardan değilim. Fakat dün gece bilgisayarında son derece adult şeyler buldum. "Blondy 21 jpeg" dışındaki tüm o ayıp resimleri çöpe attım. Blondy bi derece ama öbür resimler felaketti. Gerçek hayattaki pipiler o uzunlukta değil, kukuların hepsinde de küpe olmuyor. Biliyosun di mi Sıkılhan?

- Biliyor ve gülüyorum baba.

Yanlış anlama seni anlıyorum Sıkılhan, cinselliğini yeni keşfediyosun, ben de genç oldum. Gerçi bizim zamanımızda kuku resmi bu kadar bol ve çeşitli değildi ama biz de baktıydık yani. Ama fazlası zarar diyorum ben.

Tamam baba söylediklerini "Nasihatlerim Klasörü"ne kaydederim.

- Sonra o şey var bi de tabi, chat ortamı. Yavrurum orası iblis kaynıyo. "Spiderman 45" nikiyinen bi girip bakıyım dedim, "Bizarreboy 20" nikli bir herif tee Portekiz'den bana son derece çirkin tekliflerde bulundu. Yanlış anlama, ben sana güveniyorum öylelerine sen ağzının payını verirsin tabi, ama yine de tehlikeli diyorum ben. Yani sen yine gir gir-mesine de, arada bir beraber dolaşalım. Sanal ortamlarda gezinirken yanında bir büyük olmasında fayda var.

diyosun ve komik oluyosun baba. Çete velisiyle giren bir salak olarak tarihe mi geçiyim?

- Saçma bulmanı anlıyorum Sıkılhan, ben de senin yaşındayken saçma bulurdum. Gerçi bizim zamanımızda internet yoktu ama... Sıkılhan, hatta mısın çocuğum? Demek "Disconnect" oldun, ben de olmuşum...

* * *

- Allo Sıkılhan, Bunalgül ben. Beni arar mısın hemen.

- Ni ye ki, kontör yetmezliği mi var sende?

Yok hayır, sen beni arayınca cebimin ekranında panda resmi beliricek mi ona bakıcam, ay görsen çok şirin yaa.

- Hani kirpiydin ben.

- Büzge'yi kirpi yaptım. Artık o arayınca kirpi gözükücek. Çisil gene kurukafa kaldı. Biz Büzge'yle kendi aramızda konuşurken Çisil'e "Çişil" diyoruz biliyo musun hihhih...

- Hayır bilmiyordum Bunalgül. Yalnız Çisil'in bir ayağı altı parmaklı, niyeyse böyle bir bilgim var. Bu bilgiyi ikide bir bana verip duruyosun.

- Ama ööle, beden dersinde Büzge görmüş. Her neyse biz Büzge'yle cep kapaklarımızı da değiştik biliyo musun? Onunki sedefli turkuaz mavisiydi ya hani, o şimdi benim telefonda takılı benim kiremit rengi kapağı da Büzge'ye taktık.

- Gıptalar içerisindeyim. Siz bu Büzge'yle insanlık adına ne kadar faydalı şeyler yapıyosunuz yaa.

- Aman tamam salak şey. Sakın hemen arama, bi beş dakika bekle ööle ara, ayı yapıcam seni.

- Hatta silsene sen beni yaa.

- Bişi dedin ama duyamadım Sıkılhan hat cızırdı... Alo...

- Cızır!

* * *

Şşşt olm Sıkılan, var ya, saatte 3000 kilometre hızla dünyaya doğru yaklaşıyorum.

- Ah be Keş Buğra'cım, biz dünyada yokuz şu anda, sonra gel istersen.

- Servis şöförü Celil Abi'yle beraber dolapta "Bali" dondurduk, soona onu kavuna gömüp çatır çatır yedik. Nasıl uçuyorum anlatamam. Alo...

Celil abi... Abi, dünyadan bi arkadaşla konuştum demin, yoklarmış abi. Bak çocuk cevap vermiyo. Bu yediğimiz şey de çok acaipmiş be Celil Abi. Üç yaşımdan beri altıma kaka yapmamıştım ben.

* * *

- Sıkılhan, bişi sorucam ben sende fil miyim, alo?

- Hayır Bunalgöl, sen aradığında ekranda sadece adın yazıyo.

Büzge dedi ki ben sende fil olarak gözüküyümüşüm. Arkamdan şişko diyomuşun bana. Yaa bu Büzge iirenç bi insan haa, çok dedikoducu. O sedefli turkuaz rengi kapağı geri verip kendi kiremit rengi kapağımı takıcam yine. Sana melodi atadım biliyo musun, sen arayınca o çalıcak. Büzge'deki titreşimi de kaldırdım, resim olarak da kirpiyi kaldırıp kurukafa atadım.

- Bir sürü şey yapmışsın, yorulmuşsundur şimdi sen, telefonunu titreşim moduna al yat uyu istersen.

Tamam da bişi sorucam ben cidden sende fil değilim di mi?

- Sen bende bir yarasin Bunalgül.

- Filsem "filsin" de. Kaldırabilirim, ben kendimle barışık bir insanım. Hem yaz rejimine girdik biz annemle. Sabahları cep telefonu büyüklüğünde yağsız peynirle bi dilim kı-zarmış ekmekten başka bişey yemiyorum. Peki sende melo-di olarak neyim ben...

- Lülülülülü sün.

- Çok sade yaa, tam da beni anlatıyo.

- İnanır mısın şu anda benim ekranımda "konuşma bitti" yazıyor Bunalgül.

- Nası yani? Alo?

Yivrençsin Sıkılhan, hayvan kere hayvansın, artı, daha sana ne diyeyim bilmiyorum. Sen artık bende bir hiçsin.

- Alo, çabuk yere yat Sıkılhan, kes kafayı... Evet, çabuk lutfen.

- Nooluyo anne ya? Niye yere yatıyorum? İyiydim böyle ayakta... Hehe...

- Duvarlara yakın yürü evladım, kalabalıkta bir panik halinde hemen yere yat... Açık hedef olma, emi annesinin bi tanesi. Evet?

- Peki terli terli su içebilir miyim? Tanımadığım kişi veya kişiler çukulata verirlerse peşlerine takılıp inşaatlara gidiim mi?... Yine ne diyosun sen anne yaa?

Yapmamalısın Sıkılhan. Tedbirli ol yavrum. Sokaklarda bir veya birden çok keskin nişancı dolaşıyormuş. Adam yaşlı, çocuk, zenci, orta gelirli, alt kültür kim olursa keyfi- ne göre dürbünlü tüfikle vuruyormuş... Siper al cocuum... Ben şu an siperdeyim, birazdan çıkıp yuvarlanarak telefo- numu şarj etmeye gidicem...

- Karışmak gibi olmasın ama çık o siperden anne. O herif taa Amerika'da kurşun saçıyo. Hem lanet olası federaller il- gileniyodur zaten kendisiyle.

Uzak mesafeden dürbünlü tfekte vuruyormuş çocu-
um, bakarsın buralara da gelir sana kurşun seker. Babanla
yarın elik yekek alıcaz sana, merak etme...

- Daha yerli, bizden bi paniğe kapılsaydın diyorum anne.
"Newyork kanalizasyonlarında timsah dolaşıyomuş sakın
kanalizasyona giriyim deme" şeklinde aradığında seninle
bu konuda anlaştığımızı sanıyordum.

- Sana ilgi gösteriyoruz yavrum. Anne ve babasından ye-
terli ilgi görmediği için seri katil ya da uyuşturucu bağımlı-
sı olan bir sürü ocuk var, evet, her gün okuyoruz bunları.
şu anda bu diyalog arayışlarımız, gösterdiğimiz ilgi seni bo-
ğuyor olabilir evet. Ama ilerde anne olunca beni anlarsın
yavrucum.

- Nası yani?

- Eeee. Ehe... Her neyse Sıkılhan sen dediklerimi unutma.
Baret, kask felan alsak takar mısın? Bahaus'un katalogun-
dan bakıyorum şu an, sadece sarı renkleri var... Alo? Alooo?
Sıkılhan?... Ay inanmıyorum oğlumu vurdular galiba...

* * *

- Alo, bişi sorucam, sen, ben ve Bzge çıkar mıyız Sıkıl-
han?

Tamam Bunalgl. Nedir olayımız, sinemaya mı gidelim?

ıkar mıyız derken, beraberlik demek istemiştim...

Flört yani... Bizi sevebilir misin?

- Sen, ben ve Bzge mi? Kalabalık olmaz mıyız? İkiz bile
değil, z yatak fantezisi ha?

- Hayvanat bahesisin Sıkılhan. Biz seni seviyoruz herhal-
de! Hemen bel altı düşünüyorsun. Bzge'yle ben çay içer-
ken konuştuk. O senin romantik, içten ve hüzünlü yanını
Çok seviyor. Oysa ben de esprili, girişken ve sürprizlerle do-
lu yanını seviyorum. Aynı meknda bize kendinin her y-
nn aabilersen çok mutlu olabiliriz diyorum.

- Güzel diyosun da, doluyum ben be Bunalgöl. Dansın Sultanları'yla çıkıyorum, onlar benim ruh ikizim. Aradığımı onlarda buldum hehehe...

- Hayvanlarca kere ayısın Sıkılhan. Bütün yönlerinden komple nefret ediyorum senin. Biraz büyümelisin anlıyomusun? Ahmet Altan ve Hobitt oku, kadın ruhunu öğrenmeye çalış.

Ruhum sıkılıyo Bunalgöl, bu konuşmayı bitirebilir miyiz?

- Okey, bitsin bu konuşma. Büzge ve ben seni terk ediyoruz. Çok ararsın bizi. Bizi bi daha arama. Olgunlaşırsan cebimizi biliyorsun.

Yüreğinzin götürdüğü yere, Kasımpaşa'ya doğru gidin derim ben.

* * *

- Alo... Sıkılhan ben annen evladım... Ama sen kimsin artık bunu bilemiyorum.

- Babam beni bir tüpçüden mi yaptı diyosun anne? Nasıl yani kim olduğumu...

- Düzeysizleşme Sıkılhan, mizah bu değil, evet, hiç gereği yok. Bize göstermediğin diğer yüzlerinden söz ediyorum. Son ayakta kim geldi Sıkılhan? Evet? Kukusurat'ı ilk ayağa tek yaz, yanına Colonels Boy'u plase koy. Gupsezen'in galopları iyi, sürpriz yapabilir evladım...

- Gene cebinin şarjı bitti de beni ganyan bayiinden felan mı arıyosun anne. Söylediklerinden hiç bişi anlayamıyorum.

- Anlarsın sen, anlarsın! Baban sokak kapımızın önünde 4 tutturulmuş bir altılı ganyan kuponu buldu. Demek bizden gizli saklı kumara başladın Sıkılhan, yazıklar olsun sana! Evet, olsun.

- Tebrik ederim anne aşkın yine kendini. Lüleburgaz baraj gölünde yüzmekte olan kullanılmış bi prezervatif görüp be-

ni aramandan sonraki en süper olayın bu oldu. Tıpkı o prezervatif gibi, yolda gördüğün o altılı kuponu da bana ait de il anne.

- Inkâr etme Sıkılhan! Kabul et, biz de anne baban olarak senin bu bataktan çıkmana yardımcı olalım. Hadi söyle hiç kumarhaneye bastı oynamaya gittin mi? Rulette uğurlu rakamın kaç? Barbutçu musun? Ananenin Yalova'daki yazlığını üzerine geçirip ipotek ettirdin mi? Tüm bunları ilgi çekmek için mi yapıyorsun?

- Seni bana iftira atma konusunda tek geçiyorum anne. Bitanesin...

Bahariye Caddesi'nin kirasını hangi poker masasında yedin Sıkılhan? Çabuk cevap ver! Sakın bu sefer kapatma suratıma. Annenle kumar oynama. Alo? Bir bunalım anında tek başına Rus ruleti oynamaya kalkışma olur mu? Biz seni olduğun gibi kabul ederiz yavrum, bu bataktan kurtulacaksın... Alo... Alo... Evet?

- Sıkılhan çocuğum, alo evet, bi taksiye atlayıp benim ofise gelebilir misin, alo seni çok seviyoruz çocuğum, şarjım bitiyö. Yok ya da vazgeçtim, ofise gelme, hayvan al kendine, serotonin salgıla Sıkılhan...

- Serotonin ne yaa anne? Niye hayvan alıyım kendime, ofise geliyo muyum gelmiyo muyum?

- Serotonin mutluluk hormonu çocuğum, evet. Böyle gri havalarda depresyona girer insan, bi arayış içinde olur. Soğuk, çamur ve üşüyen mutsuz insan suratları. Gri havalar serotoninimizi bitirir. Yani, telefonumuzun şarjının bitmesi gibi bişey, evet tam da öyle. Ofise gelsen konuşurdük serotonin hormonların için ama süpervayzırlar strateji toplantısı var, soonadan aklıma geldi. En iyisi kedi bul sen biyerden. Şefkat ii gelir, evet...

Tamam kedi bulup kendimi cırmaklattırıcam, o bana serotonin bulaştırıcak, başka?

- Evet.

- Peki.

Yok yani hayır. Sakın kendini kediye felan cırmaklattır-

ma Sıkılhan, kuduz olabilirsin. Sen evden ayrılma ben sana kuryeyle temiz bi kedi yolluyum. Ya da en iyisi sen atla gel, tam 14.50'de burda ol, 15'e kadar konuşuruz. Veya şöyle yapalım, 15.45'te toplantı çıkışına gel sen... Pardon, ne 15.45'i yaa, olmaz. En güzeli sen spor yap Sıkılhan. Spor da mutluluk hormonu salgılatır sana... Evet?... Sessiz durma çocuğum, ergen bi insansın hormonların karmakarışık şu an. Bazı hormonlarını inhibe etmek bazılarını da şetmek lazım. Hem bunlar bilimsel şeyler, iş yerinin psikiyatristi brifingte söyledi. Bak mesela ben şimdi senle konuştum ya mutluluk hormonu salgıladım. Hadi şnav çek çocuğum, dinliyorum ben burda, hadi bir... Bak gene kapamış telefonu, ilgisiz eşşek. Sanki kötü bişey söyledik "serotonin salgıla" deyip de. Bizim anne babamız bilmiyordu böyle şeyleri, gri havalarda nedenini bilmeden manyak oluyodum ben... Kedi de yoktu, şimdi öyle mi, her şey var.

* * *

alo, ne diyodum, Keremler'in grubu dağılınca onların gitarcısı, Mert, bi de Atakan diye başçı bi çocuk Backspace adında yeni bi grup kurdular funk yapıyolardı. Ama Mert'in eski çıktığı kız Atakan'la çıkınca onların da arası bozuldu. Atakan da Keremler'in dağılan grubundan Serhan diye bi klavyeci buldu Mert'i dışlayıp Pause Break adıyla bi grup kurdu progresiv yapmaya başladılar, sonra bu Atakan'ın babası Büyükelçiymiş onların Barselona'ya tayini çıktı giderken grubun demosunu yanında götürmüş...

- Alo Bunalgöl, Sıkılhan ben, benimle mi konuşuyosun?

- Seninle mi konuşuyorum? Ay şaka gibi. Ben Büzge'yle konuşuyodum bi ara hat koptu, seni mi tuşlamışım? Saçma yaa... Ay çok yivrenç. Ay peki neler sööledim yaa, hepsini dinledin miğ?

- En son Atakan'ların grubu dağıldı eskiden funk yapıyorlarmış.

- Ay funk mu dedim esas triphop. Keremler'in bu en son dağılan grubundan önce bi dağılan grupları daha vardı esas onların soundu funk "Küflü Boza" diye bi demoları vardı hatta, vokalistin çıktığı kızın abisi vokalisti bıçakladıydı. Soona o çocuk iyileşince küflü bozanın liriklerinde anlattı olayı... O şarkıdan soona da dağıldılar zaten... Alo, Sıkılhan? Sen gene beni dinlemiyosun di mi yiaaaa...

- Ben dağıldım Bunalgöl.

* * *

- Sıkılhan, annen ben. Çıkışta "Ümraniye Sapığı'nın Robot Resimleri Sergisi"ne gidicem gelmek ister misin hihihi? Evet, komik diil mi?

- Niye ki?

- Espiri yaptım çocuğum. Serotonin için. Bak gülmek de iyi gelir mutluluk hormonu salgılar insan... Bana "Şişe" desene Sıkılhan...

- Şişe...

- Şişe denmez anneye... Hihoha, dilinde çıban biter.

Hihe. Ya anne noolur yapma, valla ben iyiyim bisürü mutluluk hormonum var.

Fazlası da iyi diil ama, belli bi dengesi olması lazım. Bak ben bu esprileri bizim şirketin reklamlarını hazırlayan çocuğa yaptırdım. Başarılı, tutuğunu koparan bir çocuk CV'sini görsen uçarsın. Bence böyle insanları kendine rol modeli olarak almalısın Sıkılhan, başarılı ve yırtıcı olmak gibi hedefler koymalısın önüne. Dayın gibi luuzır olma. Dur bi de, sana bişey daha dedirtmem gerekiyordu, evet, ee, tren...

- Ne?

Tren diyecen bana tren... Dur kodluyorum yaz: Trab-

zon'un T si, Rizenin R si... Edirne'nin E si... Alo, Sıkılhan... Alo, Sıkılhan... Kapadın mı çocuğum? Neyse bana bi tren borcun olsun... Hihe. Tren borcu... Bak bu espri de iyiymiş... Keşke duysaydın bissürü hormon salgıydın, evet...

Alo Sıkılhan, annen ben evet. Babanla trafikteyiz, seni çok seviyoruz. Siyenbisiye'yi açıp telefonu Ally McBeal dizisine tutabilir misin?

- Böyle bişey yapamam çünkü anneannem ahretliğiyle televizyonun karşısında, TV4'te türkü programı izliyolar. Birbirleri için türkü tuttular. Ben diyemem, istiyosan telefonu veriyim sen söyle...

Hay aksi bu sezonun son epizoduydu. Evet her neyse, seni çok seviyoruz, baban da öpüyo burdan, bize her şeyini anlatabilirsin Sıkılhan.. İki türkü arasında bi bakıp anlatabilir misin, Ally McBeal, John Cage ile arasını düzeltmiş mi? İlk söylediğim güzel ve bekâr avukat fakat doğru erkeği bulamıyo. Con ise avukatlık firmasının hissedarlarından, karizmatik diyebiliriz... Uzun bi kızla çıkıyo. Ofisin tuvaletleri uniseks. Alo...

seeek tepelere ev kurmasınlaaar. Aşrı aşrıı memleketee kız vermesiinleeeer..

- Çek o telefonu televizyondan Sıkılhan. Sorumsuz eşek!

- Bihıaaaaaarggghhh. Beee. Böööö...

- Borukan?

İşte bu yaa, işte bu... Hemen nası tanıyon kardeşini.

Tarzım var olm, ortamlarda marka bi insanım, yalarım...

Tarz diil de Borukan, sürekli gazın var. Ve benim senden başka telefon açıp geyiren başka bir tanıdığım yok, o yüzden tanıdım. Yalnız yine geyirerek bakanlar kurulunu sayıcaksan, ciddiylim vaktim yok abi.

- Olm gazın büyüğü geçen akşamdı, kaçırdın. Yarıldık lan, resmen yarıldık. Irmaklar'ın evde şömineye osurdum ev yanıyordu. Huhanakhakehinhi, börp!

- Bi sirke katılmalısın Borukan. Ihmal etme olm, bırakma peşini.

- Peki şeyi biliyo musun, okulun önünde kimyacınının arabasına geyirip alarımını çalıştırdım... Alo, dinliyo musun Sıkılhan, alo... Börp?

- Selam Sıkı Bunalgöl Ben. Naaptın?

- Oturuyorum.

- Harikasın... Bak ne diyecem elimde bir gastenin gençlik eki var ordaki ordaki "Popüler misiniz" testini senle...

- a...c...e...a...d...e...b... Bu şıkları diyorum. Sen puanımı değerlendire dur, sonuca göre bi daha beni ararsın, belki de aramazsın.

Ay çocuk ruhlusun Sıkıhağn, yivreçlerce kere yivrençsin. Maymunlaşma da dinle şunu... Bir: Kız arkadaşınızın aşağıdakilerden hangisi olmasını isterdiniz a) Ponpon Kız, b) Okul gazetesinin magazin editörü, c) Noel Baba, parantez içinde Santa Klaus, d) Kızlararası rodeo şampiyonu.

- O saçma dergi şu an elinde mi Bunalgöl?

- Eveet... Ay salađım ben yaaa, yine aynı tuzađa dűřtűm. Okuldakiler gibi "Herkesin elindeki kendine!" diyip de ka-patırsan hayvan belgeselisin Sıkılhan! Demiyecen di mi? Çok popűler diilsin ama cool bi yanın var. Mezuniyet balo-suna senle gidicem... Sıkılhan?

- Bi de o dergiyi ilave olarak veren gazete var.

* * *

- Sıkılhan annen ben. Baban tarafından arabayla kaçırlı-yorum oğlum. Evet, bu bűyle.

- Çok romantiksiniz yaa, nereye?

- Losencılıs'a. Ally McBeal yűzűnden babanla tartıřık. Ba-ban diziyi izlemediđi halde kadına çok çirkin řeyler sűyledi, evet.

- Anneannemle ahretliği de dizideki kadına "Bildiğimiz kaltak" dediler, bu arada.

- Baban delirip 220'yle uçmaya bařladı. Beni Losencılıs'a gűtűrűp o dizinin kapısına bırakıcakmıř. Bu senin baban deđil Sıkılhan, bařka biri oldu.

- Kendisi biliyo mu babam olmadığını? Hehehe...

- irkinleřme Sıkılhan, mizah bu deđil! Eđer řu arabadan sađ çıkarsak sakın kendine babanı űrnek alma. Ehliyet de al-ma Sıkılhan. Diziyi saat 2'de bi daha gűsteriyolar, videoya al.

- Sıkılhan yanlış anlama ama ben baban evladım. Seni çok seviyoruz. Okuldaki veli toplantısı az önce bitti. Demin fizik öğretmenini gördüm de. Kendisi, gerçekten eğitim psikolojisinden anlayan kıymetli bir insan... Yanlış anlama...

Eee? Benim o dersim çok iyi, ödevimi felan da verdim...

Evet, fizik öğretmenin gerçekten hoş, alımlı bir kadın. Etili dudakları, düzgün vücut hatları... İnsan ilk görüşte garip şeyler hissediyö. Gençliğimizde hepimiz tuhaf şeyler yaptık Sıkılhan... O yaşta oluyo böyle şeyler. İnsan büyü-yünce anlıyor ki...

- Bandın bu bölümünü hızlı sarabilir miyiz baba? Gene ne tuhaflık yapmışım? Hem sen doğru okula gittiğinden emin misin? Benim fizik dersim süper, hocayla da bi problemim yok.

Hayır, ismine baktım, doğru okuldayım. Fizik Hocan Şebnem Hanım da doğru insan. Ama sen O'nun için doğru değilsin. Aranızda yaş farkı var... Ben de senin yaşındayken tarih öğretmenimiz Keriman Hanım'a saf ve temiz duygular

besliyordum. Ancak bu tip hisler, yalancı hisler. Senin kendi yaşında ve kültür seviyende birilerine âşık olman gerekiyor Sıkılhan.

Baba ben öğretmenime âşık felan değilim ki Nerden çıkartıyorsun bunları? Napiyorsun sen?

- İtiraz etme evladım, kendinle yüzleş. Bilinçaltında anne figürünü arıyor olabilirsin. Ben durumunu öğretmenine açıkladım. Güzel olduğu kadar modern bir insan kendisi. Tolerans gösterdi. Yarın senle özel olarak konuşacak. Bak şimdi kendisine veriyorum. Ona “Sizi bir öğretmen gibi seviyorum” der misin lutfen?

- Alo? Alo Sıkılhan, yine mi kapattın yavrucum? Hadi ben neyse de böyle güzel bir hanımın suratına telefon kapatman çok ayıp. İlk kez seni anlamıyorum...

* * *

- Şşşş Alooo Sıkıl. Orda mısın olm lan? Ben Buğra... Bil bakalım bana ne vurdular...

- Odun...

Yok boolum. Kuduz aşısı vuruldum bugün. Lan var ya, kırk yıl düşünsem kuduz aşısıyla kafa yapacağım aklıma gelmezdi. Efsane yazıyorum lan ben burda... Olay buymuş meğersem abi...

- Bi de zehirli kıymayı denesen artık diyorum Buğra.

- Öyle diil olum, deneme yanılma, kafa bulma olayı değil bu seferki... Oğulcan var ya bizim. “Martı yumurtasının akını içersek, beynimiz tavana zıplıyormuş lan” diye bir ge-yik çıkardı. Onun yüzünden kuduz aşısı olduk...

- Ne yani abi martı mı gagaladı kafanızı?

- Süper ciddiylim bak! Abi abarıyosam neyim bak. Yumurtası yüzünden martıyla bir süre kapıştık. Oğulcan kuşa “Bütün hayvanlardan nefret ediyorum” diye taş attı. Martı kuşu

ciyaklayınca etrafa başka kuşlar doluştu. Kuşlar gelince kediler, kedilerin peşinden de hayvan gibi köpekler oluuum... Oğulcan köpeklere taş atınca ısırıldı eşşoğleşşekler bizi!

- Buğra... Bence siz birbirinizi ısırmışınız ondan sonrası da trip olmuş. Halüsinasyonlar kovalamış gene... Esasen ben de bir halüsinasyonum Buğra. Hayal görüyorsunuz. Bu konuşma hiç olmadı.

- Süper ciddiym bak!... Aloo? Aloo?

* * *

- Detaylarla kaybedecek zamanımız yok Sıkılhan, ben annen. Bak, Metican diye eve taşıdığıın sünepe oğlan var ya onun ailesi Sırbistan'dan göç etmiş altı kuşak önce. Pek tekin bir geçmişleri yok evladım... Terör yanlısı ya da korsan olabilir bu aile. O çocuğu ara, fazla kontür harcamadan arkadaşlığınızı bitir.

- Gidip evlerini de taşıyım mi anne? Hehehe...

- Gülmemelisin Sıkılhan, evet gülünecek bir şey varsa hep beraber gülelim. Ama ben ciddiym. Bir de Kutlukaan diye birisi var elimdeki listede. Top oynama onunla artık Sıkılhan...

- Naapcan topumuzu mu kescen? Ciddi misin sen anne yaa?

- Ciddiyim elbet evet. Vaktin zamanında anneannem, ki, kendisi, Ankara'nın tanınmış ailelerinden birinin kızıdır. "Bülbülle mesain olur götürür seni güle, kargayla mesain olur götürür seni boka" derdi. Kutlukaan'ın dayısı solcuymuş. Hapse girmiş çıkmış, düşünce suçuymuş kendisi. Derhal top oyununu kes o çocukla, evet kesmelisin. Dayısı da sizle penaltı atmaya kalkar, sonra da örgütlerden, öğrenci olaylarından zor çıkartırız seni evladım. Derhal küs oluyorsun kendisiyle...

- Top oynamaya devam etsek ama ben bunların hayaları-

na tekme atsam. Sülalecek üremelerini engellesem. Soona toplama kampları kursak anne...

- Şarjım bitiyö Sıkılhan, detaylara soona gireriz. Bir de şu eve telefon açan Büzgülay denen kız var. Dedesi gençliğinde kadın kıyafeti giyip köylerde çengilik yapıyormuş. Çok sakıncalı! Bu kızdān hemen ayrılmalısın evet, ayrıl onunla.

- Olur anne... Sen bir arkadaşımı daha kara listeye al ben se suratına kapatayım, hadi...

Börkehan var ama kapatma... Sana kapatma dedim... Kapatmamalısın Sıkılhan!

- Alo, Sıkılhan kardeşle mi görüşüyorum? Hırgürkan ben. Bak arkadaşım, Şeygöl'den uzak dur, o kıza ben bakıyorum. Yanlış olmasın, üzülürüz soona.

- Ben seni tanıyo muyum Hırgürkan... kardeş?

Tanıımıyosun ama tanışıcaz arkadaşım. Kız Meselesi Meslek Lisesi'nden sizin okula nakil geldim. Babam okulun kantinini işletiyoo, artı, servislere ortağız, müdür hemşerimiz olur ve yedi kardeşiz. Bi abim hapiste, öbürü BBG'de... Şeygöl'den uzak duruyosun, tamam mı arkadaşım, ben söyledim yani.

- Süpermişin Hırgürkan kardeş de... Ben senin "Şeygöl" dediğın kızı da tanıımıyorum.

- Eeee... Şeyma olabilir. İsmiini henüz öğrenmedim... Şeyneyse yani... İsimler önemli değil burda, olayımız başka anlatabiliyo muyum?

- Anlarım...

- Bak bu böyle güzel oldu "anlarım" felan hesabı. Temiz çocukmuşun bana "Reis" de... Kapadıktan soona numarayı cebinin hafızasına al "Reis" yaz oraya. Hatta bi zahmet Deli

Yüreğin melodisini ata bana zil olarktan. Bu arada harbi-
den sevdim seni, biliyosun, kantin bizim, kolaya felan para
verme orda “reisin yakınıyım” dersin. Ben bu okulda bi alt-
yapı olayına girmek istiyorum tamam mı. Hani bi kaç kar-
deş bizbize, bi güzellik, bi delikanlılık getirelim ortamlara.
Bi baktım da okulda çok yavşak var yaa.

- Çok...

- Bi sakat olursa, kantin bizim biliyosun, kaşar kesilen bı-
çağı kaptığın gibi dal, çekinme. Amiri memuru tanıdık, ip-
ten adam alırız. Olmazsa başka liseye nakleder babam bizi.
Anladın? Hadi eyvallah diyorum ben.

* * *

- Olm Sıkılhan, Buğra Ben... Alo, acayip sakata geldim
lan. Usta var ya, babam bu sefer kesti beni, aadiyim kesti.
Herifin arabasını viyadük ayağına gömdüm. Bişey sorucam,
anannen evde mi?

- Nası yani anneannem? Olm bana bak, şokta felan diil-
sin de mi? Hastaneden mi arıyosun yoksa?

Yok baabi oto sanayiindeyim. Usta “on milyar yazar ara-
baya” diyo. Neyse onu annem kanalıyla bi şekilde halledi-
cem de, bana anneannen lazım.

- Ne zaman geri vericen?

- Olm zarganalık yapma lan, şaka söölemyorum ben. Bak
şimdi; babam Ankara'ya mazbata almaya gitti, yarın dönü-
cek... Ama senin anneannen babamı cebinden arayıp benim
babannemin taklidini yaparak “Oğlum Dursun, ağır hasta-
yım, ölecin ben gaari, gel elimi öp de helallaşalım” derse
babam buraya dönmeden direk memlekete gider. Ben de bu
arada arabayı yaptırır garaja koyarım, okey. Yaz şimdi baba-
mın cebini.

- Ölecin ben gaari ben Buğra. Senin bu akılların fikirlerin
beni öldürcek.

- Niye be olm. Annanne babaanne ne fark edicek, bütün yaşlı kadınların sesi benzer. Bak söz anneannene hurma, pusulalı seccade, tansiyon aleti ne istiyosa alıcam. Yapma lan, gel yardım et kardeşine...Benden istesen çıkartıp o dakika veririm sana lan bütün sülalemi. Alo... Olm kapadın mı lan telefonu. Abi kırk yılda bi bişeyin lazım oldu yaptığın aadiliğe bak... Alo... Alo... Seni de öğrendik Sıkılhan inbesi.

* * *

- Aloo, ben Hırgürkan... Bak ne diycam, Buğra'dan uzak dur.

- Obaaaa! Olm senin durum bayaa karışık. Şeygül dediğin kızdan uzak durmayı anladık, "Kız Meselesi Meslek Lisesi" hesabı. Ama Buğra niye ki. Gerçi senin biliceğin iş tabii ama hayretimi de ettim yani ben burda.

- Hayır okul çıkışı takıcam bıçağı da... O durumda psikopata bağlı oluyorum etraftakilere de sallıyorum bazen. Hani yakınında bulunup da sakata gelme diye söylüyorum. Almış babasının arabasını lavuk, Şeygül'lerin sokakta pati çekiyomuş. Sokucam bıçağı memlekete kaçıcam. Aslında bu Şeygül mü Şeyma mı ne o karıdan da soğudum. Okulda yazmayan yok, verek olm o karı.

- Verek?

Tamamen. Olayı o onun abi: vermek. Akşamüstü onun da önüne çıkıcam. Sokağa yabancı araba almak neymiş görsün. Kantinde çok taze kaşar kesti bu bıçak. Bi tane daha kesse noolur. Hem, bu okuldan da sıkıldım zaten. Samimi konuşuyorum, kapıp bıçağı alayını dağıtıcam, başka okula naklolucam... Harbiyim.

- Öyle kal, geçen günler seni değiştirmesin Hırgürkan...

- Sıkılhan bak bişe sööliycem inanamıycaksın. Ben de var ya Duman Grubu'nun donu var. Acaip bişi dimiğ?

- Sabah sabah ne diyosun Bunalgöl sen yaa? Nası yani Duman Grubu'nun donu.

- Bokser... Aslında bitane de slip olanı var ama Büzge'de o. "Kimseye vermem" diyo. Şimdi bak nası oldu olay biliyomusun?

- E, artık bilmek durumundayım Bunalgöl. Herzaman olmaz bu böyle. Belki bi daha ömrümün sonuna kadar bi kız arkadaşım açıp bana "Elimde Duman Grubu'nun donunu tutuyorum" demiycek. Bu tarihi bi an, merak içindeyim...

- Yaa bu Duman Grubu'nun solisti var ya Kaan. Hani ex-sevgilisi güzellik kraliçesiydi. İşte o çocuğun anneleriyle Büzgeler'in halası aynı apartmanda oturuyo. Büzge halasına gittiği sırada Kaanların balkondan iki ip dolusu çamaşır çalmış... Donlardan bi tanesini bana verdi bi tanesini de Tarkan'ın kirpiğiyle değışti... Müthiş di miuğ?

Ne müthişi... Daha fazla bişey... Şimdi bulamıyorum sözcüğü. Bulur bulmaz ben seni ararım.

- Ay dur bi dakika hemen kapama, donu size getiriyim mi, bakarız... Alo?

* * *

Sıkılhan, alo, Çağatay ben. Bi sorum olucak sana be kanka. Hani Tiviti diye bi civciv var çizgi film. Onu yemek isteyen kedinin adı neydi? Hani sırtı komple siyah da göğsü beyaz.

- Hehe.. Valla sima olarak tanıyorum da adını çıkartamadım şimdi...

- Olm sarma lan beni, harbiden lazım o kedinin adı. İnternette indirdiğim ayıp mataryeller dosyasına şifre olarak bu kedinin ismini koyduydum galiba, unuttum şimdi. Abi var ya, çok kral resimler biriktirmişt看. Şifreyi bulamazsam yazık olur. Samimi konuşuyorum bak, ondört bin kukuluk dev bir arşivden söz ediyoruz burda...

Çaatay var ya, harbi hastasın olm sen. Neyse, kedinin adını söylüyorum, yaz bi kenara: Silvistir galiba...

- Hay yaşa be. Bi de bişey daha sorucam Sıkılhan, sizde köpek var mı?

- Kuduz var bizde Çaatay. Ev karantina altında, telefonla konuşmamıza da izin vermiyolar. O yüzden şimdi kapatıcam ben...

Kapama usta çok ciddiylim bak. Eğer köpeğiniz yoksa bile, babam açıp da sana sorarsa "Bizim köpeğimiz var amca. Var ve sizin kredi kartı ekstresini yedi" de tamam mı? Ben babamın kredi kartı numarasıyla porno DVD ısmarladım da. Bankadan hesap özeti geldi. Porno harcamasını görmesin diyerekten yırttım onu, babama da "Sıkılhan'ın köpeği yedi" dedim. O bakımdan yani. Bu kıyağını karşılıksız bırakmam ha. Unutma kardeşinin ondörtbin kukuluk dev jpeg arşivi var, karışık bi CD yaparım sana. Var ya şerefsizim, 21 yaşına kadar evden çıkamazsın...

Aloo... Usta köpek işini unutma tamam mı... Alo... Hav-hav diyorum.

- Hoştçakalasıñ.

* * *

- Alo, Sıkılhan Kardeş. Ben Hırgürkan... Reis... Hani, "Kız Meselesi Meslek Lisesi"nden nakil gelen. Olayımız şu: Şeygül'den uzak duruyosun, artı, temiz ve çalışkan bi arkadaşımızsın, hemen şu soruma cevap veriyosun, "Gıybet" ne demek?

- Nerden çıktı ki?

Din bilgisi ödevi yapıyorum da o bakımdan. Halama sordum "Ölü eti yemektir" dedi ama bu değil heralde. Anadığım kadarıyla bi benzetme olayına giriyo halam. Ya da her neyse. Banabak en iyisi sen şu ödevi yarın yap da getir bana. Unutma kantin bizim, sana açık, kolaya felan para verme oralarda, artı, Şeygül'den uzak dur. Yarın ikinci tenefüste alıym ben ödevi... Hadi arkadaşım, ararsan ben cep-teyim.

* * *

- Alo inanamıyorum Sıkılhan. Babam var ya korkunç birisi. Adam Duman'ın donunu giymiş yaa... "Ne biliyim kızım, kendiminkilerden biri sandım" diyo. Salaklığa bakar mısın? Yaa neden ama yaa... Intaharı düşünüyorum biliyo musun? Ya ben yapamiycam bu evde Sıkılhan yaa. Annem de "Yavrum ben onu çamaşır suyuyla yıkarım eskisi gibi olur" diyo. Korrrkuunnç... Yaa sen nası benim özel eşyalarım la yaa... Bi genç kızın "Duman Donu" giyilir mi yaagğ!

- Başka şeyler düşünmeye çalış Bunalgöl...

- Sıkılhan, aabi çok çabuk hareket etmen gerekiyo, benim odanın camından aşaa şişme kadın attım. Acilen gelip onu bizim apartmanın bahçesinden alabilir misin?

- Neden Çağatay? Niye camdan attın şişme kadını, kavga mı ettiniz? Barıştırdınız be usta, kesip atmasaydın hemen. Hem bak, kötü davranmışın kıza. Ne o ööle camdan atmalar felan. Plastik de olsa kadına el kalkmaz.

- Olm alay etme lan. Babam odamı bastı arama yapıyo, mecbur kalıp camdan attım. Biri bulup götürmesin, al da sakla benim için. Siyah bi çanta, içinde makarna, kraker, el feneri, pilli radyo ve bekçi düdüğü var. Şişme kız sönük bi biçimde katlanmış en dipte duruyo... "Deprem Çantası"nın içinde saklıyodum da...

- Deprem çantasına şişme kadın koyan tek insan sensindir heralde Çağatay. Kafayı pipiyle bozmanın da bu kadarı olur. Ne diyim sana bilemem, bilsem de diyemem.

"Annemler oraya bakmazlar" diye sakladık heralde olm... Hadi abi, o çanta bahçede kalmasın. Bak biri alıp götürücek, şişiricek, o olucak... Daha feciisi, kapıcı bulucak,

“Sizden mi düştü abi” diye kapıp yukarı getirecek çantayı, o zaman kardeşinin hayatı sönecek. Hadi beaabi, yap kardeşine bi güzellik. Bak, yarın bi gün senin de bi kız meselen olur...

- Sönen kızlarla işim olmaz.

* * *

- Aloo? Sıkılhan? Abi beni kıskanır mısınız?

Ya keşke senin de söndürölme ya da susturulma gibi bi özelliğın olsaydı Bunalgül.

Yivrençlerce kere yivrençsin, içinde hayvanlar dolaşıyo senin Sıkılhan. İnsan gibi bi soru sorduk şurda, niye hemen sus, sön felan diyosun kiii. Ay korkunçsun yıaa!

- Durduk yere neden seni kıskanıyım Bunalgül?

- Durduk yere diil, genelde yani... Diyelim ki bir çocuk var. Super... O çocuk, üniversitede fotoğrafçılık okuyor. Tez çalışması için nü resimler çekicek ve bana “Bir karede ölümsüzleşmek için yaratılmışsın adeta Bunalgül” diyor.. Kıskandın mı?

- Kıskanmam ama uyarırım Bunalgül... Ya da vazgeçtim...

- Maçosun sen! Beni uyararak sana düşmez taam mı! Ööle kişiliğın olmayan silik bi insan diilim ben. Kendi kararlarımı kendim veririm. Ööle süper bi çocuk olsa... ki olabilir, var bööle insanlar, sana sorucak diilim. Hem ilkel hem fodul-sun, artı, tırnak içinde... Bana bak kapadın mı yoksa yine?

- Hayır Bunalgül... Kendimi yedim bitirdim.

- Tek taraflı olarak bitiremezsin yaa... Allo? Aloo...

* * *

- Sıkıl... Formanı kap, bi saat sonra gelip seni arabayla alıcaz, kalede durabilirsin di mi? Alo, kime diyorum... Uyu-yo musun yoksa? Uyuyan bi insan açmaz ki telefonu. Fen ve tabiyat bilgileri dersinde okuduk bunu biz tıssıhehehe...

Hırgürkan, saat 11... Bu saatte kalede durmak için evden çıkamam.

- Ulan amma kuzusun haa... Aile olayı di mi? Tırsına oğlum, "Halı saha maçım var" de çık işte. Oynamıyacaksın ki kalede durucaksın sadece. Zaten maç felan da olmayacak, pusu ortamı... Bizim arkadaşın kızına çıkma teklif etmiş antenin biri. Herifin tayfayla öylesine maç aldık, olayımız var yani.

- Siz çıkartın olayınızı, beni yok yazın.

Kardeş... Yanlış oluyo ama. Artislik yapma, yarım saat soona kornanın sesini duyunca in aşşa. Hırgürkan Reis çağırdı mı gelinir.

- Bi arkadaşına söz verdim, işim var be müdürüm. Çağatay diye bi Kardeş var, onun şişme kızına yataklık edicem...

Vaaay ööle desene baabi. Kız meselesi haa... Yakışır... İzinli sayarız... Bu arada kız bizim okuldan mı, ben tanıyomuyum, yanlış olmasın...

Tanımazsın... Çok dikkat çekici diil, havası yok, sönük bi kız. Sana uymaz yani.

diyosun...

- Demek istemiyorum aslında ama...

Alo, annene doğru cevap vereceğinden eminim Sıkılhan, biz seni böyle yetiştirdik. Şimdi söyle bakalım, kırksekiz tane peluş sincap çalmış olabilir misin? Evet?

- Şu an uyuyorum anne. Rüyaysan bile saçmasın. Ben niye kırksekiz tane peluş sincap çalıyım yaa?

- Bu bir cevap değil Sıkılhan. Bizim şirketin yılbaşı için hazırlattığı kırksekiz hediye sepetinin içindeki oyuncak peluş sincaplar çalınmış. Doğru konuş sen mi çaldın seluş pincapları. Iyps... Seluş pincap dedim di mi? Dilim sürçtü. Sinirimden hediye sepetlerinin içindeki küçük konyakları açıp içtim. Sen çaldıysan söyle. Niye böyle bişey yaptın, biz seni peluş sincapsız mı bıraktık yavrum? Elinde olmadan çalıyosan söyle tedavi ettirelim. Ergenlikte olur böyle şeyler. Ondört yaşındayken ben de komşumuz Saimanım Teyzelerin balkona astığı sucukları çalmaktan çocukça bir zevk duyuyordum. Iyps. Ama sicikle suncup, ay sincapla sucuk aynı şey deil...

- Sen bi sade kahve iç de öyle konuşalım istersen anne.

- Açık konuş, bağımlı mısın Sıkılhan? Uyuşturucu parası

için mi çaldın şirketin şincaplarını? Annenin kariyerini hiç mi düşünmedin? Şen şincapları çalmasan ofiste All Mc Beal olucaktım. Ama şimdi bu beni Türkan.Şoray yapmaz. O bile olamam. Iyps... Ehö.. Pardon Sıkılhan, şimdi bi faks geldi, sepetleri hazırlayan şirket içine şincap koymayı unutmuş... Eööö... Bu... Bu senin özgüvenini sarımadı değil mi Sıkılhan? Alo? Susmamalısın Sıkılhan, içine atma, ket vurma duygularına. Bak bana bi kerelik "salak" demene izin veriyorum. Alo? Evet, alo? Hayır.

* * *

- 2013 yılı Ocak'ın ilk pazartesi senin için nasıl Sıkılhan?

- Neden taa o zaman Bunalgöl? Yılları on yıl ileri mi aldılar, o mudur?

- O tarihe kadar kendime verdiğim sözler var da. Birçok deneyim yaşamak istiyorum Sıkılhan. Şu an için, istemiyorum pilav yapmak. Dünyayı balonla gezicem, K4 turistik zirve tırmanışı planlıyorum ve de bazı yasak ilişkiler yaşayacağım. İsim ve coğrafya vermek istemiyorum. Kıskanç olma!

- Ne kıskançlığı ya, ne yaşarsan yaşa bana ne!

- Oki... Sen de yaşayabilirsin ancak yüzüğü takar takmaz her şey unutulur, ex anılarında istemiyorum seni. Evet, bir gün evlenmek zorunda kalırsam hayat arkadaşı olarak seni seçiyorum Sıkılhan... Durgun, ağırbaşlı, sempatik ve de uyumlu birisin. Bırak tüm özgürlüklerimizi dökelim, max free yaşayalım sonra da seninle inziva şeysi yaşarız. Ne diyorsun?

- Bu beni Türkan Şoray yapar Bunalgöl. Şunu demek istiyorum ki, kaçır cinsiyet değiştiririm ama yine de seninle yüzük olayına girmem. Biliyorum, yivvvvrencimmm!

Dur hemen peşinen karar verme... Evlenmek gerek...

Alo. Alooo? Yivvrençsıın, artı, hayvanlarca kere hayvan-
sın, kapama, beni bu yaşta dul bırakamazsın Sıkılhan!

* * *

- Alo, Sıkılhan Kardeş, ben Hırgürkan, hayırlı seneler.

- Eyvallah desem oluyo heralde.

- Ağır çocuksun severim seni, ne desen olur. Şimdi kar-
deş, bizim okul gazetesinin genel yayın yönetmeni bi kız
var ya... O benim geleceğim... Hastasıyım... Gerçi daha he-
nüz tanışmadık ama beni görmek istiycektir.

Yakıştır. Görüşün abi. Aslında harbiden delikanlı bi kız-
dır, pek yakında gelip sana “Molped’in var mı” diye sorabilir.

- Orası öyle de, gazetesini kırdırtıcak bana o olucak. Bili-
yosun okulun kantinini bizim peder işletiyö, servislere de
Sarı Fehmi’nin yeğeniyle beraber ortağız. Bu kızcağız gازه-
tesinde “Kantindeki toslara zar kadar ince sucuk dilimleri
konuyo” şeklinde kelimelerde bulunmuş. Yanlış olaylar
bunlar anlatabiliyo muyum? Görüşürsek kendisine ters ko-
nuşucam olayımız başlamadan biticek. Bu yüzden sen git
de ki o kıza “Hırgürkan Reis’in babası ve dört abisi sucuk-
tan çalıcak bi insanlar değil” de. Bi yanlışlık olmuş, bundan
sonra toslarda ince sucuk dilimi bulsun, etek giyer de do-
laşırım bu okulun koridorlarında, anlatabiliyo muyum?

- Anlamıyor değilim, hayırlı seneler.

- Alo, Şu anda yepyeni bir ağatay'la konuşuyosun Sıkılhan. İnanmıycan ama yılbaşı gecesi internete tövbe ettim ben. 46.000 kukuluk dev porno arŐivimi de sildim attım.

Yeni yılın sana sağlık ve esenlikler getirmesi ne de güzel ağatay. 2003 sürümün hepimize hayırlı olsun.

- Olm kafa yapmasana lan, ciddiylim ben! Reset attım yalnızlığa, bilgisayardan kurtuldum, sosyal bi insan olucam artık ben. Bilgisayarımı sana vermemi ister misin, pentium 4, jet gibi uuyo. Senin kağnıya benzemez, sanal alemde sayfadan sayfaya sekersin.

- Hayır ağatay, sonra geceyarısı kapıya dayanıp geri istiyosun. O bilgisayarını uzaklardaki bir köy ilkokuluna baęıŐla sen abi.

- Peki, yani, zor anlar için sana 75 kukuluk küçük bi disket versem benim için saklar mısın? Yanlış anlama, interneti modemi felan hepsini sktm ben. Ama bi kriz anında yeniden kurabilirim. İŞte öylesi bir anda gelip o disketi senden alırım. Yardım et kardeşine olm, kurtar beni bu batac-

tan. Alo, Sıkılhan... Kapamadın di mi? Peki 20 kukuluk küçük bi dosya?...15 olsun... Alo?

* * *

Miriba, Sıkılhan Öflan'la mı konuşuyorum, Bunalgöl Peremecioğlu ben.

Ta kendisiyim Bunalgöl, naaber, naaptın?

Yeniyılda senle aramıza bir mesafe koymaya karar verdim Sıkılhan. Senin için fazla ulaşılır bi insanım bu da seni sıkıyo. İtiraf et, adeta torbadaki bir kekliğim senin gözünde. Her aradığında telefonu açacağımdan eminsin, her çağırıldığında seninle "Yüzüklerin Efendisi 2"ye geleceğimi adın gibi biliyosun. Beni biraz merak etmen gerekiyo.

- Tamam Bunalgöl, endişe ederim.

Etmelisin, artı, tırnak içinde söylüyorum, her an beni kaybetme tehliken var senin. Kaygı duy tamam mı? Ama bu kaygı arzunun önüne geçmesin arzu da duy.

- Başka?

- Şimdilik bu kadar yeter. Karışık şeyler hisset benim için. Hatta kal, önce ben kapatıcım.

- Kapadın mı?

- Hayır, istediğim zaman kapatırım, artı, istemiyorum pilav yapmak!

* * *

Alo Sıkılhan, annen ben yavrum, evet. Şimdi senden çok çabuk çocukluğuna dönmeni istiyorum, onbir yaşındayken baban sana bir kanarya almıştı onun adını hatırlıyosun musun?

- Cicirik.

- Ha evet hoş kuştı. Cicirik evet. Kimyasal gaz saldırılarına karşı ofise bir kanarya alınması için muhasebeye talimat yazdım da. Ofisteki kuşun adını da "Cicirik" koyalım diyo-

rum. Sen artık yetişkin bir çocuksun, fikirlerine değer veriyorum Sıkılhan, “Cicirik” ismi nasıl sence?

Bence o ofiste gaz var, alayınız zehirlenmişsiniz anne hehe... Kaç ordan.

Terbiyesizleşme Sıkılhan, mizah bu değil. Seninle bir yetişkin gibi konuşmaya çalışıyorum, evet. Çok çirkin. Pe-ki, “büsküvi” koysak nası? Ally McBeal dizinde John Cage diye bi tip varya, onun takma ismi “büsküvi” Biliyosun di mi o diziyi, sezonun son epizodunda en büyük hissedar Billy öldü de ben ertesi gün işe gitmeyip rapor aldım hani, ağlamaktan gözüm şişti, sinüslerim tıkanıdı... Evet... Aslında Billy öldükten soona o dizinin tadı kalmadı. Ama Ally için iyi oldu, Billy onun için bi saplantıydı, doğru erkeği o yüzden bulamıyordu. Evet evet öyle evet.

- Ben çok ciddiyim anne, o ofiste gaz var, zehirlenmişin sen. Muhasebeye talimat ver yoğurt alsınlar. Sen camı aç, ben de telefonu kapatayım.

- Alo Sıkılhan nasısın çocuğum, evet. Bak şey diycem, ondan aradım: Mutfak masasının üstünde sana yedi milyon liralık yemek fişi bıraktım, sodekso. Bizim şirketin yemek fişleri, kapısında sodekso çıkartması bulunan her yerde geçer. Git onlarla karnını doyur Sıkılhan'cım. Evet, aç kalmamalısın, seni seviyoruz.

- Masanın üstünde öyle bişey yok anne. Çeyrek yılbaşı biletleri var. Yanlış bıraktın heralde. O biletleri yiyim mi hehe...

- Saçmalama yavrum, tarihi geçmiş onların zehirlenirsin. Yememelisin, evet. Peki... Evet... Evet?... Evet, şarjım bitiyο, ne söyleyecektin Sıkılhan?

- Beni sen aradın anne.

- Ha öyle mi? Evet, eee, seni çok seviyoruz Sıkılhan, bize her şeyini anlatabilirsin çocuğum. Evet peki... Derslerine günü gününe çalışmalısın Sıkılhan. Depresyona felan girersen buzdolabının üstüne not bırak. İlgisi istersen cebim hep açık biliyosun. Böyle canın sıkıldıkça sık sık ara beni. "Annem toplantıdadır, kariyerini bölmiyim, ayın personeli seçilmesini engellerim" felan diye hiç düşünme. Bak şimdi ne

iyi ettin de aradın, konuştuk gülüştük, dertleştik... İki yetişkin arkadaş gibi birçok şey paylaştık. Şarjım bitiyor olmasaydı daha da çok konuşurduk... Öpüyorum çocuğum.

* * *

- Sıkılhan lan şerefsiz. Alo. Alayınız götsünüz olm, yanlış yaptınız, beni tek başıma bıraktınız. Vatan hainisiniz lan siz!

- Hırgürkan, nooluyo be abi? Nedir senin olayın anlamadım ki?

Mertliktir ulan benim olayım, delikanlılıktır, şereftir, haysiyettir. Ama sizde zerre bazında bile yok bu olaylar. Çılgın Sedat'ın kaset imza gününe niye gelmediniz lan? Okulda kültür şeysi düzenledik o kadar...

Yani... Bilsem gelirdim belki de...

- Kapa ulan o telefonu!

- Niye ki, nasıl yani?

- Kapat ulan şerefsiz, delirttiniz lan beni delirttiniz. Kalmaz olm, bu yanınıza kalmaz. Gelmeyin lan bi daha o okula, etek giyin de dolaşın olm siz.. Aloo? Alo... Lavuğa bak lan bi de yüzüme telefonu kapatıyo... Bittin olm sen!

* * *

- Alo, Sıkılhan Bunalgöl ben. Bişi sorucam ama doğru cevap vericeksin tıمام mı? Ben senin için gizemli miyim? İlk aklına geleni sööliycaksın ama.

İööö... Tabi yani. Şöyle söylüyüm: Bazen beyninin çalışma prensibini delice merak ediyorum Bunalgöl.

- Ya ööle diil be salak! Yani mesela, tırnak içinde söylüyorum: Ben senin için zaman zaman bir sis perdesi ardında mıyım, yoksa bir neyim yani, merak edilicek bişeyim yok bütün şifrem çözüük mü? Anlatabiliyo muyum? Hayır şunun için soruyorum; Büzge diyo ki, ilişkide partnerler sürekli birbirlerini keşfederse sağlam oluyomuş o ilişki. So-

ona karşındaki bitirince, bu bitti ben yeni birini buluyım onun gizemlerini keşfedeyim diyomuşsun. Yani ‘‘Gizem bitti, kz öldü, ilişki heyecanını yitirdi’’ olayı, anladın?

- ‘‘Merak kediyi öldürür’’ diye bişey biliyorum ben. Pussy. Hehe...

Yivvğrañsımn. Her neyse, sil de diyo ki... Ay sen sil’i biliyosu di miğ, hani bir ayağı...

- Evet bi ayağı altı parmaklı bunu yüz kez söyledin.
- Gizemi kalmasın diye söylüyoruz işte salak. Ne diyodum, işte sil de diyo ki; bööle gizemli kalıcam, esrar perdesi dikinicem felan diye kasmak tam tersine ilişkiyi öldürür diyo. Ona göre her şey net ve olanca açıklığıyla yaşanmalıymış. Doğal yani, olduğun gibi. Daha ilk çıktıkları gün birbirlerinin yanında osuran çiftler varmış. Yanlış anlama biz de osuralım diye söylemiyorum bunu... Alo... Alo Sıkılhan? A- aa, yine kapamış salak. Ha ha, aklısıra strateji yapıyo, aklısıra ‘‘Kaan kovalanır’’ olcak, gizem yapıcak. Hiç de merak etmiyorum işte. Salaksın olm sen... Yivrençsin, yivrençsin, yivrençsin.

Immh, ımmh, alo ımmh, ımmh, naaber, ben Çağatay ımmh, alo?

- İyi de olm, nooluyo lan? Numaraları mı karıştırdın, git başkasının sim kartına inle lavuk.

- Yok baabi, senle konuşurken dambıl kaldırıyorum da bi yandan ımmh... Spora verdim kendimi Sıkılhan. Internet olayı bitti benim için artık. Immh... Çet ortamlarında sanal seks, porno siteleri, hepsi geride kaldı benim için. Immh... Badi yaparken, otuzsekizbin kukuluk dev porno arşivim bi kere bile aklıma gelmiyo... Pardon, düzeltiyorum kırkaltıbin kukuluktu... Immh... Olay bu abi, doğayı, temizi, maviyi seviyorum ben artık... Yeşil... Karın kaslarımı baklava baklava yapıcım. Immh... Immgh! Heynk... Heynk... Heyf.

- Olm bi dur lan, çatlıycan telefonda.

Yirmüüç tane daha kaldı abi... Immh... Henk... Kırkaltıbin kukuluk arşivim aklıma her geldiğinde kırkaltı kez şnav çekmeyi, ya da halter kaldırmayı prensip edindim... Inngh... Ayh... Kafam dağılıyo ööle olunca... Iyyh... Kuku yok... Acı yok Çaataay... Ingh... Rocky...

Ama bööle olmaz ki, sakat filan kalırsın abi. Tamam spor yap da. Senin aklının çalışma prensibine göre, aklına her kuku resmi geldiğinde halter kaldırırın harbiden çatlayarak ölürsün... Başka bişey bulalım sana abi. Ne biliim, kırkaltıbin kuku aklına her geldiğinde çık bi yerlere kırkaltı tane meşepalamutu dik. Hem kafan dağılır, hem bir güzel orman olur ilerde, iklim değışir akdeniz olur... Alo? Alo, bayıldın mı lan, İnternet Rakı'si...

* * *

- Alo, Sıkılhan. Bunalgöl ben. Biliyo musun, ben ilkeler edindim kendime.

- Kibrit kutusu kadar beyaz peynir yeme ilkeni söylemiş-tin Bunalgöl, öbürküler ne?

Diyet yapıcım demiyorum yivrenç salak, ilke edindim. Hani var ya benim bi ilkem "İstemiyorum pilav yapmak" diye, onun gibi işte! Yenilerini buldum. Hayat içindeki du-ruşum, artı, tırnak içinde söylüyorum, birisi olarak Bunal-göl kimdir, anlatabiliyo muyum?

- Anlamaz mıyım? Hatta direkman benimsiyorum senin o ilkelerini.

- Saçmalama Sıkılhan, o ilkeleri ben kendime buldum.

Eöö, ocakta yemeğim var Bunalgöl, kapatmam lazım. Pilav yapıyodum kendime.

* * *

- Alo, selamss, Sıkılansss, nasısınısss kıymetlimiss... Ba-ban ben...

- Obaaaa... Baba çok kralsın yaa... Yüzüklerin Efendisi, "Gollum" olayı haa... Yakışmış...

Yok Ssssıkılhan, dişçisi, ön dişimissi kesti ondan böyle konuşuyoruss, tısslayarak... Yanlış anlamassan sana sööli-yeklerim var Sssıkılhan... Bütün gün evde oturup durma

oğlum, çık dışarı mala vur!

- Nea?

Ssssamimi konuşuyorum Sıkılhan. Sseni anlıyorum. Babam niye böyle konuşuyo diyosun. Belki bunda dişçisinin bisse yaptığı üç morfinin de etkissisi vardır. Ama bu yılların kıymetini bil kıymetlimiss... Şu koltuğa oturunca anladım, zaman çok hızlı geçiyor oğlumss... İnsana önce ssaçları, soona dişleri, yani tüm bedenisini ihanet ediyor. Gözümüsü açıyorus, kapıyorus, bir de bakıyorus kırkbeşisine gelmişiss...

Yapmayınıs, yani, yapma baba.

Ssssittiret çok kassına okulu felan, delikanlı olmanın tadını çıkarsss... Dişcimiss de aynı fikirde... "Okuldu işti püssürdü derken enn güselll yıllarımısı yidik" diyo... Bok varmış gibi, daha yirmiüçüsündeyken yüzüğü de taktık parmağımisa. Olduk sana yüsüklerin kel ve göbekli efendisisi... Yanlış anlama, sseni anlıyorum Sssskılhan, "Bu ne yaman çelişki baba" diyosun, ama ööle. Sen de çeliş... Çık dışarı, çılgınlar gibi çeliş.

- Eheh, bu söölediklerini mesaj olarak da atar mısın baba. Hehe, yazılı bulunsun elimde. Noolur noolmaz, bu orta yaş diş ağrısı geçince, unutup kendinle yine çelişirsin diye söylüyorum.

Çelişeni ssss... Her neyse Sıkıhanss... Dişçisi ağzımisa birtakım aletler sokuyor, kapamamıss lasımm, sseni seviyoruss...

Sıkılhan, “Bakıcı Dehşeti”yle ilgili arıyorum seni yavrum. Ebeveynleri evde olmayan bir çocuk olarak dikkatli olmalısın. Anneannenin şüpheli bi hareketini görürsen derhal 911’ i aramalısın, düzeltiyorum 155. Evet. Nerde şimdi anneannen bizi duyuyor mu?

- Kediyle oynuyorlar.

- Anlamadım, kibritle mi oynuyor. Derhal çık o evden Sıkılhan, tehlikedesin çocuğum.

- Kedi dedim anne.

- Kedi kim, tanıyo muyuz biz? Alo? Alo Sıkılhan?

- Miv... Miyvvv.

- Alo... Kediye telefon vermemelisin Sıkılhan... Alo... Çok ayıp çocuğum, mizah bu değil. Hayvan telefonunu yalıyor Sıkılhan, yapmamalı, yapmamalısınız.

* * *

- Alo Sıkılhan, Bunalgöl ben. Şu an naapıyorum bil bakalım. Supanglenin üstüne üç top dondurma koydum onu yiyiyorum. Daha önce de bir tane dabil pitza yedim.

- E, afiyet olsun Bunalgöl. Acıkmışın demek ki.

- "İstemiyorum pilav yapmak" adlı hayat felsefemi bir kenara bırakıp baldo pirincinden bir tencere pilav yaptım yanında ayva kompostosuyla onu da yedim. İnanabiliyo musun Sıkılhan? Bu ben olamam. Ay yivrencim yaaa. Kor-kunçlarca kere yiğvrenciıaam.

- İstemedemden pilav yapmak o kadar da kötü bir şey değil Bunalgöl. Ya bir de istemedemden kaşar peyniri yapsaydın veya ne biliyim karpuz yetiştirip yoğurt mayalaysaydın. Olaya Polyanna gibi bak bence hehe...

- İşte bu Sıkılhan, işte bu! Komiklik yapıp beni mutsuz ediyosun bu yüzden öyle oburlarca yiyiyorum ben. Kızlar mutsuzken çok yemek yer. Ama tebi sen bunu bilmiyosun. Kızlar hakkında hiç bişey bilmiyorsun Sıkılhan, Ahmet Altan ve Hobitt okumalısın. Yoğurt kabı yalıyorum şu anda anlıyo musun beni, demin salça kaşıkladım. Hayvansın.

- Eee. İstersen dört şişe soda alıp size geliyim Bunalgöl. Birlikte vakit geçiririz moralin düzelir belki.

- Hayır, evde annem var. Üstelik o da mutsuz. Tam birbucuk metre kaysı pestili yedi. Şimdi kapatmalıyım, birlikte dana haşlama yiyecez. Bunun sorumlusu sensin Sıkılhan, senden rica ediyorum lütfen vicdan azabı duy tamam mı? Öpüyorum, babaay.

* * *

- Nasılız kardeş? Hırgürkan ben. Arızaların Çocuğu, Hayat Üniversitesi'nin Devamsız Delikanlısı. Aboneyim sokaklara, hastasıyım iplik gecelerin, pardon arkadaşım, ipsiz gecelerin diyectim, o iplik yanlışı oldu orda. Özür dilerim, alkol var da biraz.

- Olur ööle hocam, nedir, naapıyosun?

Paso içiyorum Sıkılhan. Çılgın Sedat dinleyip paso içi-

yorum. Altı büyük bira tenekesi buruşturdum. Deprasyon-
dayım hoca. Bozuğum.

Obaa altı bira buruşturmasaydın be abi, bombozuk
olursun.

- Bırak buruşuk kalsın ulan biraak. Benim olayım ööle al-
tı kutuyla bozulmaz, yanlış biliyon sen kardeşini. Kederle-
nincede içiyorum ızdırabımı dindiriyo buruşuk biralar. Po-
roblemler boğulsun diye içiyorum. Anlamıyosun tebi. Ar-
kadaş değil lavuksun olm sen! Delikanlılık mevzuusunda
bi bok bilmiyosun, Çılgın Sedat'ın yapıtlarını dinle biraz.

- Oldu abi, Kadın Ruhı ve Hobitt okuycam, Çılgın Sedat
dinliycem. Başka nedir?

- Gerektiğinde delikanlı gibi kafana sıkıp gitmeyi bilicek-
sin bi de! Taş kalplı karılara maymun olmaktan iyidir. Üz-
düler bu kardeşini Sıkılhan. Aykuusiiden bi kızla tanıştım,
niki batsın...

- Anlamıyorum ki ben abi. Niki batsın nasıl, aykuusi ne?

- Nik diyorum oğlum. Aykuusi de yok mu nik? Takma ad
hani. Aysiikuu lan işte, sanal alem papatyası, konuşma orta-
mı oluyo internet üzerinden. Ordaki niklerden. Çılgın Se-
dat'ın "Adın Batsın" diye bi şarkısı var, o hesap, "nikin bat-
sın" diyorum ben de anladın? Anla ulan!

- Anlaşıldı merkez. Net ve berrak.

- Sıkılhan, yeminim var olm, büyük yeminim var. Bidaha
aykuusi'den bi kızla çıkmıycam. Ortam sanal diye yalan ko-
nuşuyolar. Gerçek hayatta kalp kırıyorlar soona kafasına
sıkıtığımın karıları. Obah! Hay ebeni... Sıkılhaan alo... Usta
ben bu telefonu helaya düşürdüm. Bira hamallık tabii abi,
içip içip helaya gidiyosun, o şekilde konuşurken gitti tele-
fon. Anladın? Neyse, sen beni duyuyosundur da ben seni
duyamam bu şekil, telefon kuburdayken kulağımı, nasıl ya-
ni, di mi ama. Sen kapat şimdi. Ben bi sopa bulup çıkarı-
cam bunu burdan. Kafasına sıkıtığımın telefonu.

- Alo Sıkılhan, annen ben, evet, annen. Sabah buzdolabının üstündeki mıknatıslı domates biblosunun altına senin için bir not iliştiirmiştik aldın mı onu çocuğum, evet?

Mıknatıslı dolmalık biber biblosunun altında "Sıkılhan seni seviyoruz. Dolapta soslu patlıcan var. Annen - Baban" yazıyo, o mu?

Hayır, taa geçen ay bıraktık o notu yavrucuğum, daha yeni mi görüyorsun, evet? Çevrene karşı çok ilgisizsin Sıkılhan. Halbuki istesen atom mühendisi olabilirsin. O patlıcanı çöpe at küflenmiştir. Eeee... Evet... Sana ekstra bişey daha söyleyecektim ama unuttum. Unuttum evet.

- Domates biblosunun altında "Sıkılhan sana çiçek aldık, salondaki masanın üstünde, çok öpüyoruz" yazıyo. Konumuz bu olabilir mi? Domatesi buzdolabının içine tutturmuşsunuz da bulmam zaman aldı.

- Ha evet domates. Sana sardunya diye bir çiçek aldık Sıkılhan. Baban "köpek alalım" dedi ama havlar ve/veya halıya kaka yapar onlar evet. O yüzden sardunya aldık.

- Mıknatıslı mı? Hehhe..

- Manyak olma Sıkılhan, canlı. Bir canlının hayatından sorumlu olmak sana iyi gelebilir. O sardunyaya yemini suyunu sen vericeksin, anlaştık? Sorumluluk uygun gelişmeli. Hadi ben kapıyorum seni çok seviyoruz. Hayır kapamıyorum, o patlıcanı sakın dolapta unutma Sıkılhan. Şebboyuna şey, sardunyana da iyi bak. Seni çok seviyoruz her şeyini bize anlatabilirsin, şimdi kapatmalıyım şarjım bitiyö. Öpüyörüm evet.

* * *

- Miriba Sıkılhan, Bunalgöl ben. Baksana, sen Çisil'le hiç çıkmış mıydın?

- Şu an banyodayım Bunalgöl. Ordan çıkılhan olunca arsam seni.

- Ay yivrenç espiriler yapıp durma Sıkılhan yaa. Eğer sen eskidan Çisil'le çıktıysan ben de senle çıkıyomuş gibi yapıp Tolga'yı kiskandırıcım. Çünkü Tolga sırf beni kiskandırmak için o altı parmaklı salakla çıkmaya başladı. Biliyosun di miğ; bu Çisil'in bi ayağı altı parmaklı.

- Bilemiyörüm Bunalgöl. Artık bilemiyörüm.

- Aslında ben de bilemiyörüm Sıkılhan. Bazen Tolga hiçbirine değmezmiş gibi geliyo. Buğra'la ve Kerem'le de aramızda bi elektrik var ama... Seninleyse arkadaşız artık. Belki de Tolga'ya karşı "Kaçan kovalanır"dan başka bişey hissetmiyörüm. Ya bak, bi de ne diycem; ben bu cebimin melodisini değıştirsem mi acaba. Sezen yerine Deli Yürek mi çalsa?

- Sana kaç kere "Arayış içindeyken beni arama" demiştım Bunalgöl. Söölediklerinden bi bok anlamıyörüm. Kapatıyörüm, sabunlu bi insanım ben.

- Alo... Korkunçsun Sıkılhan. Sabunlu bi korkunçsun sen.

* * *

Alo, Sıkılhan... Ben Buğra... Hastaneden arıyörüm oğlum seni... Var ya acaibim olm, kafa binbeşyüz. Buymuş lan

meğersem... Aabi var ya...

Noolyo olm ne verdiler orda sana. Doktor mu verdi, kendin mi hap filan yuttun?

Yok be aabi. Haptır, kıldır, püsürdür kapattım ben o madde defterini. Haklıymışın usta, olay doğa olayıymış... Tabiyata bi saat sahiden baktım, kendimi kaybettim.

Ohaa. Hastanenin morgundan aranıyon de mi usta? Sen gibi bi keş hayattayken asla böyle laflar konuşmaz. Beyaz önlüklü birine sor bakiim yaşıyo muymuşsun?

- Anlamıyon sen beni Sıkı. Daldım olm ben. "Derinlik sarhoşluğu" olayı yaşadım. Dalgıç bir arkadaş var, Çanak-kale'de gemi batığına indirdi beni. Azot zehirlenmesi man-yak bişeydi. Vurgun yedim, olsa bi daha yerim. Neyse hoca ben kapıyom şimdi doktor geliyo, narkoz istedim vermezlerse çıkıcam hastaneden.

* * *

- Sıkılhan, alo. Yavrurum, ben babanım ama şu anda beni babanmışım gibi düşünme. Orda mısın oğlum?

Evet baba... Eee, ya da her neyimsen. Yani, neyim gibi düşünüyüm seni.

- Bir arkadaşınmış gibi. Biz sana sardunya aldık Sıkılhan ama doğru mu yaptık bilmiyorum. Umarım o sardunyadan başlayıp koyu bir Greenpeace Militanı olmassın. İş yerinden bir arkadaşımın kızı onlardan oldu da. Kız çevreyi kirletiyö diye bir fabrikanın bacasına filan zincirledi kendini. Yanlış anlama tabii ki sen özgür iradenle istediğin yolu seçebilirsin. "Gezegen kirlensin" de demiyorum ben. Ama gençken bir arayış içinde oluyo insan. Bir dönem ben de grizu patlamalarına dikkat çekmek için işçilerle maden ocağının dibine inmiştim. "Pişmanım" demiyorum. Eğer sen de... Alo Sıkılhan, orda mısın? Alo... Anlıyorum seni, kapatmakta haklısın. Cep telefonları için radyasyon yayıyo diyorlar.

Tünaydın Sıkılhan, evet, nasısın yavrum, peki. Şunu diyecem sana Sıkılhan, ben bu gece rüyamda Birleşik Devletler Nebraska Senatörünü gördüm. Gri saçlı, uzun boylu, sağlıklı bir beyefendi, Homer marka lacivert bir cip kullanıyordu. Rüya bu ya, birlikte aynı marketten yoğurt aldık. Çıkışta bana kapıyı tutup “Good afternoon” dedi. Daha önce rüyamda hiç böyle kibar bir kongre üyesi görmemiştim.

Vay canına hehehe... Rüyada Nebraska Senatörü görmek ne anlama geliyo acaba?

- Savaş tabi yavrum, olası Irak savaşı. Rüyamdan anladığıma göre bu öğleden sonra füze saldırısı başlayacak. Dikkatli olmalısın Sıkılhan, evet çocuğum.

- Neye dikkat edicem ki anne, siper mi kazıyım eve.

- Laflarına dikkat et Sıkılhan, sağda solda “savaşa hayır” deme. Istikbalin mevzubahis. Ilerde tahsilin için Amerika'ya gitmek istersen fedaraller yüzünü hatırlayıp sana vize vermezler. Ayrıca unutma ki, benim de Greencard Piyango-suna başvurum var. Diyelim ki bana çıktı, ya Birleşik Devletler bana “Vaktinde senin oğlun Sıkılhan Öflan bizim sa-

Turizm yapıcaz hehe... Emme gömme kaplıcaları varmış orda. Ilık suda balık yalıyo, anladın?

Huha... Şahane lan. Ama biliyosun bizimkiler hayatta izin vermez.

- Ört lan şu telefonu uyuz! Biz de delikanlı yerine koyduk arıyoruz salak gibi. İzin alıcakmış sütlaç. Kapat lan kapat.

* * *

- Alo, Sıkıl oğlum fena keleşe geldi kardeşin. Hakkını helal et, elveda.

- Hırgürkan? Olm, nooluyo lan?

Kolpaya düştüm baba. Otobüs olayı konusunda beni yanlış doldurmuşlar, Irak'a gidiyomuş olm bu otobüs, canlı kalkan olcakmışız orda. Ben ne anlarım ulan kalkan olmaktan. Yediler kardeşini şerefsizler. Elveda koç. Okulda mevzuusu açılırsa "delikanlı gibi öldü" dersin kalkan olayını karıştırma.

- Alo, Sıkılhan az önce anneannene bayram kutlaması için SMS attım, onu gösteriver kendisine tamam mı çocuğum. Nasısısın, nası geçiyo günleriniz, biz burda otelde iyiyiz babanla. Yemekler açık büfe, yerler komple halı. Akşam lobide “Savaşa Hayır Balosu” vardı çekiliş yapıldı bizim aldığımız bilete yirmiiki fonksiyonlu İsviçre çakısıyla, “her açıdan takma kirpik etkisi veren maskara” ve güveç tenceresi çıktı. Neyse tatil dönüşü görüşürüz benim şarjım bitiyoy, öpüyoruz seni babay anneannene iyi bak. Ha, bak ne diyecem unuttuyodum, komşular hayvan parçası felan getirirse, onları dipfirize koy. Bi de anneannene dikkat et, yeni kâğıt paraları bilemiyo o, Ramazan Bayramında el öptü diye dayının çocuğuna 50 euro vermiş yanlışlıkla...

- Gulizar?

- Evet buyrun ben Gülizar Öflan. Ah, annecim siz misiniz, nasısınız? Kutlama SMS’si attıydım Sıkılhan’ın cebine, gösterdi mi size?

Ben de esemes edyom, yavrıım, Allah daha nice bayramlara erdirsin.

- Sıkılhan, kusmak istiyorum. Ay inanamıyorum ya, inanılmaz şeyler yaşadım, inanır mısınız?

- Bütününüle kuşkudayım Bunalgöl.

Yaa, halamla teyzem vardı bizde, beni ortalarına alıp defalarca öperek saçlarımı filan okşadılar, üstelik benim de kendilerinin ellerini öpmem karşılığında para teklif ettiler. Sence bu normal mi şimdığ?

- Başından geçen olaylara bayram kutlaması adı veriliyor Bunalgöl.

- Teyzem annemi koklayıp ağlıyoo.

- Sinirdir geçer Bunalgöl.

- Sence teyzem geçiş döneminde mığ?

- Kapadın gene di mi? Alo? İnsan arifesi! Hayvan ertesisi!

- Alo, naber kara kız?.. Hiç nolsun be, ben de iyiyim takıyorum ööle... Canım... Sana Çılgın Sedat sidisi yolladım aldın mı?.. Ben de seni kara kız... Allahına kadar seviyorum...

- Alo? Hırgürkan... Olm kimle konuşuyosun lan? Kara kız kim? Abi, yanlış mı çevirdin, ben Sıkılhan...

- Sus kara kız, yalnızca dinle. "Beklenen gün gelecekse çekilen çile kutsaldır" diyorum. Bak ne diycem, abimde iki-binüç kasa siyah bi şiroke var, arkasına "Karakız" yazdırdım... Ne güzel gülüyosun kara kız.

Huhahaha... Ne diyon usta sen, bira mı yuttun, kafayı mı kırdın?

Uğruna şerefsizlere mermi üstüne mermi sıkarım delikanlı gibi, kabzasında kirpiğin var ondörtlümün, Allah şahit, bulamazsın ben gibi seven, kelepçesi ak topuğuna bağ-

lı, bu esmer gönlümün... Bu şiirimi demin kafadan yazdım sana kara kız.

- Hırgürkan, abi sen şu an duyuyo musun beni?

- Duyuyorum zznacıtığımın, bi sus lan, bi sus. Konuşup durma boru gibi sesinle.

- Anlasam bi.

- Olm sevgililer gününde alemin ortasında sap kaldık şurda. Millet manitasına sarmaşık olmuş, öpüşüp koklaşan, telefonlaşıp mesajlaşan... Hani ben de hepten sap gibi gözükmiyim diye öylesine kolpadan telefon açtım, alemler kız arkadaşaynan konuşuyo sansın hesabı. Ama sen bi susmadın be kardeşim. Kara değilsin, kız değilsin belli ki sana söylemiyoruz yavaşak. Ne diye konuşup da gülüyon boru gibi sesinle. Allahtan biri duymadan attım kendimi dışarı. Ulan bi oyun yapalım dedik, hepten sakata geliyoduk, erkeklere şiir yazıyorum topoşum zannedeceklerdi beni... Bak hâlâ gülüyo, gülmesene olm o boru gibi sesinle şerefsiz. İlk gördüğüm yerde kafana sıkıcam lan Sıkılhan, infaz edicem seni.

Usta Hırgürkan ben, naabıyoruz, iyiyiz de mi? Bak ne diyecem, dönem sonunda sahneye bir oyun koymak istiyorum kültür şeysi olaraktan. Yalnız baştan söyliyim bu bir mafya dizisidir, yani piyesidir: Kurtlar Lisesi. Ne diyosun olaya? Var mısın delikanlı gibi?

- “Bu bir mafya piyesidir” ha? Çok ii, ne diyim. Yalnız benim ezberim zayıftır Hırgürkan, daha kendi cep telefonunun numarasını bile akıldan söyleyemiyorum. Oyunda lafımı söylerken hata yaparım yazık olur senin o mafya kültürü şeyisine.

- Oyna diye değil lan. Mevzuuyu ben vericem, sen yazıcaksın, oynıyacak elemanlar tamam. Bi lafıma bakıyolar, ben “Oynayın lan!” desem bi kamyon adam yığarım buraya. Aksesuarlar felan da hazır, ondörtlü kullanıcaz, kuru sıkı. Bi tane de Sürmene işi bıçak var, ısmarladım, akşam otobüsyle geliyo garajlara.

“Çocuklar duymasın, şeker de yiyebilsinler” adlı savaş karşıtı bi oyun yapsak diyorum ben.

Deme Sıkılhan, sen bişey deme koçum! Ben diyim sen

yaz, o şekilde bi iş bölümü yapalım yani, anladın? Şavaşa karşı olmaya saygı duyuyorum ama olayımız başka bizim. Neyse dinle şimdi bak: Erhınç var esas çocuk, komple delikanlı.

- Kim dedin abi? Nınç?

- Hınç, Erhınç. Okulun servis minibüslerini ele geçirmeye çalışan şerefsiz ve kolpacı bi gruba karşı aslanlar gibi kavgaya giriyo. Bu arada, okul kantini ihalesini bileğinin hakkıyla almaya çalışan, ekmeğinin peşinde temiz çocuklar var, onlar da yardım istiyo Erhınç'tan. Esmer, hafiften kirli sakal, metalik gri 2003 kasa Vectra sürüyo bu Hışımcan.

Erhınç diil miydi olm, Hışımcan kim? Esasen ikisi de aynı esas çocuk mu? Hani yani delikanlı diye çift kimliği, güzel pasaportu felan mı var? Yoksa tek yumurta ikizi mi bunlar?

Ne yumurtası ulan! Detay yapma Sıkılhan, lafımı bölme! Erhınç diycektim yanlış oldu, uzatma. Okul gastesinin genel yayın yönetmeni kız, Asuman olsun ismi, deliler gibi seviyo Erhınç'ı, karakalem resmini yapıyo gasteye, baş harfleri alt alta okunduğunda "Erhınç" yazan şiirler yazıyo. Kahramanımız da belli bi çerçevede seviyo gasteci kızı. Ama belli etmiyo. Neden dersen...

- Demem aslında.

Neden dersen, manitayı aksiyon dolu hayatından uzak tutmak istiyo. "Ben canı cebinde dolaşan mert bi insanım, her an bir şerefsizin attığı mermiye siper şu göğsüm, arkamda gözü yaşlı kalasın istemem" diyor. Fonda Çılgın Sedat'tan "Delikanlı gibi" adlı parça çalıyor. Kız, "Olsun varsın kara çocuk" diyor.

- Şarjım bitiyor.

- Bitmesin diyor. Olaylar gelişiyor, kantin ihalesinde kanakası bıçaklanan Erhınç intikam yemini ediyor. Takıyor on-dörtlüyü cekedin arkasına, şerefsizleri tek tek kıştırıp kab-

zayla dövüyor. Tam bunların reisinin kafasına sıkıcak, şeyi görüyo, kızı. Ne olsun dediydim ben kızın adına yaa?

- Araştırmacı gazeteci, Asuman Olsun.

- Hah işte, Asuman Olsun buna diyor ki; “Yapma Erhınç” diyor. Kızın bu ricası üzerine adamı infaz etmekten vazgeçiyorum... vazgeçiyor. Onun yerine bir iki tane havaya sıkıyor. Tirtir titreyen şerefsizlere “Etek giyin ulan kolpacılar” diye bağıyor. Oracıkta etek giydirilen lavuklar okul koridorlarında ibret için dolaştırılırken, Asuman Olsun, Erhınç’la dudaktan öpüşüyor. Olay bu. Hadi şimdi kapat, işin var senin Sıkılhan anlattıklarımı yazıcan bir bir... Haa bana bak, senaryo için çılgınsız dosya kâğıdı felan lazım olursa git bizim kantinden al, para verme öyle şeylere, anladın?

* * *

- Alo Sıkılhan, “Bir mafya piyesi” olayımız şimdilik yattı hoca. Oyunun sonunda rol icabı etek giyicek arkadaşlarla kapıştık biraz. “Giyemeyiz, etmeyiz, bozar bizi” felan şeklinde kelimelerde bulundular, önden onları dövdüm, arkasından beden hocası geldi ona da piçak soktum. “Bu kirli sakal ne, eşkıya meslek lisesi mi lan bura” diye tutturdu lavuk. “Erhınç rolü için sakal bırakıyorum, piyes, müsammere, kültür şeysi” felan dediysem de dinlemedi şerefsiz. Ben onu sanatın ve sanatçının dostu delikanlı bi insan olarak bilirdim halbusi. Her neyse, ben bi müddet memlekete uzadım hoca. Abimle babam bedenciyi kaçırıp şikayetini geri aldırtacaklar, ortalık yatışınca dönücem. Olmadı, burda bi liseye aldırtır beni babam, o şekil açarız perdeleri delikanlı gibi, anladın?

- Sıkılhan, alo yavrucum, ben bu sabah cep telefonum yerine televizyonun uzaktan kumandasını alıp ofise gelmişim. Evet?

Farkındayım anne, şu an senin telefonunla konuşuyorum zaten, onu aradın. Evin içinde sabah sabah Ally McBeal dizisinin müziği öttü, açtım.

Eee, bi de şu var Sıkılhan, bugün günlerden pazarmış. Yani benim işe gelmem gerekmiyormuş... Daha da tuhafı, evet, tuhaf bu, dalgınlıkla köprüyü geçip yıllar önce istifa ettiğim eski iş yerine geldim ve ayağımda terlik var. Ayak-kabisiz çıkmışım.

- Huhahaha, çok ii yaa.

Gülme Sıkılhan, mizah bu değil! Evet, şimdi söyle bakalım hap filan mı kullanıyorsun sen? Kullanmamalısın Sıkılhan, körpe bünyeni zehirleyip dimağını köreltmemelisin, evet. Biz sana yeterince sevgi göstermiyo muyuz yavrucuğum, niyçün yapay mutluluklar arıyorsun? Seni seviyoruz Sıkılhan, bir geçiş dönemindesin çocuğum.

- Senin eski iş yerin nası bi yerdi anne? İftira işi mi yapı-

yodunuz orda? Ne hâpı şimdi yaa, kim?

- Peki sen bişey kullanmıyorsan benim bu halim nedir Sıkılhan Bey? Belli ki yanlışlıkla mutfakta bişey yuttum ben. Yoksa dalgın bi insan değilimdir, ofisteki astlarım ve üstlerim beni, atak, dinamik, analitik ve laik olarak bilirler. Oturmasını kalkmasını bilen, tuttuğunu koparan bir insanımdır. Oysa bugün yaptıklarına bak, evet! Zihnim darma-duman, dimağım bulanık. Yanlışlıkla bişey yutmadıysam, nedir bu halim?

- Ne biliyim, kafa yorgunluğu olabilir ya da belki sen de kendi içinde bir geçiş dönemindedir. Her neyse anne, şarjın bitiyö, kapattım.

- Şarjımın olması lazım daha. Alo.. Alo... Gene kapattı sorumsuz. Eşek ya. Ne geçiş dönemi, daha çok var, düzenli olarak âdet gören bi insanım ben, evet!

* * *

- Alo Gülizar, karıcım nerdesin sen yaa, sabah sabah kaybolmuşun evden?

Baba, ben Sıkılhan, annemin cebinden konuşuyorum, yandaki odadayım. Telefonunu ben açtım çünkü... Neyse, anlatması uzun.

- Demek annenin cep telefonuyla konuşuyosun Sıkılhan. Yanlış anlama yavrucuğum, sana bir soru sorucam. Biliyorsun seni çok seviyoruz oğlum. Bize her şeyini anlatabilirsin. Ben de genç oldum, bir arayış süreci yaşadım, doğrularım ve yanlışlarım oldu... Şimdi sana şeyi sorucam. Ama tabi istemezsen cevaplamassın, o senin özelindir. Cep telefonu tamam da, annenin başka eşyalarını kullandığın oluyor mu? Hani evde kimse yokken filan... Yanlış anlama, biz seni öyle de kabul ederiz. Ama anne baba olarak bilmek hakkımız.

- Ne diyon sen baba yaa! Oha artık. Lan ne zormuş ergen

- Alo, Sıkılhan, miriba, Bunalgöl ben. Şu an banyodayım, aynada kendime bakıyorum. Burun deliklerimin kanatları hızla açılıp kapanıyo, gözlerim hafif şaşışlaştı, kalbim adeta göğsümden çıkıcakmış gibi atıyo...

- Ehem... Bi saniye Bunalgöl... Şu an bizim banyoda anneannem var, salonda da dayım oturuyo. Yani şimdi pek müsait değilim. Yanlış anlama, böyle bir şeyi benle paylaşmandan onur duydum ama en azından bi saat sonra arasan diyorum ben...

- Kocamanlarca kere hayvansın sen Sıkılhan! Hemen gene yanlış anlama çekti salak yaa. Annemle kavga ettik, kendimi banyoya kilitledim, panik atak geçiriyorum, tamam mı?

Tamam Bunalgöl. Panikleyip ataklama. Sakince anlat, yine niye kapıştınız Yokmeral Teyze'yle?

- Öz annem ben yokken eve hacker almış biliyo musun? Bilgisayarımın en özel yerlerine girmişler, her şeyime bakıp okumuşlar. Şifremi ve kalbimi kırdılar, sırtımdan hacklediler beni Sıkılhan.

- Zamanla unutursun Bunalgöl.

- Şimdi sen annemi arayıp "Bunalgöl beni banyodan aradı, çok kırmışsınız kızı, intaharı bile düşünüyö" der misin?.. Az merak etsin, burnu sürtülsün... Bi saniye bi saniye... Ay inanmıyorum yaa, annem eve camcının çırağını almış, banyo kapısının camını kırıyorlar. Burda bile rahat yok insana yaa. Kapatmam lazım Sıkılhan, çığılık atıcam...

* * *

- Sıkılhan sensin di mi yavrucum evet? Annen ben. Şarjım bitiyö o yüzden çok çabuk bana "Kedim kedim" diye başlıyan şiiri okur musun? Lutfen, evet?

- Çok saçmasın anne yaa. İş yerine gelen misafirlerine mi dinleticen. "Hadi oğlum amcanlara şiir oku" yaşıımı çoktan geçtim ben. Pipimi görmeyi ise hiç istemezler.

- Konuyu değiştirip de şarjımı bitirme Sıkılhan. Evet, neden okumak istemiyosun Kedim şiirini? Kedilere düşman mısın çocuğum? Sabah arabanın sinyalini yaptırmaya Sana-yii Mahallesi'ne gitmiştim. Ordaki esnafın maskotu olan Dertop adındaki bir kedi kaybolmuş. Onu sen mi yedin? Satanist mi oldun evladım, sana yeterince ilgi ve sevgi gösteremedik mi? Başka kediler yediniz mi, kaç kişisiniz? Bakire kanı içtin mi? Kızı nereye gömdünüz? Bu durumdan kurtulabilirsin Sıkılhan, diğerk çocukların üstüne atarız, ilgili yerlere rüşvet verir, sana en iyi avukatları tutarız. Sahipsiz değilsin yavrucuğum. Evet, anlatacak mısın şarjım bitiyö.

- Bekliyorum ama bitmek bilmiyö anne!

Bu "satanist diilim" anlamına mı geliyö? Evet, ben de öyle ummuştum zaten, evet. Biz sana yeterince sevgi gösterdik Sıkılhan, her türlü sorununu can kulağıyla dinledik. Baban ve ben eğitimli insanlarız, seni çok seviyoruz, evet çok. Ha bu arada arabanın sinyalini sen kırmadın değil mi? Eğer kırdıysan birine çarparak mı kırdın? O birine bişey oldu mu? Bizden gizli ehliyetsiz araba kullanmamalısın. Ah

evet şarjım bitiyö. Birine çarptıysan biz gelinceye kadar teslim olma Sıkılhan, akşam konuşuruz öpüyorum, seni çok seviyoruz babay.

* * *

- Merhaba Ben Bunalgöl'ün annesi Yokmeral Peremeciöğ-lu. Sıkılhan Öflan'la mı görüşüyorum?

- Ta kendisiyim Yokmeral Teyze, buyrun.

- Sen Dötlalesi misin yavrum?

- Nasıl yani? Neden ki?

- Senin chat yaparken kullandığın nikneymi soruyorum. Rümuz, takma isim; Dötlalesi. Bi Hacker tuttum, beraber Bunalgöl'ün bilgisayarına girdik. Dötlalesi nikini kullanan biriyle arasında çirkin yazışmalar geçiyor. Bunalgöl'ün aklına tuhaf şeyler sokuyosun Dötlalesi. Seni kendi ellerimle götürüp karakolun bahçesine dikerim, duyuyo musun beni iblis. Erkek iblis...

Yok öyle bişey Yokmeral Teyze. Benim nikim: Pilavcacak17

Pekâlâ Pilavcacak17 Dötlalesi, 21 09 2002 cumartesi günü, Kıltopağı 16 diye birinin Kumburgaz'daki yazlığına gideceklerini yazmış. Sen tanıyo musun bu Kıltopağı 16'yı, nası biri? Kıllı olduğuna göre erkek. Kumburgaz'da kıllığı olan, düzeltiyorum, Kumburgaz'da yazlığı olan kıllı birini tanıyo musun?

- Bilemiycem Yokmeral Teyze.

- Bunalgöl sahipsiz değil Pilavcacak17. Ben öyle sorumsuz anne babalardan değilim. Kızımı izlemek için gerekirse foke-te binip rezaya... düzeltiyorum... rokete binip fezaya giderim.

- O zaman güle güle diyim ben size, epey yolunuz var, tutmıyım.

- Gözüm üzerinde Pilavcacak17

- Afiyet olsun.

Ağlama Dolabı

Sığırcıklar, saçma hayvanlar. Aslına bakılırsa, genelde kuşlar saçma. Başka herhangi bir hayvanın sürü halinde motora dalıp zilyon dolarlık jet uçağını düşürme tehlikesi yok mesela. Bu nedenle, gezegenin üzerinde döndüğü silah sanayii bile kuşlara karşı daima tetikte bulunur. Dünyanın dengesi için dakika başı geliştirdiği ileri radar teknolojilerinin hepsi; savaş jetlerinin, füzelerin hatta belki UFO'ların yanı sıra şuncacık hayvanın hareketlerini de mecburen gözetler.

Dev havaalanlarında, uzaydan görülebilecek büyüklükte barajlarda, işleri sadece kuşlarla kavga etmek olan insanlar çalışır. Bunlar, baraj gölleri ve uçak pistlerinin görkemli kuytularındaki kuş yumurtalarını toplayıp, gökyüzüne kurusu sıkı ateş ederek maaş alır. Vır vır vır...

Öylesine konuşuyorum. Kendimi bebeklere sallanan tuhaf sesli plastik çingiraklara benzetiyorum. Söylediklerimin hiçbir anlamı yok. Ama susarsam, çıkardığım ses kesilirse O yeniden ağlamaya başlayacak, biliyorum.

Edirne yolu üzerinde, İstanbul'a yakın bir hipermarketteyim. Harbiden hiper. Sinema salonları, mega otopark, yürüyen merdivenler, yiyecek kısmında çin çan çon mutfakları, cafe'ler, hatta dönme dolap, çarpışan arabalar... Kent merkezindekilerden fazlası var, eksiği yok. Ama onlara göre daha sakin. Yazlıkçılar sahil ilçelerini terk ettiğinde ise hepten ıssızlaşıyor.

Hipermarketin ıssız nasıl oluyorsa öyle işte.

Reyon görevlisi kızlar kozmetik reyonundaki rafların arka sıralarına sakladıkları çeşitli malzemelerle makyaj tazeliyorlar. Şişelerden azar azar aseton, parfüm, kolonya filan afirtenlerin yanı sıra birbirlerini cımbızla yolanlara ya da krem, şampuan gibi malzemelerin üzerlerindeki ufak yazıları okuyarak olaya teorik olarak hazırlananlara rastlıyorsunuz.

Erkek görevliler, daha çok manav reyonunda toparlanıp iskambil kâğıdından şato yapar gibi elma, portakal vb. kuleleri inşa ederken geyiklemeyi tercih ediyorlar.

Bazen elinde telsizi olan şef filan gibi biri geliyor. Daha o dakika hepsi hızla dağılıp reyonların arasına dalıyorlar. Reyonların öbür ucundan çıkıp yüz tane irili ufaklı televizyonun aynı şeyi gösterdiği "Elektronik Ev Aletleri" bölümüne geldiklerinde sayılarında bir azalma göze çarpıyor. Çünkü flört halindeki kız ve erkek reyon görevlileri gruptan ayrılıp çift olarak konfeksiyon eşyalarının satıldığı bölümde gözden kayboluyorlar.

Telsizli şeflerin hipermarket içindeki konumuna göre sürekli yer değiştiren bu akışkan geyik güruhu, saat 11 civarında müşteri servislerinin gelmesiyle hız kesiyor.

Civar yerleşimlerden adam toplayıp getirsin diye yollanan "ücretsiz müşteri servisleri" yazlıkçılar kadar vahşi tüketemeyen tüketicilerle dolmuş olarak geri dönüyor.

İlk bir iki tanesi, çeşitli kasaba ve köylerden toplanmış Trakya Ergenleri'ni getiriyor. Bunlar market tüketimini es geçip yürüyen merdivenlere bindikleri gibi soluğu üst katlarda alıyorlar. Üst kattaki cafe'ler, bilardo masaları, bowling hatları, atari ekranları lebalep dolarken market katındaki hiper kış ıssızlığı birkaç saat daha hüküm sürüyor.

Çevredeki yazlık site inşaatlarında çalışan birkaç amele her gün düzenli olarak yumurta, yağ, yoğurt ve helva aldıkları için bakkaliye reyonunda ufak hareketlenmeler başlıyor.

Makarnanın en alengir biçimlisini alıyor ameleler. Bilmem ki bilerek mi, yoğurdun "diet"ini aldıkları oluyor; pekmezin "light"ını. Bazen diğer reyonlara dağılıp tek geziyorlar. Hırdavat bölümünden kendine sürekli "gavur su terazisi" almaya çalışan Sivashlı bir kalıpçı var. Teraziyi reyonun orasına burasına koyup içindeki su kabarcığının dengesine, radar gözetleyen bir hava orgenerali edasıyla bakıyor. Tam sepetine atacakken yaşlı hemşehrisi (belki babası) gelip gür ve bitişik kaşlarını çatarak:

"Ne lazım lan şimdi sana bu!" diyor.

"Paraya duzak oğlum bunlar... Bi su derezisine..." Fiyatını seçemiyor.

kim bilir kaç para verilir mi?"

Kalıpçı her seferinde teraziyi aldığı yere koyarken yatay ve düşeydeki su kabarcıklarının tam dengede olmasına dikkat ediyor.

"Enerji ampulleri" ve kapı zillerine ilişkin deneyler yapan yaşlı amca da her gün burada.

Önceleri bahçe ve süs bitkileri bölümünde dolaşan teyzeyle ikisini karı koca sanıyordum. On birdeki müşteri ser-

visiyle geliyorlar. Amca direkt ampul, pil ve kapı zillerinin bulunduğu reyonla gelirken, teyze bir süre donmuş gıdalar bölümünde oyalanıp sonra süs ve bahçe bitkileri alanına geliyor.

Amcanın mevzuu ampuller. Nadiren çoklu prizleri eline alıp bakıyor. Kanarya sesli kapı zili deneme butonu'nun ise O'nda ayrı bir yeri var. Düğmeye bastıktan sonra kafasını hipermarketin inanılmaz yükseklikteki tavanına doğru kaldırıp içeri nasıl girdikleri belli olmayan sığırcık sürüsünü gözetliyor.

Teyze çiçeklerle konuşuyor. Evindeki birkaç saksıyla sohbet eden çiçek severlerin durumundan farklı elbette. Anladığım kadarıyla "Süs ve bahçe bitkileri" reyonu O'nun için botanik camiasına hitap ettiği bir miting alanı gibi.

"Sevgili Fikus Benjaminler, muhterem Afrika Menekşeleri, Yuka'lar, Aşk Merdivenleri..."

Sessizce onlara bir şeyler söylüyor...

Farkında değil ama ikisinin de sırlarını saklıyorum. Teyze, "Afrika Menekşeleri"nden sürekli yaprak çalıyor. Annemin dediğine göre; bu menekşelerden kopan yaprak eğer koyu renkli camdan bir şişe içinde suya konursa kökleniyormuş. Anladığım kadarıyla Teyze'nin evinde muazzam bir menekşe topluluğu var.

Amca ise sakar. Armut ampullere göre az elektrik yaktığı söylenen tuhaf şekilli ampulleri reyondaki test yerinde duya takıp denerken bir iki tanesini kırdığı oluyor. Sonrasındaki birkaç gün "suç mahallinden" uzak duruyor.

Ama işte şimdi, yine olay yerinde. Nedenini anlayamadığım bir şekilde durmadan o ampulleri kutusundan çıkarıp deniyor, ara sıra da alt alta dizilmiş onlarca düğmeye basıp değişik kapı zili seslerini dinliyor.

Onlar da benim sırlarımı biliyorlar mıdır acaba?

Kitap reyonundaki bir kitabı her gün onar sayfa okuyarak bitirdiğimi, cumartesileri “Beş Parça Eşya Kasası”nda duran kızıl saçlı kızı Nikol Kidmın’a benzetip içten içe yamulduğumu...

Çeşitli reyonların başına asılmış “Markette Görmek İstedığınız Ürünler” defterine tuhaf şeyler yazdığımı biliyorlar mıdır?:

“Mağazanızda yorgan ipliği, nişadır ve Zambo sakızı görmek istiyorum.”

Kendi kendime tuhaf istatistikler yaptığımı:

* Kulak temizleme çöpü, kendinden diş ipli kürdan, saç maskesi... Bu üçünden herhangi birini alan tüketici kasada muhakkak Gold kredi kartıyla ödeme yapar. (%85)

* Adında “Aşk... Yürek... vb.” sözcükler geçen bir kitap alan kadın tüketicinin market arabasında kesinlikle dilimlenip poşetlenmiş kepekli diyet ekmeği bulunur. (%100)

* Yaz sezonu dışında, birbirine benzeyen hışırtılı eşofmanlarla gelen çiftlerin evlilik cüzdanı vardır ve sepetlerinde birşeymatik deterjan ve/veya sıvı yağ bulunur. (% 75)

* Aynı mevsimde gelen eşofmansız çiftler, reyonlar arasında ayrılmadan dolaşıyorlarsa ve market arabasında 200 gram zeytin, küçük bir kalıp beyaz peynir, diş fırçası ve macunuyla beraber hafif alkollü içki (muhtemelen şarap) bulunuyorsa çok yüksek bir olasılıkla olay boş yazlıkta bir hafta sonu kaçamağıdır. (%90)

Erkek tüketici; bir ara kadının arkasında kalıp, utangaç ama seri hareketlerle bir kutu prezervatif alarak sepete atar. (%70)

Saat 1 olmalı... Ampulcü Amca reyonu terk etti. Her gün tam bu saatte olay yerinden ayrılıp "Elektronik Ev Aletleri"nin oraya haberleri izlemeye gidiyor.

Ben... Ben de üst kata çıkıp bir filme girmeye karar verdim. İçinde asla satın almayı düşünmediğim birkaç parça eşya olan market arabasını bulunduğu yere bıraktım, artık yavaştan kalabalıklaşmaya başlayan hipermarketin "alışverişsiz çıkış"ına doğru ilerliyorum.

Az ileride, mutfak ve banyo mobilyalarının olduğu yerde, bir kız boş market arabasından aniden çektiği ellerini yüzüne kapattı. Gözüne bir şey kaçmış olabilir mi? Yok ama, yüzüne kapalı elleri üzerinde bir saç öbeği titriyor. Evet, ağlıyor.

Şimdi ben ne yapsam ki? Hiçkırığını duyuyorum. Bayılır mı acaba? Yanına gidip boktan dizi film repliği atsam mı bir tane?

"Bayan, siz iyi misiniz?"

Saçma. Ben ağlarken kimseye görünmek istemem. Tanımadığım biri sorsa da "iyiyim"den başka ne diyecem ki?

"Evet bayım, iyiyim. Sittirin gidin!"

İyi mi hakaten? Ya düşer bayılır da kafasını bir yere çarparsa?

Ellerini yüzünden ayırdı, kaçamak kırmızı gözlerle etrafa bakınıyor. İyi, iyi; en azından bayılacak kadar kötü değil yani.

Hemen yanı başındaki banyo dolabını açıp kafasını içine soktu. Sanki yıllardır orası O'nun eviymiş de dolabın içinde bi şey arıyormuş gibi yapıyor. Ama ağlıyor...

O an, gidip ne olursa olsun onunla konuşmak istedim.

Tam sözcüklerini bulamam. Ama kendime iş edinip de

gözetlediğim hipermarket yalnızlarının insanda kederle merhamet arası duygular uyandıran halleri gibi değil. Başka türlü bir şey.

Hayatın taşıdığı tüm hüznü o dakika, orada teslim almış, nereye atsın, götürüp kime versin, ne yapsın bilemiyormuş gibi.

Hışırtilı eşofmanlarıyla bir kadın O'na doğru yaklaşıyor. Daha iyi. "Neyin var kızım?" diye sorar. Yani, bu durum benim sormamdan daha iyi olur. Hışırtilı kadın durup bir süre ağlayana baktı. Haydi sor. Sorsana be kadın, gidip şefkat göster O'na... Öylece hışırdamadan duruyor. Usulca kızın boş market arabasına yaklaştı, içine baktı. Saçma, arabayı aldı götürüyor. Bak şimdi, hışırdak orospuya bak! Oluyor bunlardan. "Bir dolaşmaya" diye giriyorlar, içeride canları alışveriş çekiyor, ama tee hipermarketin dışına gidip de araba alınayla kim uğraşacak? Boş gördüğün birininkini arakla olsun bitsin. Sonra hışırdayarak koşup diyet ekmeği al. Halbuki hipermarketin dışına kadar yürüyüp araba alsan en azından 3 kalori yakmış olursun, maymun! Aslında koşup "Pardon hanımefendi, o araba sizin değil galiba" demek var. Böylelikle mevzu açılır. O kafasını ağladığı dolaptan çıkarır. Üçlü bir konuşma geçebilir, sonra olaylar gelişir. Fakat hışırdak kadın aniden çemkirebilecek birine benziyor.

"Aman yedik mi arabanızı be, boş gördük, sahipsiz zannettik aldık" dese ortam hepten gerilir.

Gidip az önce birkaç parça eşyayla terk ettiğim market arabasını buldum. Sadece bir kalem pil paketi bırakıp içindeki diğer eşyaları boşalttım.

Arabayla birlikte döndüğümde, O hâlâ ağlama dolabının başındaydı. Arabayı az önce kendisinininkini bıraktığı yere koyup uzaklaştım.

Uluorta ağlayamam ama nedensiz gülmelerim var benim de. Dedemin cenazesinde kafamı gömüp paltomun iç cebine gülmüştüm... Şimdi de gülesim var aslında. Hipermarketin ortasında durmuş boş bir akvaryumun içinden doğru gizlice ağlamaya çalışan birine bakıyorum. Akıl hastanesinin bahçesindeki banklara oturmuş görünmeyen balıklar tutan deliler gibiyim.

Dindi...

Omzuna asılı çantasından el yordamıyla bir kâğıt mendil çıkarıp dolabın içinde yüzünü sildi. 'Gören var mıydı?' diye çevresine bakınıyor. Gözleri çok kısa süreyle arkasında durduğum boş akvaryuma değdi ama farkına varmadı. Bıraktığım market arabasını iterek uzaklaşıyor. Ordan bir akvaryum kumu paketi kapıp peşinden fırladım.

"Bakar mısınız, galiba yanlışlıkla benim arabamı götürüyorsunuz."

Bakıyor.

"Aslında önemli değil tabi de..."

Yaklaşıp arabanın içindeki kalem pilleri işaret ettim. Piller, arabaya ve bana bakıp burnunu çekti.

"Pardon, farkında değilim" dedi.

Hadi bakalım. "Mağaza Dedektifi" kılıklı hıyar. Hadi, lafın gerisini getir.

Ortamızda duran arabayı hafifçe iteleyerek içindeki pilleri alırken güzel saçmaladım:

“Bana o kadar gerekli değil aslında, yalnızca pil ve balık kumu almaya geldim. Ama siz... Siz o dolabı almak isterse-
niz araba lazım olur.”

“Hangi dolabı?” dedi. Demeseydi keşke. Yemin ediyorum, “Şurdakini” filan gibi bir şey söylemek istiyordum, olmadı ama.

“Ağlama dolabı.”

Kızgınlık mı, utanç mı, ne o? Yüzü anlaşılmaz bir şekilde dalgalanıyor. Allah bin kere belamı versin benim. Bir şeyler söyleyip toparlamak istiyorum ama ne diyecem ki?

“Siz orda ağlıyordunuz, ben de durup uzun uzun sizi izledim. Derdiniz beni gerdi. Raporum var buyrun, ben manyağım!”

Ne söylesem bu anlama gelir. Fakat hızla bir şeyler söylemem gerekli. Bu suskunluk harbiden de “Ben manyağım” demek gibi bir şey. Allah’tan O konuştu.

“Aniden sinirlerim boşandı, tutamadım işte kendimi.”

Gülümsüyor ama çenesi titriyor.

“Yapmayın ama” diyebildim. O kendini hepten bıraktı, ortalık yerde öylece kalakaldık. Ne halt ettim ki ben, ağlamasını bitirmiş kalkıp gidiyordu işte kızcağız, niye konuşmak istediysem. Gidip sebze reyonunda “Ben bir hıyarım!...” diye bağırırsam yeridir.

Aniden

“Dolaba kadar tutamadım işte” dedi... Kendi söylediğine gülüyo gibi ama düpedüz ağlıyor işte.

Ben, ben ne yapacağımı bilemiyorum...

“Ben baktım dolap doluydu, bir kadın çocuğunu sokmuş onu ağlatıyo” diye espri yapsam? Şu haliyle kaldırabilir mi ki? Peki, o dolap tekerlekli miydi acaba? Koşsam, iterek buraya getirsem güler mi? Yüzü ne kadar güzel.

Bırakıp gitsem, yalnız kalsa daha mı kolay toparlanır? Ya ayıp olursa? Bulaştım bir kere... Peki ne yapayım?

O sırada gökten bir mevzu indi.

Gidip ‘pıt’ diye bulgur, mercimek, makarna gibi şeylerin bulunduğu “Kuru Gıda” reyonuna kondu. Ardından birkaç tanesi daha, hipermarketin yüksek tavanındaki dev çelik kirişlerin arasına yaptıkları yuvalardan süzülüp bulgur torbalarının başına indiler. İlk inen çoktan torbalardan birini gagalayıp delmişti.

“Bak bak, kuşlara baksana” diyerek market hırsızları sığırcıkları gösterdim.

Dindi... Güldü... İzliyor. Konuşmaya başladım ben. Susarsam ağlardı, susmadım.

* * *

Sonraki günlerde ikimiz birden susmadık. Kitaplar, filmler, ayrılıklar, aşklar, mevzuya tanıklık eden kuşlar...

O, en son “Ağlama Dolabı”nın öyküsünü anlattı. Hoş çocukmuş. “Bana mı öyle geliyor, âşığım da ondan mı diye düşünürdüm” dedi. Yok ama herkes severmiş “eski enişteyi.”

“İnsanın doğrudan içine kayıt yapan, hep uzaklardan geliyormuş gibi utangaç bir sesi vardı. Sokaklardaki ayyaşlar-

dan bar korumalarına, üç köpekle dolaşan yalnız ve hüzünlü yarı kaçık madamlardan, cafe müdavimi fırlama liselilere kadar bir alay insanla, insanı hayretler içinde bırakan arkadaşlıkları vardı. Kiskanırdın yani... Kendini bir türlü 'Özel' hissedemezdin. Öyle ki; baş başa vermiş hayata dair en acayip şeyleri konuşurken çalan bir telefonun peşine takılıp yaşlı madamın henüz ölen köpeğini gömmek için oracıkta seni öylece bırakıp giderdi.”

Hemen dönüyormuştur ama enişte, bırakmaz ki seni. Seni kim bırakır ki...

Bıraksam daha anlatıyordu. Dinlemesine dinlerdim. Yalnız herif giderek “android” çıkıyordu. Hani bir on dakika daha geçse yüksek atlama ve triatlon dalındaki dereceleri, keman virtüözlüğü, heykel sanatına getirdiği yeni bakış filan gibi konulara akacaktık.

Pisim ben... Bir ara o android eniştenin ölmüş olabileceği gibi içimi ferahlatan habis fikirler gelip geçti aklımdan. Ama böyle kusursuz bir herif ölseydi kesin televizyon haberlerinde söylerdi, ben duyardım.

O sevgilisinin kendi yaptığı bir roketle Mars'a gittiğini filan anlatıyordu herhalde, ben durmuş niye “belki de herif ölmüştür” diye düşündüğüm için kendimle hesaplaşıyordum. Bu doğaldı, çünkü sonuç olarak ben bir android değil insandım. Beğeni, tutku, gıpta, hatta kıskançlık gibi hislerim elbette olacaktı. Kızın gözlerinde maviye çalan su yeşili bir sarmaşıkla kaplı labirentler vardı, ben oldum olası salaktım.

“Ve fakat bir odunmuş sonuç olarak işte” dedim. “Yoksa seni bırakıp gitmezdi. Yani, bir insan senin gibi birisini nasıl bırakıp gidebilir ki?”

Öyle bir baktı ki, bir an için gerçekten de bir ölünün arkasından konuşup konuşmadığımı düşündüm. Neden sonra:

“Odun olanımız bendim aslında” dedi.

Hayata dair istatistiklerim var ya benim. Zevklidir aslında. Yani, markette adında “aşk” lafı geçen bir roman aldığını gördüğünüz kadını çaktırmadan izleyip sepetinde öngördüğünüz üzere “dilimlenmiş diyet ekmeği” olduğunu saptayınca eğlenirsiniz. Filmlerin, romanların sonunu kestirebilmek, mevzuun gidişinden bir sonraki cümleye dair kendinle kumar oynamak yalnız oyunlarının en keyiflilerinden biridir.

Ama lanetli bir oyundur. Kendinizden başkasıyla oynamamayı tercih edersiniz. Hem uluorta bu oyunu oynadığınızı fark ederse, hayat çok pis kızar size...

O daha “Ağlama Dolabı” öyküsünün başında gözlerini uzaklara daldırıp “Android Abi”yi anlatmaya başladığı dakikada ben kendimce olayı çözmüş ve bulduğum sonuçtan hiç de keyif almamıştım.

Aşk... Dolap... Möble... Möble... Evlilik hazırlığı... Evlilik... Biri tüymüş... Android Abi tüymüştür... Bir zaman sonra, birlikte seçilen o dolap... Mutluluk anlarından biri... Anı... Hüzün... Hüzün möblesi... “Tahta masa” filan diye acıklı bir şarkısını duymuştum... Demek dolabı da varmış... Takımmış bunlar...

Mahalle karılarının kahve falı bakarken fincanda gördüklerine bozulup sakız çitlatmayı durdurdukları an...

Yüzümde öyle bir resim vardı herhalde. Bakınca insanı sakat bırakan gözlerini bana dikip sordu:

“Bi tanem ne oldu sana yaa?”

Uğraştıysam da bozamadım yüzümdeki o resmi.

Bu kez O, bebeklere sallanan tuhaf çingiraklar gibi. Çok da anlamlı olmayan cümlelerle bir şeyler anlatıyor. Ben, beni yeşil labirentlere gömmüş, kendimle hep oynadığım o pis oyunun sonucunu düşünüyordum.

Söylemiştim, uluorta oynanmaz. Hayat, kendisiyle bahse girdiğimizi anladığı anda adınızı “kibirliler” hanesine yazar.

Amatör bir oyuncuysan hayatın verdiği ufak bir dersle oyundan elini eteğini çekersin.

Sen, kulak temizleme çöpü, kendinden diş ipli kürdan, saç maskesi... Bu üçünden birini alan tüketicinin kasada muhakkak Gold Kredi Kartı'yla ödeme yapacağından %85 eminken söz konusu tüketici kasada silah çekip, soyguna direnen kasiyer kızı, kaçamayacağını anlayınca da kendisini vurabilir.

“Ne ulan bu?” dersin. “Nasıl yani, bu dandik bi Amerikan polisiye dizisi değil ki, market soygunu filan nerden çıktı?”

Oysa daha o gece yavşak TV spikeri “Sevgili izleyiciler şimdi sırada bir soygun haberimiz var” diyerek hipermarketin güvenlik kameralarından “dakika dakika” soygunu gösterirken “Giderek ağırlaşan hayat koşulları, enflasyon ve işsizlik” diye başlayan bildik metni okur.

Hayat yapar, olur!

“Tabii ya, ortada market varsa eninde sonunda market soygunu diye bir şeyden de söz edilebilir. Çok yakında ‘Metro soygunu’ haberini duyarız.” Dersini almayıp da hâlâ böyle şeyler düşünüyorsan, yani artık profesyonel “hayat bahisçisi”ysen, bu kez karşı taraf oyundan elini eteğini çeker. Hemen her şey senin öngördüğün gibi olur. Hayat, hiç

sektirmeden seninle aynı ata oynar. Önce zevklidir. Ama sonraları yavaş yavaş bir kibir haresi ardından da çepeçevre yalnızlık kuşatır insanı.

İşte ben... Ben işte, yorulduğum artık o oyunlardan. Bilmediğilerimi kendime saklamaya karar vermişim. Yangın kulesinde oturmuş bitmek bilmeyen yangınları gözetlerken artık ne ormanı ne gökyüzünü göremez hallere düşmeme ramak kalmıştı. Hem gözetlediğim yangınları, kime haber verecektim ki? O yangınları, bizzat hayat çıkartmıyor muydu? Yangın kulesinden aşağı kendimi öylece bırakıp yeşil labirentlere düştüm ben de. Labirentlerin sonundaki "Ağlama Dolabı"nı bulmam üç yıl sürdü. Hem de kocaman bir dolap.

Oturmak için beraber onardığımız evin henüz boyanmış bomboş salonunda ayakta duruyorduk. Gözündeki yaşlar için:

"Yağlı boya kokusundan" demişti.

Sonra ben kornişler için ölçü alacaktım galiba, merdiveni cam kenarına çekip üstüne çıktım. Merdivenin son basamağında sırtım ona dönükken evin tüm boşluğunda tur atıp yankılanan boğuk bir hıçkırık koşturdu içinden.

"Neden yaa?" dedi. Yüzünde O'nu ilk gördüğüm gündeki ifade: Hayatın taşıdığı tüm hüznü o dakika, orada teslim almış; nereye atsın, götürüp kime versin, ne yapsın bilemiyormuş gibi.

Ağlıyor.

"Android Abi"nin adını söyleyip sustu.

Ağlasam, benim yüzüme de yakıştırdı.

"Nasıl yani?" filan desem, "Nea!" diye bağırırsam, boş evin "müezzin rüyası" gibi akustiğinde güzel yankı yapardı.

Birkaç basamağını inip merdivenin üstüne oturdum. Yumruğumu çeneme koydum, başımı öne eğip yüzümü gizledim. O'nu dinliyorum.

“Aradı, çok kötüymüş. ‘Seni muhakkak görmem gerekli’ dedi. Sana söylüyectim aslında Ama cesaret edemedim. Sonra, gidip uzun uzun konuşunca anladım ki...”

Ben o merdivenin üstünde akıl hastanesi bahçesindeki “Düşünen Adam” heykeli gibi donmuş dururken O, üzerine yaldızlı harflerle veda sözcükleri yazılmış deli çelenkleri koyuyordu heykelin dibine.

Üstüme sığırcık sürüleri konup kalkıyordu, kaidemden inip bahçedeki delilerin arasına karışmak, artık hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

O, kâinatın en büyük ağlama dolabı içinde beni bir başıma bırakıp gitti. Son cümlesi boş evin tüm odalarını dolaştı, tüm fayans çizgilerinin üstünden bir bir geçti; süpürge-likler ve kartonpiyerler boyunca tur attı, musluk takılmayı bekleyen kör tapaların üstüne tünedi, tavandaki kırmızı mavi kabloları tutunup sallandı, en sonunda gidip kapıdaki zilin üstüne dizildi:

“Hepimiz insanız”

Bir süre sonra düşünmeyi bırakıp kaidemden inerek bahçedeki delilerin arasına karıştım. Bir banka oturup “Deli Cevat” gibi kendi kendime konuştum.

“%85 demiştin. %85 olasılıkla Android Abi geri döner. O dönünce kız da döner. %70 ortada henüz küllenmemiş bir aşk var: %100... Sonra da, o dakika o lanet oyunu oynamaktan vazgeçtin. Bok yedin. Biliyordun aslında.”

“He he... Yüreğimin götürdüğü yere dört nala gittim be Cevat Abi... Yüreğimin dikine gittim, ne var?”

“Yok bişi madem. Otur o vakit, ağlama dolabının menteşelerini yağla. Ne olsa rutubetli ortam, paslanır.”

“Böyle yürek börek hesaplarında o oyun sökmüyo diyorum ben, Cevat Abi.”

“Esasen hiç bi yerde sökmüyo Benjamin... Ben çok dövdüm hayatı, bildiklerini bir türlü tam söylemedi.”

“Ama zilin üstünde yazıyo ya Cevat Abi; “hepimiz insanız” Hangimiz ne istediğimizi tam olarak bilebiliyoruz ki? Di mi Cevat Abi?”

“Tabii... Tabii!...”

“Yani ama, tabii, di mi Cevat Abi?”

“Kalk gidelim Benjamin!”

Gittiğimde ferforje raf ayaklarında %70 indirim vardı. Güvenlik girişinden hemen sonra tanıtım kızları, kürdana batırılmış kızarmış sucuk dilimi ikram ediyorlardı. Market Müdürü'nü elindeki telsizin anteniyle burnunu karıştırırken gördüm. Bir müşteri: “Özürlü posta kutusu”nu iade etmeye uğraşıyordu. Sivaslı kalıpcı yine su terazisiyle oynuyor, Teyze her zamanki yerinde Afrika Menekşeleri'nden yaprak afirtiyordu. Gözlerim “Ampulcü Amca”yı aradı. Ölmüş olabileceğini düşünüp anısına bir “enerji ampulü”nü deneme duyunda yanık bıraktım.

Çeşitli markalarda altılı bira paketlerine promosyon olarak mıknatıslı gazoz açacağı, bardak altlığı, mauspad ve şapkalar bantlanmıştı...

Hepsinden birer tane aldım. Sonra daha ağır alkollerden.

Çıkışta “Kuru Gıda Reyonu”na uğrayıp sığırcıklar için kimseye çaktırmadan 6 adet bulgur torbası patlattım.

Silme içki dolu alışveriş unutuş sepetimi iteklerken yeşil labirentlerin giriş yerinden geçmemeye özellikle dikkat ettim.

“Mağazamızda Görmek İstedikleriniz” bloknotuna “Hiç kimse” yazdım en son olarak. Sonra ağlama dolabına gidip kapısını içeriden kilitledim.

Ve hemen gidemedim

Ve artık gidemedim

Ve sonra hiç gidemedim

Kurtuluşta son durakta bir tramvay ls

Sanki ben

ylece kalakaldım

Hepimiz kalakaldık

Elimizde tetiği çekilmeyen

Namlusu yönsüz bir tabanca gibi.

EDİP CANSEVER

ncesi var da, nasıldı tam bilmiyorum.

Olan şu ki; üç adam delirtici kırmızılıkta perdeleri içeriye gün ışığı sızdırmayan mağara gibi bir eve sığınmış dışardaki hayatın dinmesini bekliyorduk. İşsizdik. Hayatın orasına burasına CV'ler yazıp yolluyorduk. CV'nin Türkçesi tam olarak nedir bilmiyorum. Çünkü isteyenler "CV" diye istiyordu hayatımızı. Bildiğimiz bilgisayar dillerini, çalıştığımız yerleri, hayırlısıyla mezun olduğumuz okulları İngilizce olarak kğıda dökerken radyoda Aydın dolaylarından "Koca Arap Zeybeği" alıyordu. Sigara itiğimizi gizliyorduk, İngilizcemizin esasen "Elleme krolası Arap uykularda adam vurulmaz" cmlmesini çevirmeye yetmediğinden asla söz etmiyor, niyeyse istedikleri vesikalık fotoğraflarımızı, CV'lere iliştirirken gzlerimizdeki yorgun çaresizliği okumalarından korkuyorduk.

“Bu bir oyun naslolsa, niye bu kadar ciddiye alıyoruz ki” diyordu Erdem. Hep sarhoştı. “Bakma sen, üşütmüşler, asıl bunların yapmaya işi yok ‘eleman arıyoruz’ diye çağırıp işsizlerle kafa buluyorlar.”

Birkaç ay öncesine kadar hiç ağzına bile sürmemişken şimdi milyon tane sigara içiyor, kırmızı perdeler hariç evin her tarafında delikler bırakıyordu. Bir iş görüşmesinde İnsan Kaynakları Bölüm Başkanı Bişey Hanım’ı, hiç sigara içmediğine, üzerindeki sigara yanığını o an fark ettiği kravattı kardeşinden ödünç aldığına inandıramamış, dönüşte kravatı işemiş ve hayatının ilk sigarasını yakmıştı. Hep öfkeliydi.

“Neden oturup da kim olduğumuzu, hatta kim olmadığımızı anlatmaya çalışıyoruz ki” diyordu. “Hiç kimse değiliz hemşerim. Dinlemiyorsunuz bile, yavşaksınız. Onlar da ‘biz eleman aramıyoruz, yavşak arıyoruz zaten. Okuduğunuz tüm kitapları bi tarafınıza sokun, biz sizi ararız, çok beklersiniz’ diye cevap maili yazsın, bitsin.”

Sonra hızını alamıyor, “24 Ocak, 5 Nisan, Kara Perşembe, Mor Cuma, Deprem, Hortum” gelmiş geçmiş cümle krizleri neden sonuç ilişkisiyle açıklıyor, sektörel ve konjonktürel bazda irdeliyor, hatta üstüne “İnsan eşref-i mahlûkattır derdi babam” diye başlayan yüzelli mısralık şiiri ezberden okuyordu. Hep sarhoştı Erdem. Ve hep aslında sarhoş olmadığını kanıtlamak için bize ve kendisine böyle bilgi-bellek gösterileri yapıyordu. Masanın üstü ayılınca okumak için kendine yazdığı notlarla doluydu. Bir tanesini bile okusanız, kendi bulduğunuz işi hiç düşünmeden O’na verirdiniz.

Delice sessizdi Orhan. Ve delice ayık. Ya da uykusuzlukla sarhoş oluyordu, bilmiyorum. Hiçbir zaman uyku değil ama sürekli bir mahmurluk, bir “hata mesajı”yla yüklü göz-

lerle dolaşıyor, başka dilde yalnızlık şarkıları dinlerken kafasını bilgisayara sokuyordu. Ekran başında oturmaktan yorulunca sandalyeye bir kuş gibi tüneyip oturan yerlerini dinlendiriyor, ellerini klavyeden, gözünü ekrandan ayırmadan bir ayağıyla diğer ayağındaki çorabı çıkarabiliyordu. Sanki, günün birinde ekranda bizim göremeyeceğimiz bir pencerenin açılmasını bekliyordu Orhan. O pencereden içeri süzülecek ve artık bir “Windows Uygulaması” olarak yaşamını sürdürecekti.

Ben ise uzaylılar tarafından kurtarılmayı bekliyordum. Bir üst medeniyet gelecek bizi manyak eden bu şizofren kültürün ağzını yırtacak, tek harekette cümle Windows uygulamalarından çıkıp televizyonları camdan atacaktı. Soran olursa böyle diyordum. Gerçi şimdiye kadar böyle derinlemesine bir soru soran olmamıştı.

“Eee, okul da bitti. Nerde çalışıyon sen şimdik? Nikâh, nişan öyle bir şey var mı?”

Bıkıp usanmadan bunu soruyorlardı. Ne sorsunlardı ki peki? Bu küçük, sevimli bir ilgi cümlecigiydi. Binin üzerinde duyunca, tuhaf sosyolojik hesaplara giriyordun. Herkes-te bir bunalım, bir yırtma arayışı vardı, herkesin çevresinde senin benim gibi Allah’a CV yazası gelmiş bir genç nüfus dolanıyordu. Sana sordukları sorularla kendi durumlarını tartıyor olabilirler miydi?

“İyi iyi, bak Numan Beylerin oğlu da daha iş bulamamış... Nurşizaanımların kızı da 28 yaşına geldi, yetmişsekizli miydi, yok kız yetmişdörtlü... Bührek Beylerin oğlu da sürtüyo, kendini içkiye vurmuş, kafayı bilgisayara sokmuş bıdı bıdı”

Yok ama. Bu trilyon yıllık mahalle karısı iştahından başka bişeydi artık. Mahalle karılarıyla vır vır yiyerek beyinlerini haşlak yumurtaya çevirdikleri bezgin kocaları z evlatlarına bu cmleri bıçak gibi soktuklarının farkına varsınları. Neydi lan, ölelim miydi?

Yok be yavrum, hangi anne baba evladının ktlgn isterdi ki? Fakat kötü oluyordunuz işte. Her seferinde kendinizi daha bir başarısız, işe yaramaz ve çaresiz hissediyordunuz.

Bazen bir bardak şefkatli çayla gelirlerdi, aslında “eve elektrik yazmasın” diye loş olan ininize, eşek kadar adamken annenizin gizliden koyduğu baba parası bulurdunuz cebinizde. Işte o zaman en ağır bıçak yarasını alıp yorgun düşer uyurdunuz. Soba snerdi, elektrik saati fır fır dönme-yi bırakırdı, insan, en az uyurken yk olurdu.

Aslında Kurtuluştaki o eve bir gnlgne gitmiştim. Galiba o gün kırmızı perdeler açıktı. Ama Orhan’ın “biz bu evden çıkamıyoruz” dediğini adım gibi hatırlıyorum. Erdem sızmış, yerdeki halının üzerinde boylu boyunca yatıyordu. Bakkal akkal telefonla eve geliyomuş. Anne şefkatiyle onlara sahip çıkan bir şeyden söz ediyormuş gibi “Eh, internet de var işte” demişti. Bir şeyler daha konuşuyorduk, Erdem yattığı yerden tuhaf hırılıtlar çıkardı, Orhan bana sarfettiği cümleyi hiç bölmeden kanepeden kalkıp yerde yüzükoyun yatan abisini çevirdi, şöyle bir yüzüne baktı, sonra yine ters çevirip bıraktı.

“Sızınca böyle yatması daha iyi” dedi. “br türlü kendi kusmuğuyla boğulma tehlikesi var.”

Belki o dakika gitsem giderdim, Kurtuluştaki kırmızı perdeli evden. Erdem’i o halde görünce, az daha yürüyüp

her geçen gün giderek inceliş alçalan bir duvarın öbür tarafına kolayca geçivermekten korkmuştum. Ama gidemedim... Bilmiyorum, belki o evdeki hiç kimsenin bana bir şey söyleyemeyecek olmasından, belki, "kaybolayım artık" diye. Uyudum işte orda, o duvarın dibinde.

Ertesi sabah "Biri bizi gözetlese, o da şizofren olur, evine hoş geldin" dedi Erdem. Gülüştük...

Ashında dikkatle gözetlense her yerde bir sürü vardı o evlerden. Kederli gölgeler, kimselere görünmemeye çalışarak girip çıkarlardı "Tutunamayan Lojmanları"nın kapısından. Bakkalların en hakikatli yumurta ve makarna müşterisi o evlerde yaşardı. Kapısını koklardı meraklı apartman teyzeleri. Eskiciler bilirdi ki; en çok okunmuş gazeteyi o gölgeler biriktirir. Eksiksiz doldururlar bütün çapraz bulmacaları, "Eleman arayanlar" sayfası hep delik deşiktir. Isimsiz, sessiz zilleriyle beraber susarlardı, gözlerini apartman boşluğuna düşürmüş, size değmeden uçarak inip giderlerdi merdivenlerden. Görseniz, görürdünüz.

İşte ben kendimi o evlerden birine "Uykucu cüce" kadrosuyla yazdıktan sonra, günler günleri kovaladı. Arada irili ufaklı birkaç kriz daha oldu, kim bilir kaç tane daha CV yollayıp cevap bekledim giderek derinleşen uykularda. En çok babamı özledim, en çok o anladı, daha küçücük de olsa bir adamın kaçma isteğini. En çok annem aradı, "fazla yazmasın" diye kısa ağladı olabildiğince ve en çabuk, sevdiğini söyleyen kız unuttu, henüz aynı şehirdeyken.

O sürede hep de uyumadım tabii. Orhan'ın bilgisayarını elinden almaya imkân yoktu ama Erdem birkaç birasını bana veriyordu, içip televizyondan "dışarı" bakıyorduk.

BBG Evini biz de izliyorduk mesela. Sonra diğerleri... İsimlerini biliyorsunuz. Televizyon ampul gibi yanık duru-

yordu evde. Ama televizyonun gösterdikleri kırmızı perde-lerin daha sıkı kapanmasına neden oluyordu. Aslında, büyük bir merakla, acaba dibini bulabilecekler mi diye bakıyorduk televizyona. Onlar dibini bulsa, biz de bulacaktık sanki. Bayram gibi bir şey olucaktı, kuytu evlerden, yalnızca bilgisayarın ışığıyla aydınlanan loş odalardan milyonlarca insan sokağa fırlıycağı...

Dibi, doruğu filan, hiçbir şeyi yoktu ama. Bazen izlediğiniz adamlar ve kadınlardan, içine olmaz türlü hayvan, bitki, isim şehir, silikon, porselen ve dört çeker kara ciplerin karıştığı tuhaf olaylardan sonra “Evet bu, buraya kadar, hayatımızın çevresine kazdıkları derin hendeğin dibi burası işte” diyordunuz. Uzun sürmüyordu, yalama olmuş bir şaşırma duygusundan insanlığınıza geri kalan tuhaf bir iç burukluğuyla, az sonrakine bakarken yakalıyordunuz kendinizi.

“Artık dışarda yerçekimi yok belki de” diyordu Erdem. “Ondan bulunamıyo o hendeğin dibi. Çünkü yerçekimi dediğin şeyin, eninde sonunda yere yapıştırması gerekir insanı.”

Sonra içeride hüküm süren yerçekiminin varlığını kanıtlamak istercesine, “dan” diye yüzüstü halıya kapaklanıp sızıyordu.

Orhan’a göre ise içeriyle dışarının koşulları aynıydı aslında. Biz nasıl ki artık ufaktan kafayı sıyırıp dışarı çıkamaz olmuştuk onlar da bir türlü içeri giremez hale gelmişlerdi. Kamera ışıklarının araba farlarının olmadığı yırtıcıların çiftleşmeye, itlerin dalaşmaya uğramadığı sakin yerlerden korkuyorlardı. Üstlerine yanlışlıkla serin ve dingin bir gölge düşse, ateş eder, ısırır, böğürür bir şekilde dikkat çekip üzerlerine spot ışığı çağırırlardı.

“Onlara da yazık lan” diyordu Orhan, gülüyorduk.

Fazla değildi ama gülüyorduk, henüz insandık yani. Hatta eve gelenlerden biri kendisini “Ally Mc Beal” dizisindeki kıza benzetirken bizi de “Friends” dizisine benzetmişti. Ona kalsa biz bu neşe ve sıkı dostlukla örülmüş ev hayatıy-
nan “Emmy Ödülü” alırdık. CV’lerimizde ne de şık durur-
du, öyle ödül filan. Orhan’la biz bişey diyemedik kızın ar-
kasından. Ne olsa Erdem’in eski kız arkadaşıydı. Erdem
“parttime” çalıştığı şirketten, kriz nedeniyle zorunlu bir
“yılbaşı tensikati” sırasında atılınca kız önce telefonda ten-
sikatin ne demek olduğunu sormuş ardından bir veda ma-
il’iyle Erdem’i terk etmişti. Arkadaş kalsınlardı. Tam da o
günlerde Erdem aldığı çifte bıçak yarası ve tazminat para-
sıyla Kurtuluş’taki bu evi tutmuş, nerden bulduğunu kendi-
sinin de hatırlayamadığı kırmızı perdeleri kornişe takıp
sımsıkı örtmüştü. O yüzden, hani yani ille de bi laf söyleni-
cekse kızın ardından, Erdem söylesindi.

Bişey söylemedi ama. Kırmızı perdelerin arkasındayken
bir salağa “salak” deme konusunda hepten dilsizleştiğimizi
ilk kez o zaman fark ettim. Neden sonra, mevzu açılınsın, di-
ye sordum:

“Sahi lan Erdem, tensikat ne demek?”

“Hiç işte be hocam, işten adam atmanın Arapçası. İşe
alırken öz geçmişine CV diyerekten Latince istiyolar. Sonra
tensikat yaptık diyip Arapça işten atıyolar. Nasıl, güzel mi?
Diyorum işte, alayı şizofren bunların”

Öylelerdi evet. İşsizlik çoğalınca bazı işverenlere ucu sa-
distliğe varan alengir ruh halleri çökmüştü. Latineden
Arapçaya ve oradan İngilizceye kadar cümle dillerdeki asıl

karşılığı “ayılık” olan şeyler yapıyorlardı çaresiz genç insanlara. Vejeteryan olması şartıyla makine mühendisi arayanlar vardı, çevirmen olarak işe alınan kızları şişmanladı diye işten atan patronlar duyuyorduk, ödünç bir kravattaki sigara yanığını ilk bakışta görebilen, kartal gözlü, hijyenik taş kalpli hanımı ise bizzat tanımiştık.

“Nası yani şöyle mi oluyo tensikat dediğimiz: Patron personelini çağırıp tek sıra halinde karşısına diziyo; içlerinden birkaçını işaret ederek ‘Ten... Ten... Ten... Sieek... Attım’ diyo, bu mudur?”

“Doğru töylüyotun tostum, aynen ööle oluyo... Ten ten ten, sieek...”

Kendini yine yer çekimine bırakmış halıya doğru kapaklanırken gülüyordu.

Çok yalnız değildik, ara sıra birileri geliyordu. Otel niyetine kız ya da erkek arkadaşını “atanlar”, Erdem- Orhan Sayan kardeşlerin İstanbul’da işi olan memleketlileri, Taksim civarında içip gece tarifesini denkleştiremeyenler, sevgiliyle kavga edip bir süre kaybolmak isteyenler, sürekli adres değiştirerek alacaklısından tüyenler, bedelli askerlik bekleyenler, bi yerlere kapanıp ders çalışması gerekenler...

Ara sıra benim gibi ökseye tutulup gidemeyenler oluyordu gelenlerden. Üçken dört bazen beş oluyorduk hayat kaçakları sofrasında. Eninde sonunda becerip gidiyorlardı ama. Biz ise gidenlerin bu gücü nerden bulduklarına hayretler ederek öylece kalakalıyorduk.

Aramızda en çok firar teşebbüsünde bulunan Erdem’di. Bir sabah:

“Geri sayım başladı hocam!” diye bağırdı. “Çıkıp kurtulucam ben bu evden.”

Öğlene doğru çıkıp yarım saat sonra elinde on tane kutu birayla geri döndü. “Olsun en azından denedi” diye düşünüp ben bulaşmadım. Fakat Orhan rahat durmadı.

“Seni bu fena evden, bu sefil hayattan kurtarıcıim Erdem. Adın neonları süsleyecek, kürkler mücevherler içinde yüzeceksin. Yanına bir miktar ecnebi parası al, yarın ilk teyyare ile Avrupa’ya gidiyoruz.”

“Sittir git Orhan, ben seni tutmıyım.”

“Pekâla gidiyorum. Erenköy’deki köşk sana emanet. Esnafın sevgilisi Sezercige bir öz baba şefkati göstereceğinden eminim, elveda.”

Firar girişimcisi Erdem, kardeşinin geyikleri karşısında sustu. Belki de içinden doğru geri sayıma devam ediyordu. Oysa evde bulunduğum süre içerisinde Orhan’ın en küçük bir firar teşebbüsüne bile rastlamamıştım.

“Günün dolmadan çıkamazsın ki abi” diyordu. “Noolucak bilmiyorum ama biticek bir gün. O gün gelinceye kadar fazla tırmalamamak lazım. Sonra, hepten efkâra sarıyosun, biraya çok para gidiyo hehe.”

Neydi peki lan bu, neyin çilesini dolduruyoduk. Okuldan verdikleri çıkış kâğıdında, fakülte yönetim kurulunun bilmemkaç sayılı kararı gereğince bana mühendis unvanı tevcih edildiğini yazıyordu. Peki bu ev? Yani, Orhan’ın savına göre bu evde geçirmek zorunda kaldığımız günlerin sonunda bize bir unvan verecekler miydi?

“Doğru olabilir” dedi Erdem.

Delirdik diye dūřundüm. Boř torbalar ve hormonlu incir çekirdekleri dolsun diye konuřuyorduk sanki.

“Belki de büyük bir nimettir gerçekten. Olgunlaşıyoruzdur, kim bilir.”

“Hadi yaa... Hehehe. Felek bizi imtihan mı ediyor yani? İşsiz Türk’ün bira ve bilgisayarla imtihanı.”

“Dinlendiriyoy diyelim. Yedi yaşından beri durmadan sınavaya giriyoruz zaten biz. Belki de yeterince kıyıda bi yerde soluklanınca...

“Kıyıda ne?...”

Erdem’i kardeşinden öğrendiğim şekilde yüzüstü çevirip halının üzerinde bıraktım.

Yalan değil, yedi yaşından beri türlü çeşitli sınavaya giriyorduk. Kolejler, fen liseleri, üniversiteler... Bitince bir bok olacak sanıyorduk. Olmamıştı fakat. Peki daha sonra? Yani, eğer Orhan haklıysa; ya da Erdem’in söylediği gibi hayat yedi yaşından beri bir yarış atı gibi koşturduğu bizleri burda, bu kırmızı perdelerle çevrili, bira kabuğu ve naylon torbayla dolu hesapta yeşil çayıra, kıvama gelem diye saldıysa sonrasında bişey olacak mıydı?

“Askere gidip gelmeden olmaz” diyenler vardı. Orhan’la ben başvurmuş bekliyorduk, Erdem ise gidip dönmüştü. Haniydi peki?

“Düz mezuna iş vermiyorlar, yurtdışına master yapmaya

gidin. Greencard piyangosu var ona başvurdunuz mu?” diyenler vardı.

“Başka hayatlar mümkün” diyenlere ise tüm kalbinizle inanmak istiyordunuz. “Bir pire sirkine katılıp Norveç’e gitmek, Flemenkocu kadınların peşinden Madrit’e süzölmek, dünyayı dolaşan bir gemiye miço yazılıp her limanda ayrı sevgililer edinmek” evet bunlar hoş şeylerdi. Gelgelelim, “Çeviri gençlik hayalleri”ydi hepsi. Yerli versiyonda “Vize” diye bir şey vardı ki, yedi düvelde önlü İşsiz Türk Gençinin asla ulaşamayacağı halogramlı bir rüya idi.

Böylesi tuhaf ve ezbere önerilerde bulunan arkadaşları CV’lerimizde sabıka kaydı olmasın diye dövmüyorduk. Onun yerine “Friends Dizisi ne kadan komik de mi?” diyorduk “Aşkları, işleri felan. Günlük hayatın problemlerini, çelişkilerini insanların küçük umut ve özlemlerini tatlı tatlı şeediyor, tıpkı biz.” Daha başka şeyler de söylemek istiyorduk aslında:

“Esasen Friends ne ki hoca? Bandırma’daki bir bakkalın üç oğlu olan Sayan Kardeşler’in hayatı başlı başına bir “Success Story”dir bak. Sen kalk o taşra kasabasından tee Boğaziçileri felan kazan. “Eğitimde fırsat eşitliği bilmem ne” hadi ileri saralım oraları, sıkılıp başka kanala geçme. Yaşlı bir bakkalın yorgun yüzüne uygun ışık verir araya kahkaha efekti de koyarız. Ön raftaki bulgur paketlerini Nescafe’yle değiştirelim güzel hatrın için. Ama bi yere kadar be arkadaşım.

Bak, bakkal öldü onu bile gizledik senden. Üç oğlundan öfke ve çaresizlikle dolu öyle bir hıçkırık yükseldi ki, bastırarak kahkaha efekti bulamadık. Diyorum işte sana, bir yere kadar.”

Bizi sıkça ziyarete gelen bu arkadaşlardan bi tanesini dö-
vebilsem, dövecektim. Öyle ki, hiçbir zaman hiçbir şeye hiç
bu kadar ramak kalmamıştır.

“Hocam kendini bir ‘product’ olarak düşün. Aldığın dip-
loma, gördüğün kurslar, bildiğin diller ve bilgisayar prog-
ramları, hatta boyun posun ve diğer fiziksel özelliklerinle,
işverenin kullanımına hazır bir ürünsün sen. Peki, kendini
nasıl pazarlıycaksın? İşverenin “A” yerine “B”yi işe alması
için özelliklerini artırman ve bunları sunman lazım”

Böyle şeyler konuşuyorduk. “A”yla. Yarın işe gidecek,
oturmuş kırmızı perdeli evde gömleğini ütülüyordu. Az ka-
fasını çevirip arkasındaki kitaplığa baksa vaktin zamanında
“pekiyi” alarak geçtiğimiz “İş idaresi, pazarlama stratejileri
vb.” gibi ders kitaplarını görmemesine imkân yoktu. O ki-
tapları raftan kapıp kafasına ekleştirmek, “Ne diyon lan ki-
me anlatıyon bunları oğlum? Ne yurtdışı, nasıl master, nasıl
dil kursu bir tane daha, bedavası var mı onların?” diye ba-
ğırmanın meselesiydi. “Arak makale profesörlerinin çeviri
kitaplarını ezberleyip diplomamı alalı çok oluyor” da der-
dim. Ama olmuyordu işte. Söylemiştim, kırmızı perdelerin
altındayken, bir salağa “salak” diyemiyordunuz. Oysa bu
durumdayken, size herkesin her şeyi söylemeye doğal bir
hakkı varmış gibiydi. Anlatılamaz bir değersizlik duygusu
tarafından kuşatılıp öylece kalıyordunuz.

En kötüsü de; herkesten ve her şeyden nefret ederken ya-
kalıyordunuz kendinizi. İşli olanlardan, sevgilisi olanlardan,
televizyonda bir diziyi kaçırmadan izleyenlerden, niyeysel,
Noel çamı süsleyenlerden, fal okuyanlardan, klip çekenler-
den, onları eleştirenlerden, kendini bir müziğin ritmine
kaptırmış öylesine dans edenlerden, bırakıp gidenlerden,
gitmek bilmeyenlerden, gözünün üstünde kaşı olanlardan...

Hadi Şimdi bu geveze arkadaş (o gece hayatımıza dair ezber yaptığı önerilerden sonra Ondan sadece “A” olarak söz ediyorduk) benim nedensiz nefretime kurban olmasındı. Sustum ben. Hatta Şefkat gösterdim “A”ya, hiÇ yoktan ilgilenyodu lan işte bizle fena mı? Hem, aşağılık oyunları vardı hayatın, iş bulup ofis ortamlarına dalınca, deliksiz kravatlar edinip elimizde kahve bardakları, cebimizde sodek-solarla fikus benjamin saksıları arasında sekerken bizim böyle cozummayacağımızın garantisini kim veriyordu ki?

“Demin “A”cık ağızlı mı dedi Erdem bana? Niye ki?”

“Yok be abi sarhoş o, ne dediğini bilmiyo.”

Böyle iş güç sahibi “A” gibi herifler ve ofis karılarının evi ziyarete geldiklerinde çevirdikleri yarı Türkçe geyiklerinden bunaldığım zamanlarda konu komşu geyikleri daha masum gelmeye baŐlıyordu. “Gece yatmak sabah kalkmak bilmiyosun” diyen babalar, “Eee ne zaman evleniyosun” diyen Şişko teyzeler... İki üç tane böyle cümlesi vardı onların. “A” ve sevgilisinin (sevgilisi de vardı eŐŐođleŐeđin) “Team Building” yani, “iş yerinde takım ruhu oluŐturma stratejileri” çerçevesinde “Paintball” oynamalarını konu alan muhabbet ise fevkalade karışık geliyordu insan ruhuna. Dev Őirketlerde oluyormuŐ böyle, iŐveren personelini takım ruhları geliŐsin diye bunları ormanlık bi araziye salıyomuŐ. Elemanlar, boya mermisi fırlatan tabancalarla dekmancılık oynayıp stres atıyolarmıŐ.

“İŞ dnyası; strateji oluŐturma, ekip kurma, rakipten önce hedefi ele geŐirme, taktik geliŐtirme, kitleleri kanalize etme, rakibi yok etme ve kazanma gibi özellikleriyle savaŐlara benzer.”

Bir gece, böyle bi laf etti “A” Boyalı felan değil resmen ateşli silahlara davranasım vardı, yetsindi artık. Kasten böyle yapıyodu bu ibne, dövelim bitsindi. İşsiz insanlara açılacak mevzu muydu lan şimdi bu? “Dekman” diyen gözlerle sussun diye suratına baktım.

“Aslında bu laf benim değil. Amerikalı bir generalin yazdığı *İş Dünyası* adlı bir kitaptan” dedi.

“E peki ‘Vietnam Sendromu’ da yaşadınız mı abi siz şirketçe paintball oynadıktan soona? Öylese fena lan, Mecidiyeköy’de Vietnam Sendromu kötü koyar adama.”

Orhan’ım yaa... O böyle bir herif işte. Bilgisayarının önüne kazdığı siperden kafasını nadiren dışarı çıkarır ama çıktığında orda olmak istemezsin. Helal... Güzeldi lan bu Vietnam Sendromu espirisi. Bi daha söyle Orhan... Sustu kaldı “A” hıyarı. Bööle işte oğlum, böyle yere sererler adamı. Nasrettin Hoca’nın ve Battal Gazi’nin torunlarıyız biz...

Çok mu coştum? Naapalım, o başlattı savaş şeyisini.

Şimdi savaşın galip tarafı olarak bir “antlaşma” imzalanmasını istiyoruz:

Kurtuluş’taki Kırmızı Perdeli Ev Antlaşması

1) İşverenler, personel arasında ekip ruhu geliştirmek felan feşmek gibi gerekçelerle personeline orman ve boya püskürten tabanca kiralayarak onbinlerce dolar harcamıyacaklar. O parayla memleketin işsizlikten bunalıp hafiften kafayı sıyıran milyonlarca evladına iş olanağı yaratılacak. Hem zaten şu bilinecek ki: Eğer işini boşlayan, ekip ruhundan uzaklaşıp şımarmış bir personel varsa, Kurtuluş’taki

kırmızı perdeli evde yaşananları görmesi ve/veya hatırlaması yüzüne çarpacak bir boya topundan daha etkili olacak. Kısa vadede personel “hamd edecek” ve şirketin hedefleri için canla başla çalışacak. (“A” hamd nedir bilmiyor ama o bir salak. İlerde iş sahibi olunca, yüzüne söylenecek.)

2) Fikus Benjamin (ofislerde illa ki birkaç tane bulunan saksısı 150-200 milyon lira civarında ağaç iriliğinde süs bitkisi) yerine işe insan alınacak.

3) Reklam için “Orospuyla Çay Saati, Yıviş’in Kanepesi’nde Üç Konuk, Bilmemneynin Katkılarıyla Moron ve Ötesi Show” gibi birtakım akla ziyan radyo ve televizyon programlarına sponsorluk yapan şirketler bunun yerine işe eleman alacaklar. Karşılığında kendisine iş verilen taraf iş çıkışlarında iskele, otogar vb. gibi kalabalık yerlerde “Abilerim ablalarım, ben bilmemne şirketinin bana verdiği iş sayesinde, onların katkılarıyla, yaşamımı sürdürüp onurumu koruyabiliyorum. Beni “taa üniversitelere kadar” okutabilmiş ailem için, başı bir türlü dertten ve yoksulluktan kurtulamayan ülkemin yorgun, uykulu gözlü insanlarına borcumu ödemek için, bana çalışma olanağı tanıyan Felan Şirketler Grubunu yalarım” diye bağırınmayı taahhüt edecek. Taraflardan...

Gerisi okunmuyor. Okunan bölümler de pek anlamlı değil. Fikus Benjamin olduğunu kuvvetle tahmin ettiğim birtakım dallar yapraklar çizmiş Erdem. Bir kızın adı var sonra, aransın mı aranmasın mı karar verilememiş; deli “2”ler ve sarhoş “7”lerden, boşverilmiş “4”lerle eksik yazılmış gururlu “3”lerden oluşan bir telefon numarası, bir de Gülten Akın Şiiri.

“(…) Seni sevdim, küçük yuvarlak adamlar

Ve onların yoğun boyunlu karıları

Düz gitmeden önce ülkeyi bir baştan bir başa

*Yalana yaslanmış bir çeşit erk hurulmadan önce
Köprüler ve yollar tahviller senetler hükmünde
Dışa açılmadan önce içe açılmadan önce kapanmadan önce
Nehirlerimiz ve dağlarımız ve başka başka nelerimiz
Senet senet satılmadan önce
Şirketler vakıflar ocaklar kutsal kılınıp
Tanrı parsellenip kapatılmadan önce
Seni sevdim. Artık tek mümkünüm sensin...”*

Masadaki milyon tane bira kabuğunun arasında bulduğum şiir gözüme kaçmış, öylece durup heykellere karışmışım sabah sabah. Kırmızı perdelerin arasından yol bulmuş bir ışık huzmesi yerde yatan Erdem’i boydan boya kesiyordu. Bakıp düşünüyordum, az daha geçsin ben de mi böyle olacaktım lan? Sabahları beni, tuhaf bir hastalık gibi halının üstünü saran siyah naylon torbalarla yamrı yumru bira kutularının arasında mı bulacaklardı?

“Yok be abi bununki başka bişey” dedi Orhan.

Bir perdeden sızan ışığa bir yerde yatan abisine baktı. Uyansın diye abisini yerde çok az sürükleyip ışık demetinin tam gözlerine gelmesini sağladıktan sonra yanıma oturup anlattı. Özetle; şiirdeki zamanı, fazla değil, az çok bilebilen bir yaşta olmak daha fenaydı. Orhan, sonrasında ben, doğduğumuz tarih itibarıyla şu an dışarda hüküm süren hayata karşı daha donanımlıydık. Aklımızın erdiği zamandan başlayarak bize, doğalmış, zaten hep öyleymiş gibi gelen birçok şey O’na başka türden bir acı verebiliyordu. Çok değil, aradaki altı yaş farktan söz ediyorduk ama Orhan’ın savına göre bu böyleydi. Evet, sonuç olarak Erdem ilkokuldayken yerli malı haftasında şiir ezberleyip okumuş bir insandı. Sonra hayat bir iki yıl içinde pek de hızlı değişmişti. Ama

yalnızca onbir yaşındayken böyle bir şiiri ezberine alıp bilincinin altına kaçırmak bile bu gün her dakika, insanı yerli malı kullanmadığı için bir suçluluk duygusuna, ordan mutsuzluğa, derken nedensiz öfkelere, giderek sosyal uyumsuzluklara, sonunda da kırmızı perdelerle itebilirdi.

Yine dalga geçiyordu galiba pezevenk yaa. Boş bulunup ciddi ciddi dinlemişim herifi.

“Haa yaaa doğru bak, beş yıl sonra biz ilkokuldayken yerli malı haftası boyunca beslenme derslerinde ekstazi yuttuk. O yüzden kafası daha da güzel bir nesil olduk, şimdi abimizle aynı kırmızı perdelerin altında yaşıyoruz.”

Orhan'la aynı dilden az bir geyikliyim dedim ama devamı gelmedi. Yerde yatan abisini işaret ederek:

“Olm ölücek lan bu herif. Bi doktora felan götürelim” dedim, hatta bağırdım.

“Annem ‘içmesin’ diye bir hocaya muska yaptırdı. Ona bile yetmibeş milyon almış hoca efendi hazretleri. Psikiyatristler daha insafli bak, seans başı atmış milyon istiyorlarmış. Bilim tabii bu boru değil. Bir kutu bira ise altıyüzbin lira. Bilmem anlatabiliyo muyum?”

“E noolucak peki?”

“Bişey olmaz O'na” dedi, kendisinden ilk kez duyduğum yankısı önden giden titrek bir sesle. Abisinin başına diz çökmüş saçlarıyla oynuyordu.

Sonrasına bakmadım ben. Kim bilir belki de bakıp ne gördüğümü anlamamışımdır. Abisini, artık kanıksadığı bir

çaresizlikle, içi bira kabuklarıyla dolu dev bir siyah poşet gibi yerlerde sürmesine o kadar alışmıştım ki...

Hiç gözlüğünü çıkardığını görmemiştim Orhan'ın, sesinin çatallandığını hiç duymamıştım, kendini hiç koyvermez sanıyordum. Meğer arızalı bir deniz gözlüğüymüş onunkisi, tuzlu suları gözden tarafta biriktiren.

Ben bakmadım sonrasına. Yalnızca "Bi şey olmaz O'na" lafı doğru olsun istedim, önce Erdem çıkıp gidebilirsin bu evden. Sonra... Sonra, eğer Orhan'ın dediği doğruysa, yani biz hayata karşı daha donanımlıysak, bir şekilde biz de çekip giderdik.

Hemen ertesi gün üçümüz de dışarı çıktık.

Bir süre öylece durduk "Ergün Bey Apartmanı"nın demir kapısı önünde. İçeri alsalar hemen geri girerdik fakat apartman yöneticimiz, sevimli teyze, Dul Bayan Valentin Sobacıyan "Uzay Böcek İlaçlama Servisi"ne apartınanı ilaçlatıyordu. Bir gece önce kapımızı çalarak bize 11-16 saatleri arasında evde bulunmamamız gerektiğini tebliğ etmiş ve "Bekârsınız ka, yoktur yemeğiniz" diyerek bir tabak ıspanaklı börek bırakmıştı.

Şimdi, içerde böcekleri kurşuna dizmeye başlamışlardı. Ve biz infazdan son dakikada kurtulmuş yalnızca üç tane-den ibaret bir tesbih böceği misali, aradaki mesafeyi pek açmadan tek sıra halinde ağır ağır yürümeye koyulduk Kurtuluş sokaklarında.

Yerini bilemedik, az ileride mezarlıkta olabilirdi, yakınlardaki bir iğde ağacından yayılan bahar kokusu İstanbul'un bu eski semtini insanlara iyi gelen efsunlu bir ilacın buğusu gibi kuşatıyordu.

Orhan bilgisayar ve cep telefonu parçaları satan bir mağazanın vitrini önünde durdu. Böceği oluşturan diğer tesbih taneleri olarak mecburen biz de durduk. Ben Orhan'ın baktı-

ğı parçalardan anlamıyorum, o yüzden içeride kendisine mikili cep telefonu kılıfı almakta olan çilli kıza baktım testesteron gözlerle. Erdem ise vitrinde kendi aksini görmüş olmalı.

“Oha lan mağara adamı gibiyim” dedi. “Hazır dışarı çıkmışken, berbere, hatta berberler federasyonuna gidiyim ben. Tek berber altından kalkamaz bu kafanın.”

Ben, becerebilsem dişçiye gitmeyi planlıyordum aslında. Zira bu eve düşmeden önce, dışardaki son günümü bir dişçide geçirmiş, doktor değil ama oradaki şişko bir hasta tarafından canım yakılınca tedavimi yarım bırakıp arkama bile bakmadan kaçmıştım ordan. Nevzat Amca beni süt dişlerimden beri tanıyan bildiğim tek diş doktoruydu. Gittiğimde koltuktaki hastaya morfin vurmuş beraber uyuşmasını bekliyorlardı. Konuşurken bir ara koltuktaki hastayla gözgöze geldik, nerden tanıştığımızı bilmiyorum teyzeyle. Ama o beni tanıdı. Tanıdı ve morfinden uyuşup hafiften çarpılmış ağzıyla bende artık birisi kafama çekiçle vuruyor duygusu yaratmaya başlayan o cümleyi sarfetti:

“Eee, okul da bitti. Nerde çalışıyon sen şimdik? Nikâh, nişan öyle bir şey var mı?”

O anda, aslında dişçi olmayan bir dişçi olmak istedim. Paslı kerpetenler geçti aklımdan. Yaa teyzeciğim, nasıl yaa? Böyle ağzın uyuşmuşken, içinde pamuklar varken, belki canın yanıyorken. Niye? Nasıl bir arızadır? Şişman teyzeler arasında nesilden nesile aktarılan gizli bir şifre mi bu? İnsan türünün bu sihirli cümleyle mi sürdüğünü sanıyorsunuz? Ondan mı, can çekişirken bile pamuklar tükürerek bu cümleyi kurmak için acı çekiyosunuz? Başka herhangi bir cümleyi bu denli iştahla ve bu sıklıkta sarf etseniz, dünyada neleri değiştirebilirdiniz farkında mısınız? Bak, bir de ben da-

ha fazlası olamaz artık sanıyordum: yazın bahçede eğilip bostana kafamı daldırmış domates toplarken bir kadın, daha yüzümü görmeden, adımı bile söylemeden, popoma doğru aynı sözcükleri sıralamıştı. Oldu ama. Daha fazlası oldu. Bunu da gördüm. Öfkeli diş ağrımı da alıp çıktım ordan.

Çilli kız dükkândan çıktı. Az kaldı, ben de onun poposuna doğru birtakım sözcükler sıralıycağım, dönünce göz göze geldik, kendimden utandım. Bana güldü, çapkın çiller uçuşturdu havada, koşup birini yakalamak istedim ama üç taneli tesbih böceği ters yönde hareketlendi. Öylece, tek sıra halinde yürüdük. Dişçi, bilgisayarçı ve berber tabelalarının önünden geçip parktaki bir banka dizildik.

Sonra yine aynı yolu izleyerek hayatın arasından geçtik böcek adımlarıyla, zaten hiçbir yere gitmemişken geri döndük, Kurtuluş'taki kırmızı perdeli eve.

Sonrası da var tabii. Hayır, onları hatırlıyorum aslında. Ama "aksiyon yok", anlatsam sıkılırsınız. Birbirinin aynısı günlerdi. Şöyle şeyler olmadı mesela, o çilli kız bir gün kapıyı çalıp "Pardon, bi parça buz var mı acaba sizde" demedi. Ben dışarı çıkmadım. Belki o yüzden semt çamaşırhanesinde aynı çamaşır makinasına jeton atmak isterken ellerimiz birbirine değmedi. Köşedeki kitapçada karşılaşır tek kopyası kalmış "Fransız Teğmenin Kadını" adlı romanı birbirimize ikram etmedik. Karşı dairede işlenen cinayet için kapımızı çalan bir "federal" de olmadı. Acıklı mektuplar bırakıp intihar etmedik. Hepten sıyırıp seri cinayetlere dadanmadık, şofbenden zehirlenmedik, mafya kapısında tetikçiliğe soyunanımız, benzin döküp bir yerleri kundaklayanımız da olmadı. Biz, biryetmişbeş boylarında üç beyaz, olay saatinde, hatta dışardaki tüm olay saatlerinde, evdeydik.

İşte böyle; klip estetiğinden yoksun, temposu alabildiğine düşük, sözleri akılda kalıp dile takılmayacak sessiz sıradan diyaloglarla usul usul akıp giderken hayat, yani aslında olduğu gibiyken, ortada hiç de özel bir şeyin olmadığı bir gün.

“Geri sayım bitti usta” dedi Erdem. Ayık ve daha uzun boylu gözüküyordu.

“Gidiyosun yani.”

“Hehe... Evet, flemenkocu bir kadına âşık oldum peşinden İspanya’ya gidiyorum” dedi.

Aynı günün akşamı babasından kalan bakkal dükkânını işletmek üzere Bandırma’ya gitti.

“Olası Irak Savaşı”nın olduğu günlerde ise sırası geldi, Orhan da bir gri zarfın peşinden askere gitti.

Gidemedim, henüz siz de gelmemiştiniz, oturdum bu devrik cümleleri yazdım ben de. Bazısının orjinali öyle, çünkü Erdem’in ayılınca okumak için kendine yazdığı yerçekimine kapılmış notlardan aldım. Kimini de ben devirdim, öyle püskürdüğü gibi kaldı. Toplamadım. Ortalık epeydir dağınıktı zaten, henüz siz yoktunuz, ben kendime kurdum bu cümleleri. Unutmaktan korktum. Dışarı çıkınca benimle birlikte dizi film repliklerine, simültane savaş çevirilerine, milyon türlü gürültüye karışmalarından endişe ettim. Ya da dışarıyı hepten kaybedip bu kez içerde, şu kırmızı perdelerin altında insanlığımı yitirmekten korktum. Başkasını bilemedim, yazdım.

Bunlar işte; benim insan kalma alıştırmalarım.

Dokunuşu...

Sarılma, tutma, okşama filan değil; şu an olduğu gibi. Bazen, yalnızca serçeparmağını diğerlerinden ufak bir açıyla ayırıp benim biyerlerde öylesine durmakta olan elime dokunuyor. Hayır, bir elektriklenme filan olmuyor, hatta kimi zaman farkına bile varmıyorum. Yalnızca o dokunuşu her gördüğümde ya da tenimde hissettiğimde, bunu yapmayı asla unutmuyor olmasından etkileniyorum. Kimseler tanık olmuyor, kimselerin sevgi gösterisine benzemiyor. Demiştım, bazen ben bile farkına varamıyorum ama O dillendirmeden, usulca, hep sevgisini söylüyor.

Cihangir'de bir emlakçıdayız. Adam bilgisayarının ekranını bize doğru çevirmiş birtakım kiralık ev resimleri gösteriyor. Mutfak tezgâhları, merdiven boşlukları, banyolar... Kareye kenardan girmiş bir elin işaret ettiği kombi, şofben, kalorifer peteği, davlumbaz gibi saçma aletlerin fotoğrafları

da var. Demin, kiralık ev resimlerine karıştığını ileri sürerek kendince acayip yakışıklı portresini bile araya sıkıştırdı. Bu sıcakta, ciddiyeti kuşkulu müşteriler için “yer gösterme”ye her çıktığında boşa tırmandığı merdivenlerin kendisini ne denli yordüğünü anlatıyor. Böyle bilgisayar aracılığıyla yapılan yer gösterme, merdiven tırmanmalısından daha ucuzmuş.

“Eğer ciddiyseniz, akşam serinliğinde gelin, gidip evin kendisini görelim” diyor.

En azından kendi adıma “ciddi” olduğumu söyleyemem. Çünkü, aslında çok istememe rağmen adamı dinleyemiyor, gösterdiği resimlere dikkatimi veremiyorum. Az önce, O'nun bana değen elini gördüm. Durmuş, bu kızı neden böyle, nasıl bu kadar çok sevdiğimi düşünüyorum.

Başını tam anlayamadım:

“Saygı duyuyorum” dedi emlakçı. “O senin özelindir, evlenir yaşarsın yahut evlenmez hani yani düzeyli bir ilişki yaşarsın... Ama gene de ev sahiplerine durumu açmamak lazım.”

O, yine dünyanın en güzel sesiyle.

“Siz meraklanmayın” dedi, kel olmadığı halde fodul olan emlakçıya.

Dipsiz uykulardan hayata çağıran anne şefkati var sesinde. İkisi biraz daha konuştular sonra. Ben düşündüm; gizli gamzeler buldum, kuytulara saklanmış benler geldi aklıma, uluorta kirpikleri keşfettim yeniden. Sessiz iç geçirişleri hatırladım, uyandığında ilk bakışı, üzülmüce sarkan dudağı,

hızla giden bir trenin penceresinden sarkıp rüzgar doldurduğu gözleri...

Yani her şeyi... Dokunuşu, gözleri, sesi... Sonra; denizin hemen yanındaki bir ağaçta yetişen ismini bilemediğim tropik meyvalar gibi; şekerli, çağıran kokusu...

“Kukusu”

* * *

“Kukusu”

Ben buraya daha kibarını yazdım da, küfür gibi, en ağıza oturanını söyleyip kestirdi attı Yetkin. Yine o pis sıcak vardı. Bilemediğimiz şer kuvvetler, etrafa alev bombaları yağdırıyordu. Evlere, sokaklara, hiçbir yerlere sığamıyorduk...

“Dokunuşu, gözü kulağı filan geç hepsini bir kalem, olay dediğim kadar işte...”

Başka birisi söylese kaldırıp kafayı kordum suratına. Nasıldı yani lan, ağzından çıkanı kulağı duysundu. Ama Yetkin'e kafa atılmazdı. Hayatın alengir durumlarını konuştuğumuz birkaç düzgün adamdan biriydi... Hem böyle şeyler karşılıklıydı. Bu kadar ayıca olmasa bile, benim de Yetkin'e “kendini araklasın” diye söylediğim birkaç kristalize laf olmuştu zamanında.

O yüzden sadece az sonra kafa atıcakmış gibi bakmakla yetindim...

“Bişey söylesene usta yalan mı?”

“Ne diyim ben sana Yetkin yaa, tebrik ederim, çözmüşsün olayı. Kardeşini tanımak mühim bişey tabii.”

“Bak Şimdi... Cambazlık yapma oğlum... Elbette ben sana ‘Őeyسالak’ demiyorum...”

“Nesalak?”

“Gelme lan işte ũstũme! Bişey anlatmaya çalışıyoruz Şurda.”

Ben sustum sonra... Şaka olduğu çok belli bir laf yũzũnden harbiden de ũstũne gitmiyimdi ocuğun. Hem bu sıcakta kimseyle uzun uzadıya dalaŐıcak mecalim yoktu. O epeyce konuştu. Bir daha “cambazlık” yapmıyım diye sũzcũklerini son derece dikkatli seçerek artık bũyũdũđũmũzũ filan sũyledi. Bir ara mevzuyu dağdan aŐırdı: zor bũyũmũŐtũk... Darbe sonrası zamanı, geçiş dũnemiydi, çok ŐaŐırmıŐtık. Okuduğumuzu yazdığımızı unutup “rahat duralım” diye ũniversitede, Şurda burda pek ezmiŐlerdi bizi. Kız erkek arkadaşlığı filan hak getireydi. Yani hayatın bi tarafını ıskaladıktık, bişey bişeydi... işte Şimdi, yani koskoca herif olmuŐken, o eksik yaŐadıđımız Şey ayaklarımızdan çekiyordu bizi, olmayacak aşklara dũŐũyorduk. Kız çok ufaktı lan... Olsa olsa ben o ufaklıkta kendi masum yũzũmũ, ilk gençliğimi arıyor olabilirdim. Baştan “gelir geçer” diye bakınıŐlardı ama... Şimdi, bũyle iş emlakçılara kadar gelmişken, biraz zor geçecek gibi gũrũnũyordu... Aklımı başıma devŐiriyimdi.

Neydi ulan bu, peygamber seçme sınavı mı? Yetkin niũn susmuyordu? Bu sıcakta saatlerce kafamı kızgın ũtũlerle dağlayacak enerjiyi nerden buluyordu ve ben ona nasıl sabır gũsterebiliyordum? İyi tamam ama “kankalık” mũessesesi de bir yere kadardı. Bu herif benim hayatıma dair ama da çok Şey biliyordu. Yoksa annem, babam, ablam ve “benim iyiliğimi isteyen” diğer gereksiz kiŐilerden oluŐmuŐ bir ũrgũtũn sũzcũlũđũnũ mũ yapıyordu? Eğer ũyleyse bu

örgüt kaç kişiydi? Sağa sola yangın bombası atıp ortalığı kavuranlar da bu örgüte mensup olabilirler miydi?

“Dinliyor musun?” diye sordu. Dinlemiyordum...

Çünkü ben o ufaklığı ilk tanıdığımda tüm bunları düşünüp ona çok eski bir şarkının milenyum remiksini çalmıştım.

* * *

“Ben gamlı hazan sense bahar dinle de vazgeç” dediğimde olay yerine görünmez bir cüce gelip bir İsviçre çakısının tüm enstrümanlarını bir bir böğrümeye sapladı.

“Sen kendine kendin gibi bir taze bahar seç” dediğimde, uçurum yavrusu gözlerinden aşağıya yuvarlandım. Ben söz konusu uçurumun dibindeyken birileri aşağıya kâinatın en büyük depreminden arta kalan molozları döktü.

“Olmaz meleşim böyle bir aşk
Bende vakit geç
Sen kendine kendin gibi
Bir taze bahar seç” dedim en son...

Kapanmakta olan dev bir tunç kapının arasına, ömrümün sonuna dek bana dokunsun istediğim serçe parmağı sıkıştı. Dinlemeyip kapandı kapı, beynim bir tarafında, yüreğim beri tarafında kaldı...

“İşine bak küçüğüm, hayat böyle bir şey değil, yoluna git, bende olmaz yaralar açma, sen de bu yolda düşüp kafanı yarma” mealindeki sefil geyiğimi, kan ter içinde yüzüne kapadığım tunç kapının gıcirtısı eşliğinde seslendirince her şey yoluna girer sanmıştım. Susar, ağlar belki, gözlerinin olan rüzgarını boşaltır, dönüp giderdi...

Kıkırdayarak gülünce ne yapacağımı bilemedim. Hayır, “Hadi len ordan, bırak şimdi, ‘sen ne bilirsin ki küçüceğim’ geyikleri çevirme bana” gibisinden alaycı bir gülüş değil. Tam tersi “Ah canım bebeğim benim, şiir mi ezberledin bakiim sen” bakışlarıyla şefkat dolu güldü. O dakika çöküp ben de “Altına kaka yapmış çocuk” bakışlarıyla karşılık vermiyim diye, kola bardağının kenarından malzeme toplayan bir arıyı, işaret parmağımla tedirgin etmeye karar verdim. Arkadaş acilen beni soktu. Beş dakikalığına mevzu dağıldı.

Kendimi zorla arıya sokturtarak kazandığım bu süre içerisinde bir de “I know what it is to be young but you don’t know what it is to be old” şarkısından replikler söyleyip kacamı hepten mi yapsam acaba diye düşünmedim değil. Çünkü söylediklerime içimin derinliklerinden asla inanmadığımı anlıyordu. Susup başka bir arının daha kola bardağına konmasını beklemeye karar verdim. O da sustu. Aslında iyidik öyle. Keşke o öyküyü anlatmasaydı:

“Şimdi, televizyon spikeri bi kadın var. Yaşlanırsa televizyon yöneticilerinin kendisini işten atıp yerine şöyle daha çitirından, hafif embes, silikon artı porselen bi kız almalarından korkuyor... Hani pek de haksız değil. Yöneticiyi geceleri bişey güzellik yarışması üçüncüsü bir kızla fingirdeşirken görüyoruz. Gıraliçe kız yöneticinin orasını burasını emip ufak ufak ıstırırken... Ya ne gülüyorsunuz be ‘Alacakaranlık Kuşağı’ filan gibi bi dizide seyrettim bunları ben, gördüğümü anlatıyorum... Gülme... Gülmesene be Gamlı Baykuş, ay hazan... Hehehe...”

Nasıl güzel gülüyor.

“Her neyse, ne diyordum işte, hırslı gıraliçe kız, adamın kulağına ‘Ya beni spiker, köşe yazarı filan yap ya da giderim’

diyo... Yönetici akşamdan gazı alınca sabah toplantılarda 'bizim şu ana haber spikeri Klerıns'ın' diyor... Kahramanımızın adı Klerıns bu arada... İşte... 'Klerıns'ın yüzü eskidi, hafif yaşlandı' diyor, 'izleyici taş ister, reyting düşmeden biz bu kariyi değiştirsek mi naapsak' şeklinde ortamı hazırlıyor..."

Dinliyor muyum diye bana dikkatle bakıyor... Bakmasın...

"Klerıns bir arkadaşıyla dertleşirken; 'Böyleyken böyle' diyor. 'İşyerinde ayağım kaydı kayıcak, artık ben yaşlanıyorum' Arkadaşı diyor ki; 'Bak Klerıns' diyor. Bu arada demin söylemeyi unuttum, arkadaşıyla aynı yaşta olmalarına rağmen kadın Klerıns'tan çok daha genç gözüküyo... Neyse, arkadaşı, Klerıns'a büyülü bir suyun varlığından söz ediyor. Adı; 'Ambrosia' Tanrıların sonsuz gençlik ve güzellik suyu... Hani, 'Ab-ı hayat' gibi bişey. Kendisinin o sudan içtiğini söylüyor. Ama çok tehlikeli, zorba adamların sattığını, hem suyun birtakım yan etkileri olduğunu anlatıyor..."

Çağırma işte... Çağırma beni, gittim ben...

"Klerıns arkadaşına, 'Noolursa olsun istiyorum ben o sudan, ekmek param, geçim dünyam. Zorba adamlar, para pul filan umurumda değil. Hem tanrıların gençlik iksirinden kim istemez ki?' diye yalvarıyor. Neyse uzatmayalım... Klerıns'ın evine normal bir su istasyonundan su getirir gibi giyinmiş bi adamın geldiğini görüyoruz... Ama çok pis bakışlı... Şeytan suratı var amcamda... Su damacanasını sırtından indirirken: 'Unutmayın bayan' diyor. 'Lanet olası sonsuzluğu istemenin bir bedeli vardır. En az sonsuz kadar büyük bir bedel...' Klerıns başına geleceklerden habersiz, Nursuz Suratlı Sucu'ya 'Borcum ne kadar Sucu efendi?' diye soruyo."

“Şimdi soruyorum, büküp de boynumu, ah daha önceleri nerelerdediniz?”

“Bişey mi dedin? Nasıl yaa? Demin bişeyler söylemedin mi sen? Her neyse... Günler günleri kovalıyo... Klerıns sudan içtikçe, bir gençlik, bir güzellik... İş yerindeki pozisyonu düzeliyo... Sevgilisi var, ismi Rabırt olsun mesela. Rabırt; ‘Oh bebeğim, ne kadar hoşsun son günlerde’ filan diyo buna... Gelgelelim, Klerıns suyu içmediği zaman eskisinden daha hızlı yaşlandığını görüyo. Nursuz Suratlı Sucu ise her seferinde daha fazla para istemeye başlıyo.”

Ben şanslı hazan... Hiç başlamadan bitsin varsın. Ama yine de güzel. O klasik haber metnindeki gibi: ‘İstanbulcular yazdan kalma bir gün yaşadılar..’ İyi yaptılar.

“Bi dakika, ne dedim ben en son?”

“Klara suyu içmeyince bunuyo” dedin.

“Hehi... Klara değil, Klerıns. Bak dinle ama lütfen, biliyorum sıkıldın da sonuna geldik. Bedbaht Klerıns, belki bir yolunu biliyordur, diye kendisini bu suyla ilk tanıştıran kız arkadaşına gidiyor... Ama bir de bakıyor ki; o kız arkadaşı iki büküm ak pürçekli bir nine olmuş... ‘Ben bittim artık’ diyor Klerıns’a. ‘O suya para yetiştiremiyorum. Olan ömrüm de Ambrosia’yla beraber akıp gitti’. Bu arada Rabırt, sevgilisi Klerıns’ın gün geçtikçe artan kederini fark edip onunla paylaşmak istiyor... ‘O şey, her neyse hallederiz, ben hep senin yanıdayım, birlikte aşarız, söyle be güzelim’ diyor ama Klerıns nasıl söylesin? Onun yerine ‘Git başımdan; unut beni, sevme, filan feşmek’ diyerek çocuğu olmaz uzaklıklara itiyor.

Zaman geçmiş sonra... Kamera, insanın kemiklerine işleyen pis bir viyolonsel sesiyle yerdeki cam kırıklarından geriye doğru açılıyor... Mutfaktaki Ambrosia damacanasının kırıldığını anlıyoruz... Klerins 60-70 yaşlarında gibi, şişenin başına eğilmiş kurtardığı birkaç avuç suyu bardaklara dolduruyor. Tam o sırada..."

Kapı açılıyor. O tunç kapı açılıyor... Açılmasın.

"Kapı açılıyor, kederle mutfığa süzülen Rabirt'i görüyoruz. Niyeyse şaşkın değil. Bir şekilde öğrenmiş Ambrosia'yı. Kadın onu görünce ölümcül yaralarını alıcı kuşlardan saklamak isteyen, çaresiz, bitkin bir hayvan gibi dertop oluyor. Adam yaklaşıp onun ak saçlarını seviyor, yaşlı yüzünü gizlemeye çalıştığı ellerini usul usul okşuyor. Kadın katıla katıla ağlarken genç adam sarılıp onu ne çok sevdiğini söylüyor..."

Ben de... Ben de seni aslında.

"Sonra işte, adamı kırılan damacanadan geriye kalmış birkaç yudum suyu hızla içerken görüyoruz... Suyu bitirdiğinde, gözleri buğulanmış. Ardından yaşlı büyükannesini taşıyan delikanlı bir torun heybetiyle kucağına alıyor kadını. Kadın ihtiyar yüzünü delikanlının göğsüne saklıyor, mutfaktan çıkıyorlar.

Final sahnesi, ulu ağaçlarla dolu bir parkta. Kamera dağlardan kurtulmuş bir sonbahar yaprağıyla beraber aşağı doğru süzülüyor. Az sonra bankın hizasına geldiğinde sabit kalıyor... Kahramanlarımızı görüyoruz. Artık ikisi de çok yaşlılar. İhtiyar adam, başını, sonuna kadar sevdiği kadının omzuna yaslıyor..."

Kapıı... Kapıı... Hüoop kapıı!!!

“Öyle bir su olsa, gözümü kırpmaz, kana kana içerdim ben” dedi. “İçer, yılları denkleştirirdim... Sen ve ben gamsız kedersiz hazanlar olurduk.”

İşte belki... Belki, bu öyküyü anlatmasaydı, kendi kendime “Ben o yarin sırma saçlarını, ak topuklarını...” der, durur otururdum. Gelgelelim, o öyküyle söylediği bambaşka bir şeydi. Ya şimdi giderdin ya da hiç. Gün olur, devran döner, O bir bahar akşamı anlattığı öyküyü unutup gitmek ister, giderdi. Ama beni buraya, bu dünyanın en güzel sevgi sözcüklerini duyduğum yere gömmek gerekirdi, başka bir yere gidemezdim. Bu yüzden, kimse kimseye söylemesindi böyle laflardan.

Sonra ben dünyanın en eşek arısının bile yaklaşip sokmaya cesaret edemeyeceği zehir zemberek bir dille bir kez daha söyledim: Su filan yetmezdi öyle, on fırın da ekmek yemek lazımdı. İnsan taze baharkene hayatı, aşkı filan başka bişey sanıyordu, geçiyodu sonra.

Hem Ambrosia içmek hamallık, en temizi rakı içecektin.

Söz konusu tunç kapının öbür yanına acilen bir çilingir sofrası kurup içtim ben de... Gece boyunca hüzünlü tıkırtılar geldi diğer taraftan... Şehrin benden yana tüm ışıklarını söndürüp ‘evde yok’ taklidi yaptım. Sofradaki çilingir benden gizli kapıyı açmaya yeltendi birkaç kez...

“Deli olma, otur yerine” dedim. Ben sofradaki rakıları saksıya döküyordum, çilingir ise dünyaları içip hızla zom oluyordu. Sızıp yıkılsın, çekip gitsin diye bakıyordum, tersine cin gibi karşımda duruyor, hayatın bin türlü kapısına ait anahtarları taktığı şangırtılı desteyle beynimin içinde dokuz sekizlik ritim tutuyordu.

Alengir laflar ediyordu çilingir.

“Bak oğlum” diyordu. “Geniş kanatları boşlukta simsiyah açılan ve arkasında güneş doğmayan büyük kapıdan geçince başlayacak her şey.”

İyiydi ya işte. O büyük kapıya gelinceye kadarki kapıların önünde durup dinelmeye, kederlenmeye ne gerek vardı o zaman. Herkesle yürüyüp giderken olmaz gönül işlerine girip sırtımıza ağır tunç kapılar almıyalımdı haybeye.

Çilingir:

“Boş konuşuyorsun” dedi. “Yol senin, herkesle beraber yürümek ne demek? Hem hangi gönül işi ‘olmaz’ değildir ki? Sırtına aldığın kapının güzelliği ağırlığındadır, değil midir?”

“Zalataya zirke alır mısınız?” dedim çilingire... Az bi susundu. Hayat, kapı, yol, kıl tüy... Tüm bunlar ne kadar da sığ bir felsefenin dandikten taşlarıydı.

“Çilingir dediğin felsefeden bu kadar anlar, ukalalık etme sittir git soframdan” diyerek elindeki anahtar destesiyle kafama vurdu...

Sızmışım.

Düşümde nur yüzlü bir nine gördüm. Bu bizim Ufaklık'tı, ağlıyordu. Gözyaşlarıyla doldurduğu minik şişeler varmış. Birini devirip parmağına, ordan dudaklarıma sürdü. Nası oluyorsa dudaklarımdan ağıladım ben de...

Sabahleyin bir sürü kustum. Öyle ki, yediğim on fırın ekmeği birden çıkardım. İnsan boyu ısırgan otlarıyla dolu bir tarlada saatlerce anadan doğma koşmuştum sanki, her yanımda manyak gibi yanıp kavruluyordu. Zom çilingirler, pişman adamlar, rüyada ağlayan kızlar konuşuyordu kafamda. Önce hiçbirini dinlemedim, seslerini bastırırsın diye itfaiye

sirenleri mırıldandım, tılsımsız memba suları içip yangınların geçmesini bekledim. Ama sonra...

Giyinip evin karşısındaki eczaneye gittim. Önceden markasını ezberlediğim bir öksürük şurubunu satın aldım, geri döndüm... Evde, şurubu kutusundan çıkarıp kapağını dikkatle açtım. Metal kapağın altındaki yuvarlak beyaz parçayı bir saatçi tornavidasıyla sökerek masaya koydum. Üzerine mavi tükenmezle Ufaklığın ismini yazdıktan sonra parçayı tekrar metal kapağın içine ittirdim. Şurubun meyve likörüne benzer buruk, tuhaf bir kokusu vardı. Bir gün gerçekten öksürürsem bu nar rengi şuruptan almayı düşündüm. Sonra şurup şişesinin kapağını kapayıp kutusuna koydum.

Akşam üzeri, "ne güzel yağıyor" bir yağmurun eşliğinde gidip şurubu üreten ilaç fabrikasının önüne dikildim. Ufaklık bu fabrikada staj yapıyordu, ben manyaktım. Harbiden güzel yağmurdu, şehri gri bir bulamaca çevirenlerden değil, havanın ağırlığını alıp her şeyi birden yıkayanlardan. İyiydi, güzeldi, kaçıp saçak altına sığınanların arasına karıştığım dan fabrikanın önünde bir başıma dikkat çekmiyordum. Lakin saçaktan sekip yüzüme vuran iri damlalar benim akşamdan kalma alkollerini de yıkıyor, ayıldıkça, şurup şişesini fabrika avlusuna bırakıp kaçarak uzaklaşma arzusuyla doluyordum. Manyaktım evet ama bu kadar olduğumu ben de bilmiyordum. Burda, böyle elimde bir şişe şurupla ne işim vardı? O yağmurdan biraz daha yağsa ya da fabrika biraz geç dağılsa, taksiciler yağmurda ortalıktan kaybolmasa, az kalmıştı; ben oradan kayboluyordum...

Fabrika dağılırken yağmur hepten güzelleşti. Kapıdan koşturarak çıkıp servis otobüslerine binenler arasında O'nu gözden kaçırabilirdim. Ne biliyim, bir şemsiyenin arkasında önümden geçip gider kaybolabilirdi. Gördüm ama. İyi mi oldu bilmiyorum. Yaklaştım, ben manyaktım...

“Hanımefendi bakar mısınız?” dedim. Çok pis baktı. Hem kırgın, hem değil gibi. Ben olsam o dediklerimden sonra bana daha pis bakardım. “Yağmurun küçük elleri” yüzünde geziniyor...

“Bana yardımcı olabilir misiniz? Size bir şey sorucaktım.”

“Buyrun.”

“Eeö, bu fabrikada mı çalışıyorsunuz?”

“Evet, ben bir fabrika kızıyım.”

Gülüyo manyak. Az sonra daha çok gülecek.

“İkramiyeleri burdan mı alıyoruz?”

“Ne gibi?”

“Bana bir ürününüzün kapağında ikramiye çıktı da.”

Öksürük şurubunu kutusundan çıkarıp kapağını ona uzattım.

“Bakın kapağın altında yazıyor ikramiyem.”

Kapağı alıp içinde yazılı ismini yüksek sesle okudu... Ne güzel gülüyor...

“Gerçi biraz geciktim ama fabrika kapanmış mıdır, yarın filan alabilir miyim ikramiyemi?”

“Hemen alabilirsiniz bayım! Karşınızda duruyor...”

“O halde siz benim misiniz?”

“Siz istedikten sonra...”

Yanağımdan kirpikleriyle makas alıyor. Alsın... Öyle kalalım... Ölelim...

* * *

Şimdi... Hâl böyleyken, Yetkin’e bok yemek düşerdi. Ben, aynı zamanda hayat muhasebecisi olan Çilingir’le sofraya oturmuş hesabını yapmıştım. Fena halde başım ağrıyordu. Başkası olsa dört laf söyleyip “bayıltmak” için en küçük bir çaba harcamazdım. Kimseye hiçbir şeyi açıklama gibi zorunluluğum yoktu. Ama Yetkin’e kıyamadım, “bayıltılmayı” hakke diyordu.

“Ağzının kenarında be usta. Diyeceksin de lafı çeviriyorsun. Neredeyse ‘Horozun bir gözü toprağa, bir gözü çöplüğe bakıyor’ diyeceksin... Az kaldı, çıtır kovalayan, tuzu kuru toraman abilere benzeticen beni. Söylediklerinde bir hakikat payı yok değil. Evet, epey büyüdük, kocaman herifler olduk. Belki bu yüzden zaman zaman hafızamız yanıltıyor bizi. Demem o ki, bana dair unuttuğın mavi renkli şeyler var hoca.”

Mavi gözlerin sahibesini hatırladığını belirten bir cümle kurdu Yetkin...

“İyi ya işte... 19 yaşındaydım ben o zaman. Yani olmaz aşklara düştüğümüz yeni değil.”

“Biliyorum; ben de çok severdim O’nu. Haklısın, unutmuşum... O da olmaz aşklardandı”

Son söylediği laf “Ağzınla söylüyorsun lavuk” vurgusunu taşıyordu. Olsaydı olurdu işte. Öfkelendiğimi belli etmemeye çalışarak, hesapta sakın bir ses tonuyla:

“Yani sen şimdi diyorsun ki; “O zamanki yaşça büyük birine duyduğum bir ergenlik aşkıydı... Şimdiki ise yaşça küçük birine duyduğum...”

Cümlenin sonuna doğru neler söylediğim önemli değil. Ama daha ortasında bir yerlerde düştüğüm tuzağı anlamıştım. Tam da Yetkin’in söylememi istediği lafları sarf ediyordum.

Sonuçta eloğlunu bayıltmayı planlarken kendim oracıkta bayılıp kalacaktım. Cümlem bittiğinde:

“Bilmem ki, ben öyle bişey demedim. Bunları sen söylüyorsunuz” dedi.

Bu sıradan bir tartışma olsaydı olay yerini baygın terk eden ben olurdum hakkaten. Gelgelelim, bu mevzudaki tartışmaların galibi insanlık tarihi boyunca, hissettikleri nedeniyle “aklı beş karış havada olan” taraftır. Çünkü konu gereği tartışmanın en sağlam argümanı, böyle bir argümanın olmaya çağıdır. Çok sıkışırsanız Metin Milli adlı eski bir şarkıcının sanıldığından daha büyük bir derinliğe sahip “Seviyorum işte, var mı diyeceğin?” adlı eserini yüksek sesle icra edersiniz.

Ben bet sesli bir herif olduğumdan tartışmayı yıllar önce ellibir oynarken Yetkin’in sarf ettiği bir cümleyle kapatmayı düşündüm. Üniversiteye hazırlık yıllarında dershaneyi kırıp olay yerindeki kahveye ellibir oynamaya gitmiştik. Yetkin, kâğıtları açmaması gereken bir sırada açıp kendini çok kötü duruma soktuğu için, masadakilerin alaylı kahkahalarına şöyle bir cümleyle yanıt vermişti:

“Döt benim değil mi kardeşim! İstersem dinamit kor, patlatırım.”

Keşke böyle bir laf edip bitirseydim. Fakat ağızımdan püs-küren bir alay zehir zemberek lafla arkadaşlığımızı istemeden yürekle ciğer arası biyerden dinamitledim:

“İyi de bu aşkların oluru ne oğlum? Benden başka hangi yetkili kişi ve kuruluş buna ruhsat verebilir ki? Olur aşklara seninkisi gibi evlilik cüzdanı versinler, bana benzeyen salak adamlarla karıları da “cozz” diye görünür bir yerimizden damgalayın. Otellere filan giremeyelim biz, aile salonlarında oturmayalım, olurunu siz söyleyin, sadece onu yaşayalım.”

“Bak yine cambazlık yapıyorsun hoca...”

“Cambazlar da muteber adamlar değil tabii, çünkü tehlikesi var işin. Çünkü sen hayat korkağısın! 19 yaşında âşık olunmaz, yani olsa bile ciddi değildir. Kavak yeli hesabı... Otuzundan sonra da âşık olunmaz yani olsa bile ciddi değildir, gider dışarıda cevizini kırar, sonra unuttur yuvana geri dönersin. “Seli gider, kumu kalır” hesabı. Ne oğlum bunun yaşı? İnsanoğlu olarak ne vakit kıvama geliyoruz? Çul-luk avlama mevsimi mi ulan bu?”

“Amman diyorum avcı vurma beni. Yeter artık, kırma kafamda tüfeği.”

“Al da ağzına sık o tüfeği sen. Hıyara bak yaa. Durdu dinedi, akıllı uslu adam oldu da beni hayatın hakikatlerine davet ediyor. Hani büyüyünce “Deliler Duayeni” olucaktık lan biz? Böyle söndürüyorlar işte adamı. Avlanma mevsimi-

minde torbana en yakınında duran keklığı koyunca, durup düşünmeden benim gibi adamlara “şeysalak” deme hakkını elde ediveriyorsun. Var sen, yüzyıllık arkadaşını öyle bil. Ben 19 yaşımıdayken ve şimdi hayatı sırasına göre yaşıycam diye yırtınmadım. Yalnızca, taa derinlerime bakabilen bir çift mavi gözün ya da bana büyülü öyküler anlatabilen birilerinin peşinden gittim. Şimdi, bırak beni de şeysalaklar küçük kurultayına gideyim. “Milenyum Kukuları” diye bir bildiri sunucam...”

Üzölmüş müdür? Yok ama bu “Senin iyiliğın için” diye otomatiğē bağlamış insan modeli böyle şeylere asla alınmaz. Görevleri sandıkları şeyin içinde, iyiliğini istedikleri kişinin çaresiz öfkelerē kapılarak bağırıp çağırmasını derin bir suskunlukla dinlemek de vardır. Söylenenleri, sizi, sizin iyiliğınize davet ettikleri mekânın duvarlarına, masalarına “Nah şuraya yazıyorum, dediydi dersin” temennisiyle sesli ya da sessiz kaydedip o kutlu “Demiştım” anının gelmesini beklerler. Yok yok iyi oldu, güzel şarladım.

Oturduğumuz kafeden duvar gibi suratlarla kalktık. Cihangir’in ara sokaklarından Kabataş’a doğru, yürümekle erimek arası tuhaf bir halde ilerliyoruz. Kafenin klimatize ortamından sonra dışardaki sıcak, durumu iyiden iyiye boktanlaştırıyor. Yalnız, herif ciddi ciddi bozuldu galiba. Kaptır-mış, önden deve adımlarıyla lök lök gidiyo. Belki de vapura yetişecektir. Tabii, o eve gidiyor, ben niye peşine takıldım bilmiyorum... Biliyorum aslında. Ben öyle kimseye gönölümce sayıp dökemem. Bu hakketti ama. “Şeysalak” dedi bana yaa. Gerçi ciddi söylememiş olabilir. Hem ben de onun karısına “Torbana en yakında duran keklik” dedim. Aslında öyle söylemek istemiyordum, ağzımdan püskürdü. Hayır, gider kıza söyler bi de, tam olur o zaman... Aferim lan bana, bravo yani, hay aklıma tükürüyim. Naapalım ama yaa o başlattı; deme-

seydi öyle şeyler. Karşılığında ben az bile söyledim. Aynen cevap vermeliydim... “Peki sen” demeliydim, “sen ...”

Burnum kanıyor...

Kaç yıldır olmuyodu... Sıcaktan herhalde. Ya da sinirden oldu, kimselere kaldırıp atmadığım kafayı ruhsal olarak kendi suratıma attım.

Kaldırıma oturup kan dinsin diye kafamı gökyüzüne kaldırdım öylece duruyorum. Az uzaktan Yetkin’in sesi geldi. “Usta nooldu yaa, iyi misin” diye soruyor. Ben gökyüzüne bakarak “Yok bişey iyiyim” mi desem yoksa “Eben!” diye ters bi laf söyleyip tartışmamızı mı sürdürsem diye düşünüyorum. Fakat o da ne... Dibinde oturduğum apartmanın en üst katındaki pencereden dışarı sarkmış bir döt görüyorum... Bu da mı sıcaktan? Yok hayır orda... Hatta... Evet... Hatta... Hızla kaldırımdan fırlayıp Yetkin’i sokağın karşı tarafına doğru çekerken;

“Birisi üstümüze sıçmak üzere” dedim...

Aslında tam hedefte değildik ama ciddi ciddi apartmanın beşinci katından yola tuvaletini yapmakta olan biri vardı. Yolun karşısına geçip bir daha baktığımda pencere boştu. Tam kendimden kuşkuya düşmek üzereydim ki pencereden aşağı küfürler arasında birtakım ev eşyaları yağmaya başladı. Hırıltılı, çatlak bir erkek sesi:

kulağınızı, damarınızı, toynağınızı, cinsinizi, cibilliye-tinizi, vilayetinizi...” diye sayıp döküyor.

Önden birkaç ufak eşya düştü ardından elinde eski model bir televizyonla kahramanımızı gördük. Uzun zamandır

tıraş edilmemiş dağınık gri saçları, eksik dişleri nedeniyle çarpılmış, kukla gibi komik bir suratı vardı. Televizyon aşığı düşerken “Az sonra” diye bağırdı ya da bana öyle geldi, bilmiyorum.

Az sonra, televizyon sokağa düşüp büyük bir gürültüyle patladı. Hemen ardından:

“Dayı, sen naabıyon ööle yaa?” diye bir hoparlör sesi duyuldu.

Kenara çekilmiş bir ekip otosunun direksiyonunda oturan memur, mikrofonla mahallenin delisine hitap ediyordu. Esnaftan biri ekip otosunun yanına gidip:

“Rahatsız kendisi Memur Abi. Oğluna telefon ettik, gelir şimdi” dedi.

“Deli şahsın adı nedir?” diye sordu memur.

“Mustafa... Aslında kışın kimseye bi ziyanı yok da, yaz sıcağında coztutuyo işte bööle. İlacı var diyolar ama sigortanın doktoru yazmıyomuş. Oğlunun da durumu yok, özelden alsın. Maddi durumu kısıt bunların. Sıcaklar geçse düzelir esasen.”

“Mustafa... Küfürsüz konuş Mustafa.”

“Ambulans felan çağırmasak be amirim. Gelip alıyo götürüyo, bi sürü para bunlara. Veremiyolar. Bak diyorum sana sıcaklardan. “Patlıcan Sıcağı” demişler abi buna. Akıllı adam bile delirip yola düşüyo. Oğlu da gelir, biz sokarız şimdi onu içeri.”

Mustafa pencereden kayboldu. Apartmandan birileri içeri girip camın önünden aldılar da sakinleşti mi, yoksa evin içinde turlayarak fırlatılacak eşya mı arıyor? Gerilip gerilip de camdan atlar mı acaba? Bu koca şehrin apartman kuytu- larında böyle kaç tane görünmez deli yaşıyo ki? Neden, kim koymuş bu “Patlıcan Sıcakları” adını... Tam patlıcanla- rın olduğu zamana denk geliyo da ondan mı acaba? Ya ben? Patlıcan Zamanı mı vurdu böyle kafama, neden burnum kanıyo hâlâ?

Yetkin’le göz göze geldik. Deminki kırgın haller gitmiş yüzünden. Belli, bişeyler söyleyicek, öyle bakıyor. Söylesin gitsin hadi.

“Ne bakıyosun lan deli şahıs?” dedim mevzuya kolaylık olsun diye.

“Usta sen inanmıyosun ama ben hâlâ ‘Deliler Duaye- ni’yim, değişen bi şey yok. Bi kaç laf söyledik, yanlış anlaş- malar oldu. Ama zaman her şeyi gösterecek.”

Belli işte, o kutlu “Demiştım anı”nın gelmesini bekliyor arkadaş. Genzimden kanla sümük arası bişeyi temizleyip:

“İyi ya işte, göstereyim zaman” dedim. “Yalnız hemen bek- lememe lazım. Çünkü şu aralar ‘Patlıcan Zamanı’ hüküm sürüyor.”

Sonra vapura gitti o. Arkasından Mustafa pencereye fırla- yıp ortaya konuştu:

“Kolay mı ulan kolay mı... Toynağınızı ben sizin, kulağı- nızı, damarınızı, cinsinizi, cibilliyetinizi, astarınızı, vilayeti- nizi...”

Üç saat filan oldu herhalde sürekli konuşuyoruz. Aslında ben baştan bir iki zırvaladım sonra susup Ufaklık'ın gözlerine bakakaldım. O ağlıyor, konuşuyor, saçlarını kulağının arkasına atıyor, tırnaklarını yiyor; gözleriyle beni rehin almış saat başı içimden bir şeyler öldürüyor.

Son olarak;

“Senin aklın gidip gidiyor mu? Madem öyleydi, elinde bir öksürük şurubuyla gelip de niye dikildin kapıma? Keşke o zaman bitseydi” dedi.

Kendimi dünyanın en aşağılık herifi gibi hissediyorum. Ama söyleyecek bir şey yok... O'na;

“Aklım gidip gelmiyor, hep sende. Ama dün sabah hayat geldi kapıya, baban kılığına girmişti” diyemiyorum.

Çünkü her şey hepten sarpa sarar. Babasının bana;

“Kızımın yakasından düş alçak adam. Ne istiyorsan vereyim” filan dediğini düşünür.

Tam tersi, çok tatlıydı amca. Birikim sahibi, kültürlü bir insandı. En azından dört işlem biliyordu. Ben ise basit bir çıkartma işlemi bile yapamıyordum. Halbuki, Ufaklık'ın doğum tarihinden benimkini çıkarınca “hoş olmayan” bir sonuç elde ediyorduk ele güne karşı...

Amca çıkartmasını yaptıktan sonra birkaç da güzel laf etti Allah için.

“Gönül bu, aşk dediğine en çok ben inanırım” dedi.

Hali hazır durumda 87 şiiri varmış. Hissi bir adammış, esasen Ufaklık da ona çekmiş zaten. Hatta bi ara boş bulunup;

“Aşk, şu boktan hayata karşı koyabilmenin en sağlam yolu. Geriye kalan her türlü muhalefet, iktidara sırnaşmış artık” filan bile dedi... Sonra ekledi:

“Aktüel’de okudum, en baba aşk 2 yıl sürüyormuş.”

O rakamı nerden bulmuşlar, sormadım amcaya. Ben şu sıralar işsiz bir mühendistim, işsizlikten matematiği de unutmuş, olmadık bir aşka tutunup hayata karşı koymaya çalışıyordum. Dört işlemi bilenimiz amcaydı.

Haa bir de finale yakın, omzuma vurup “Güzel adammışsın” dedi amca. Böyle şeyler demeseydi keşke. Bir iki ters laf etseydi de Yetkin’e yaptığım gibi ruhen girişseydim kendisine. Son kez bir çıkartma işlemi daha yaptı, güzel Ufaklık’ın “güzel adam” babası. Bu kez üste kendi yaşını alta benimkini yazdı. Sonuç yine dikkate değermişti. O saçları değirmende ağartmamıştı amca... Şimdi iyiydi hoştu ama “Her şey geçer, hayat kalırdı”

Amca gitti, ben kaldım. Söylenenleri topladım. Yetkin’in-kileri, Amca’nın-kileri, kendi kendime yaptığım keder ayinlerinde çilingirin bana söylediklerini, ataların sözlerini, öykücülerin yazdıklarını, bildiğim kutsal metinleri... Cümlesini alt alta koyup topladım. Sonra tüm bunlardan kendimi çıkarttım. Evet, doğrusu hayattan bir çıkabiliyordu. Gel gelelim iki çıkartmak zor işti. Çünkü, aslına bakılırsa iki, mutlak değer olarak hayattan büyüktü.

Bir ara çilingiri çağırdım, içler dışlar çarpımı yaptık. Çilingirin sofrasında yine içim dışıma çıktı.

“Evet doğrudur” dedi Çilingir. “İki oldun mu hayattan büyük olursun. O yüzden hayat ikiyi hiç sevmez. Üç’e acayip saygılıdır bak. Aşk üçgeni olursun ya da çekirdek aile. O zaman için birinden tutup seni istediği şekle sokar. Dört, beş dediğini biliyorsun zaten, çokluk bokluk hesabı.”

Peki, hayat iki dışında her şeyden büyüktü. Ama bakalım Ufaklık’la ben iki eder miydik?

Esrarengiz bir tınıyla güldü Çilingir. Tüm kapıların sırrını bilen yüz ifadesini takınıp masadaki kırmızı şarap kadehine dört karakterli bir ‘password’ söyledi. ‘Access granded’ dedi ve kayboldu şarabın kırmızısı. Kadeh, yine o esrarengiz tınıyla kendi kendine çınladı. Ardından, Ufaklık’ın yüzü belirdi. Öyküsünü anlattı. Sonunda yine:

“Öyle bir su olsa gözümü kırpmaz, kana kana içerdim ben” dedi.

Devamını da söyleyecekti, lakin hayatın casusu olduğundan kuşkulandığım aslen Niğdeli bir garson gelip kadehi yine kırmızı şarapla doldurdu.

“Gördün işte” dedi Çilingir. “Daha ne söylesin senin Ufaklık? Bu durumda güzel bir iki edersiniz siz... Olmadı, yanınızda sahte bir altıyla dolaşırsınız. O zaman hayat sizi altmış ikiden tavşan sanıp bulaşmaz. Zira hayatın korkak tavşanlarla değil, birbiri için her şeyi göze alabilecek iki insanla problemi vardır. Öyle değil midir?”

Kalkıp gitti Çilingir. Doğruydu, baba laflar ediyordu ama sağlama yapıldığında Çilingir hayattan tek başına çıkmıştı. İki değildi ki O... Kederli bir, “bir”di... Tek başına dolaşırken, onu bunu kurduğu sofraya davet ediyor, hayat hakkın-

da iri laflar sarf ediyordu... Neydi ki yani, o kadarını herkes becerirdi, hayattan bir çıkartmaktan basit ne olabilirdi?

“Doğru tabii abi” dedi aslen Niğdeli garson. Ardından ekledi: “Ondörtmilyonbeşyüzbin” İyice kelle olduğum gözünden kaçmamış, hesaba fazladan bir yoğurtlu patlıcan ekleyip geçirmeyi ihmal etmemişti... Üstelik söylediği hesapta bir tane bile iki rakamı yoktu.

Neyse uzatmayalım...

“Tamam anladım ben seni, artık uzamasın” dedi Ufaklık.

Yıllar önce birinin bana söylediği repliği tekrarladım, sıranın ne çabuk bana geldiğine hayretler ederek:

“Doğru, uzamasın artık. Gençsin, unutursun.”

Büyüklerin dünyasına pek güzel karışmıştım işte. Masumiyetime Ufaklık’la beraber bir “ölüm iyiliği” gelmiş en çocuk halimle hayata posta koymaya çalışmıştım ama taklaya gelip büyükler dünyasının boktan hesaplar yaptığı “muhasebe” servisine düşmüştüm. Orada aralıksız olarak; kalori, raiting, oyların partilere göre dağılımı, taban puanı, tavan fiyatı, bonus, kontör sayısı vb. hesaplanıyordu. “Davul Denkliği Hesabı”nda yanlış yaparsan hayat sana verdiği kontörleri, bonusları er geç geri alırdı.

Arnavutköy’den son PTT Evleri otobüsüne bindik. O’nun akbili ‘vi-iiyk’ diye öğrenci olduğuna dair bir ses çıkardı. Benimkisi ‘biip’ dedi uzunca. Birbirimize dair en son çıkan ses, bu oldu.

* * *

Hepsi birden olmazdı.

Hayatta birden fazla durumda bulunamazdın. Bir kereliğine bile öyle, bonus, kontör, davul denkliği hesaplarına daldın mı hayat gerisini isterdi. Çemberler, “Trigonometrik Hesap” mevzuuna girerdi. İsmi korkutucuydu ama hesap açıktı:

“Ya içinde, ya dışındasındır çemberin; kendin içindeyken kafan dışındaysa...”

Madem ben çemberin içinden biyerden Ufaklık’a “artık uzamasın” demiştim. Öyleyse çemberin dışında aklım kalmasındı...

Çember içre varlıkların en yamyamı olacak, çember dışındaki hainlerin üstüne araba sürececek, camlarını taşıyacak, çemberin içindekilere ise kuyruklarda dirsek atacacak, karşılıksız çekler verecek, cami önünden ayakkabılarını yürütecek; kapılarını çalıp sahte çelik tencereler satacaktım. En fazla bonusu ben toplayacak, kontörlerimi yastık altında saklayacak; takıyye, global, aktivite ne varsa her türlü maskelenmiş adiliği yapıp hayattan takdirname alıcaktım...

Çember esnafının arzusunu yerine getirip bir dengimle çiftleşince, çay bahçesinde “Aileye mahsus yerlerde” oturabilecek, karım çift kaşarlı tost yerken yan taraftaki kızları kesecek, yakalanırsam kızlara “oronsbu bunnar” erkeklere “inbe bunlar, alayı it” deme hakkına sahip olacaktım.

Geceleri, asayiş aramalarında arabamı durdurmayacaklardı... “İçinde dengi dengine bir aile var” diye kimse kuşku lanmayacaktı. Oysa, ben arabamın bagajında kendi cesedimi taşıyor olacaktım.

Hiçbirisi olmadı tabii. Yediyüz gün aralıksız uyur mu insan? Uyudum ben.

Arada şarkılar dinledim, iş aradım... Ufaklık'ın yerine yaşama denk arkadaşlarım oldu. Gözlerimden Ufaklık'ın bıraktığı boşluğun epey büyük olduğunu okuyup sessizce gittiler...

Hayatı ve insanı açıklamaya çalışan kitaplar okudum:

“Tikelden tümele alteregoların kösnül ve/veya spesifik olmayan güdülenimleri; birey edimlerinin toplamından şekillenen...” filan diyenleri tahsil etmeyi ruhum kaldırmadı. (*Frustratoin and Agression*)

Freud'la bilinçaltıma sofraya kursak (*table*) ben abiye direkman içimi döksem, belki anlardım. Araya böyle dingil çeviriler girince ruhum, hayata “Yoğurt (*Yoghurt*) mu dedin?” demekten kendini alamıyordu.

Hem hayatı açıklayıp hem de aşkı ve sevgiyi öğreten “Komple mutlu insan setleri” okudum sonra:

“30 yaşlarında, beyaz hastam Riçirt, Viskonsin'deki muayenehaneme geldiğinde mutsuzdu... ‘Kendimi öküz gibi hissediyorum, Bayan Marta’ dedi. Yerli yersiz ağlama krizine tutuluyor, düşlerinde karısı Vilma ve süpervayzırı Tomas'ı beysbol sopasıyla yaraladığına ilişkin sahneler görüyordu. Kendisine hemen dört kitaplık ‘Sevgiye Yöneliş’ setimi tavsiye ettim. Ayrıca ‘Yaşamsever Birey’ formlarını, yazdıklarını yüksek sesle tekrarlayarak doldurmasını söyledim. Yeri gelmişken beraber bir alıştırmaya yapalım:

Ben..... hayatı seviyorum.

Ben..... kendimi hiç..... bulmuyorum.

Buradaki boşluklara adınızı yazınız ve yazarken yüksek sesle tekrar ediniz.

Örnekteki gibi:

Ben Riçirt hayatı seviyorum.

Ben Riçirt kendimi hiç ököz bulmuyorum.

Bu alıştırmayı günde yediyüz kez yazıp, ayna karşısında yüksek sesle söyleyerek ve kasetten dinleyerek tekrar ediniz.

Ancak, şunu söylemeliyim ki hastam Riçirt tedaviye başlan-
gıçta hiç de olumlu yaklaşmadı. Elindeki kör değneğiyle bana
vurmaya çalışırken ‘Benimle dalga mı geçiyorsun lanet olası
kadın! Ben bir görmezim. O formları nasıl doldurayım?’ diye
bağırды. O anda aklıma dört kitaplık ‘Sevgi Seti’ni kör alfabe-
siyle piyasaya sürmek fikri geldi. Riçirt’den bu konuda yardım
istedim. Birlikte işe koyulduk. Kaliforniya’daki ‘Görmezler
Federasyonu’nun da yardımıyla kitaplarım dörtyüzbin adet
sattı. Riçirt payına düşen parayla Kolerado’da bir çiftlik ala-
rak karsı Vilma ile yeni bir hayata başladı... Sevgi gücünü
göstermişti.”

“Sevginin Gücü”nden midir nedir? Kitap bittiğinde ken-
dimi aralıksız olarak şu cümleleri tekrarlarken yakaladım:

“Ben kendimi hiç keriz bulmuyorum. Ayağıma üşenme-
yip tee Viskonsin’e giderek bu kadını bulmak ve odunla ko-
valamak istiyorum.”

Uyku...

Yediyüz günün sonunda uyanmaya karar verdim. “En ba-
ba aşk şu kadar sürer” konulu hesaplara göre benimkinin
de en azından şiddetini yitirmiş olması gerekiyordu.

Bu keder uykusuna yatarken, nisan sabahlarında, orman kuytularında hiçbir cep telefonu tarafından taklit edilemeyen kuşlar tarafından filan uyandırılmayı planlıyordum.

Oysa, rüzgarın unuttuğu delice sıcak bir ağustos öğleninde, patlıcanların en mor zamanında, yüzüme çarpan bir limon kokusuyla uyandım. Derin bir edebi benzetme olsun diye değil, limon kokusu bilfiil yüzüme çarptı. Gözlerim yarı kapalı, yüzümün acıyan yerini yokladım, ortalıkta limonun kokusundan başka bir şey yoktu. Az sonra yatağımın ayak ucunda dünyanın en sevimli cücesi belirdi. Elindeki küçük boruyla yüzüme doğru bir limon kabuğu daha üfle-yip kayboldu. Fazla seri olmayan hareketlerle yastığıma düşen limon kabuğunu alıp ağızıma koydum ve atışa hazır bir durumda cücenin yeniden belirmesini beklemeye başladım.

Birazdan gülüşerek cephanelerimizi karşılıklı tükürdük. Sonra, dünyanın en sevimli cücesi, biricik yeğenim Emre, bulunduğu yerden fırlayıp uçarak yatağıma atladı ve dayı yeğen güreşe tutuştuk.

Güreşin sonunda geyiğe başladık. Dokuz yaşındaki bir delikanlıyla geyik çevirmek öz babalarının bile kolayca be-cerebileceği bir şey değil artık. Pokemonlar, Digimonlar, Hobbitler, Elfler vb. bir alay yaratığa ilişkin bilgi sahibi olmak zorundasınız.

O bana; Bulbasaur, Ivysaur, Venusaur, charmander, Char-melon, Charizard, Squirtle diye sürüp giden yüz elli kadar Pokemon türünden söz edip özelliklerini anlattı... Ben ise henüz uyanmış entel bir geyik olarak, Mitoloji'ye dalıp Uy-ku Tanrısı Hypnos, onun kardeşi Ölüm; Thanos ve Rüyalar Tanrısı Morpheus'dan söz açtım. Bunların Yunan Poke-mon'u olduklarını, kuruyemişçilerde satılan kayısı pestilleri içinden tanıtım kartlarının çıktığını, çerezlerden çıkan Po-kemon ve Digimon 'taso'larından çok daha güzel oldukları-nı ileri sürdüm. Az daha uğraşsam, eniştemgile Digimon,

Pokemon ve Harry Potter harcamalarına ek olarak kayısı pestili masrafı açabilirdim, hoş olmazdı. Şimdiye dek kıymetli yeğenime, tükenmezle limon kabuğu üfürmek, kâğıttan patlangaç ve gemi yapmak gibi masrafsız oyunlar öğrettiğim için ablam ve eniştemin takdirlerini kazanmıştım.

Az sonra Uyku Tanrısı Hypnos gelip dünyanın en sevimli cücesini kucakladı. Rüyasında bilemediğim bir Pokemon cinsine gülerken O'nu ne çok sevdiğimi düşündüm. Vampir dayısının yatağında daldığı öğle uykusundan kalkınca ona çam kozalağından topaç, iplik makarasından araba, kibrit kutusundan telefon yapmayı planladım.

Kendi dayım geldi sonra aklıma. O da bana kâğıttan kurbağalar, uçlarına alüminyum kapladığı kibrit çöplerinden küçük havai fişekler, teneke ilaç tüplerinden pervaneler yapar, terastaki güvercin evinin başında kuşlarla ilgili tuhaf öyküler anlatırdı...

Angut, Çiçi, Karagöz, Cübbeli, Zeytuni, Mevrendi, Yapşan, Yandıdöndü, Yakerim, Hakkuran, Alamardin, Muskalı Çakal, Hume, Miski...

Dayım yüzünden, Emre'nin ezberden saydığı Pokemonlar kadar güvercin çeşidi bilirdim ben. Kimini gökyüzündeki zarafeti, attığı taklalar, tuhaf renkleri yüzünden aklımda tutuyor, kiminin de tür adlarını komik bulduğum için ezberliyordum. Gelgelelim, dayımın ayaklarına taktığı ufak çingiraklar ya da boyunlarına iliştiirdiği "Güvercin gerdanlıkları"yla hepten doğaüstü bir hal alan bazı güvercinlere herhangi bir kuş muamelesi yapmaktan çekiniyor, hata ufaktan korkuyordum.

"Güvercin mübarek hayvandır" diyordu dayım.

"Kâbenin üstünde göremezsın mesela. Kâbe'ye saygısından ne konar, ne üzerinden uçar."

“Niye?”

“Niyesi var mı ulan, saygı dedik işte, anla sen!”

Güvercinler dedemin motosikletine saygısızlık ediyor, dayım kaportanın boyası bozulmasın diye kuru güvercin kakalarını şirkeli suyla ıslatıp yumuşatmaya bırakıyor, on dakika sonra nemli bezle silerken bana mübarek hayvana dair efsaneler anlatıyordu: Nuh Tufanı'nda yararlılık gösterenler, sultanlara ulaklık edenler...

Ara sıra dayımın bütün bu hikâyeleri kafadan attığını düşünüyordum. Bir gün dedemin motosikletini görünmez hale sokan kuşlara tüfek doğrultmasından korktuğu için onlara mukaddes bir kimlik kazandırmak arzusunda olabilirdi.

“Zevrak ile Ebru” diye bir güvercin hikâyesi vardı, o güzeldi ama. Dayım onu anlatırken gökyüzünde güvercinlerin takla attığı yerlere dalar, kederli kederli Yeni Harman Sigarası içerdi.

Zevrak; yemine yörük, (yuvasına alışmış), paçalı, taklacı, eşbah (dişisine çok bağlı, durmadan öten) bir kuş imiş. Ebru ise; kuyruğu elifli, gök mavi renginde, güzeller güzeli bir dişi güvercin. Ama işte, kümes sahibi değişik yavru alıcam diye ayırmış bu çifti. Her birinin yanına başka güvercinler koyup küçük kafeslere kapatmış. İlkten hem Zevrak hem Ebru yeni eşlerine asla sokulmamışlar. Zevrak iyice yemeden içmeden kesilmiş, yeni dişisi buna sokuldukça, Ebru'sunun aşkını aklından çıkaramayıp kafesin uzak köşelerine kaçmış. Ama kuşları de olsa, hayat hayat işte... Bir süre sonra Ebru yeni erkeğiyle halvet olmuş. Kümes sahibi: “Yakındır, Zevrak da alışır” diye çokook beklemiş. Zevrak, Ebru'yu bir türlü unutamadan ölüp gitmiş.

Dayım, Halit Ziya'ya ait olduğunu sonradan öğrendiğim bu öyküyü;

“Kümes sahibi de ğötüne kına yakmış” diye bitirip beni güldürürdü.

Ben kıkırdadıkça bu hüzünlü öyküyle kabuklarını kaldırdığı gönül yarasını unutup benimle beraber gülmeye başlardı.

Böyleyken böyleydi yani... Niyeyse... Niye aklıma geldiye. Aslında demin Emre'ye “Yunan Pokemon”u anlatırken, tanrıların tılsımlı suyu Ambrosia da geldi aklıma. Ama usta bir zihinsel manevrayla düşünce akışımı engelleyip önünü kayısı pestili ve çam kozalağından topaç gibi mevzularla tıkadım. Ordan da güvercine atladydık ne güzel. Fakat taklacı çıktı inek güvercin, belleğimin en ücra yerlerine doğru süzülüp gagasıyla olmadık anı öbeklerini dürttü. Uyuyup büyüdüm sanıyordum, takla atıp yedi yüz gün öncesine düştüm.

Yalanmış demek ki, öyle iki yıl, yediyüz gün filan kâr etmiyormuş. Ya da bünyeye göre değişıyo kim bilir?

Bünyem benim, salak bünyem.

Kıpırdayamıyorum... Oysa canım kalkıp bir sigara yakmak, demli çay içmek, radyoyu açmak, camdan bakmak, hüzünlü güvercin hikâyelerinden kurtulmak istiyor. Ama hareket edersem bir koala gibi bana sarılıp uyumakta olan dünyanın en sevimli cücesini uyandırıcım.

Sessiz bir “of” çektim. Fakat böyle olmaz. Beş dakika daha geçerse yediyüz gün boyunca kendime yaptığım ayar boşa gidecek. Zira beynime tuhaf anı saldırıları oluyor. Tam Emre'yi ıstırarak uyandırmaya karar vermiştim ki, odaya dalan annem beni bu vicdani yükümlülükten kurtardı.

Yeğenim, kapının sesine uyandı. Ben “koala kolu” esaretinden kurtulup bir süre de anaç filin sevgi gösterilerine karşılık verdim. Kafamda milyon türlü karışıklık, kendimi odadan atmaya çalışırken beni bırakmış yeğenimi mıncırmakta olan annemin sesi peşimden geliyordu:

“Bana bak, bu büyüdükçe hepten sana benziyo haa! Hani tamam, ‘oğlan dayıya kız halaya çeker’ derler de... Bu başka bişey, kaşı gözü, gülmesi felan. Burnundan düşmüş, modelin lan bu senin... Bi de huysuz, bi de haşarı...”

IV

*Siz yok mu, sizin her yeriniz şaşırıp kalmaya istekli.
Bir bakın, uyanıp kalkınca çocuk olmalarım var benim...”*

EDIP CANSEVER

Beynimin içinde bir cin açıkoturumu var. Gerçi birkaç gündür sürüyor ama şu an en heyecanlı yerinde. Karşılıklı oturmuş, cinler birbirlerine ellerinde tuttukları belgeleri sallıyorlar.

“Saçmalık efendim” diyor Şom Cin. “Olacak şey belli. Şu anda elimde yedyüz tane takvim yaprağı tutuyorum. Buyrun işte hepsi burada, arzu eden sayabilir. Şimdi soruyorum bu ne demektir? Ben söylüyeyim; tam onaltıbinsekizyüz saat demektir. Bu süre zarfında değişmeden kalabilecek bir şey söyleyiniz.”

Saf Cin, adımı söyleyerek Şom Cin’in konuşmasını bölüyor. Şom Cin sinirli;

“Söz sırası size geldiğinde istediğiniz kadar konuşursunuz” diyor Saf Cin’e.

“Şimdi, kesmeyin reca ederim. Ben sizi dinledim. Hem adı geçen şahıs değişmese ne olur efendim? Şu yedyüz yaprak evrenden koptu. Demem o ki; karşısındakiler değişmiş bulunuyor.”

Tribünlerden bir alkış koparken Şom Cin elindeki belgeleri karıştırıyor. Sararmış, çok eski bir kitapta işaretlediği sayfaları açıp havaya kaldırıyor.

“Burada yazıyor, buyrunuz... *Bir Yazın Tarihi* adlı kitabın yüz beş ila yüz on birinci sayfaları. Burada... Bi dinleyin, kesmeyin sözümü... Burada... Zevrak ile Ebru adlı iki güvercinden...”

Şom Cin'in sözleri yükselen uğultuyla bölünüyor, kafasının içinde her kafadan bir ses çıkıyor.

“Şimdi konumuzun ne alakası var kardeşim, güvercinle yok efendim, ispinozla... Kuş pazarı mı burası?”

“Burada yazılı olan hikâye hayatın bir hakikatine değiyor, o bakımdan.”

“Af buyrun ama söylemek zorundayım. Ancak sizin gibi şom ağızlı ve kuş beyinli bir zihniyet...”

“Şahsıma hakaret oluyor... Sensin... Sensiniz kuşbeyinli.”

“Kardeşim sen kuşbeyinli olmasan, kuşların başından geçen hikâyelerle hayatı açıklamaya çalışır mısın hiç?”

“Şerefsiz!”

“Şom Şeytanı!”

“Sen ne dersen de kardeşim! Arkadaş yıllar sonra gelip bugün bu ilaç fabrikasının önüne dikilerek...”

“Pek de iyi etmiştir. Aşkta gurur olmaz bi kere... Hem ne göreceği varsa görüp yaşasın içinde bir kuşku kalmasın.”

“Hiç de bile! Diyorum işte, arkadaş onca zaman sonra ilaç fabrikasının önüne dikilerek zevraklara gelmiştir... Ben ‘zevrak’ dedim, artık sen onu anla!”

“Düzeysiz!”

Evet... Ben manyağım. Yaptım bunu, gelip ilaç fabrikasının önüne dikildim. Tam da önü sayılmaz aslında, yolun karşısında duruyorum. Orada, tam kapının önünde ise çocukluğum dikiliyor.

Çok ani oldu. Birden derdime bir ilaç fabrikası kapısının derman olacağına karar verdim. Sapıkça bir sessiz telefonla O'nun hâlâ orda çalıştığını öğrendim. Şimdi, ben ve çocukluğum burdayız...

Gözüm kapıda, kaldırımda volta atıyorum. Sıcaktan şekiller şemaller eriyor, dumansız alevler, erimiş asfalt kokuları peşim sıra dolanıyor. Arada bir beynimde süren Cira açikoturumuna canlı bağlanıyorum. Bağlantı kesildiğinde üzerimde yıldırımlar geziniyor; güvercin dönüşleri, nar rengi şurup lekeleri, uzak gülüşler, serçeparmağı dokunuşları, kirpik sevişmeleri... Yediyüz günlük uykumda firar etmiş ne varsa bir bir gelip kaldırımlara, fabrikanın damına, cam önlerine, telefon tellerine tünüyor.

Göz göre göre zevraklara mı geldim gerçekten, nereye giderim sonra, hiçbir şey bilmiyorum.

İşte şimdi...

Kalabalık dağılıyor. Ben kaldırımdan doğru yüzleri seçemiyorum ama çocukluğum bin türlü geçmiş mutluluk res-

mine baktı, O'nun yüzünü ezbere biliyor. Açık oturum sona ermiş, cinler hep bir ağızdan muamma şarkılar mırıldanıyor, uzaklarda deniz kenarında bir çilingir, usulca bildik sofrasını kuruyor.

Kapının önünde çocukluğumla karşı karşıyalar. Şimdi, ikisinin de yüzlerini seçebiliyorum. Çocukluğum, konuşmaya başlıyor. Laflarını teklemeyen söyleyebilecek mi acaba? Ama niye söyleyemesin ki? Yüzelli çeşit Pokemon'u ezbere sayan çocuk, dört tane lafı hayda hayda aklında tutar:

“Selam... Umarım, bu halimle beni tanımışsındır... Çok da değişmedim aslında...”

Evet, burayı az önce söyledi. Hadi oğlum, devam et, tekleme.

“Aslında bunca zaman sonra sana gelmem ne kadar doğru bilmiyorum... Eeeöö”

Unuttu öküz! Yapma be güzelim. Anlamsızca gökyüzüne bakıyor. Neyse, dönüp bana bakmasından iyidir.

“Eee... Fakat başımdan tuhaf bir seri olay geçti. Senden başka kime anlatsam inanmaz. Hani senin şu su vardı. Adı, eee...”

Söylemiştim, suyun adında hep takılıyorsun, avucuna yazalım demiştim... Sıpa...

“Tanrıların suyu var ya, içince gençleştiriyo hani. İşte o sudan, bi arkadaş vasıtasıyla iki bidon kadar geçti elime.”

Saçma... Cebinden sigara çıkardı, yakıyo... Böyle bişey konuşmadık biz. Bunu kendi eklemiş. Çakmağımı çalmış. Sıpa... Ablamın kulağına giderse ikimizi de öldürür...

“Her neyse... Senin sudan biraz fazla kaçırdım. Şu anda onbir yaşında filan gözüküyorum. Çok mu geç bilmem. Ama ben seni; çocukken ya da büyümüşken; her zaman evet her zaman, çook ama çook...”

Duman yuttu, yıkılarak öksürüyo dünyanın en sevimli cücesi. Ufaklık, eğilip Emre'ye sarıldı. Cinler yaylı sazlara geçti, cümle güvercinler süzülüp taklaya çıktı, deniz kenarındaki çilingir sofrasına bir tabak daha koydu...

O dakika, bembeyaz, temiz nefesli bir kar serinliği yürüdü yollara, acı tatlı tüm patlıcanları kırağı çaldı, ücra sarayların camları o tuhaf serinlikle buğulandı. Uzaqlarda bir “deli şahıs” penceresindeki buğuya kendince güvercin çizdi parmağıyla. Sokak dolusu anne buldu bütün sokak çocukları, kedileri içeri aldı kasaplar, çadır kurup bonus ve kontör dağıttı belediyeler... Reha Muhtar'ın gözleri gerçekten doldu, Nilüfer'in içli bir aşk şarkısına, harbi şiir yazdı başbakanlar, resim yaptı henüz emekli olmamış generaller ve kartopu oynadı keskin nişancılar.

Hayat şaşırđı, boş bulundu...

Bir dakikanızı istirham edeceğim, kıymetli abilerim, ablalarım.

Şu elinizde tutmuş olduğunuz kitap; Sıdika 2003, Olası Lakırdılıkurdular, Sıkılhan'la Diyalog Çabaları adlı başlıklar altında tam elliiki tane öykü içeriyor.

Düzeyle ilişki yaşamak isteyenler, kredi kartı mağdurları, noter tasdikli TV güzelleri, otoyol fahişeleri, sahte şeyhler, iş arayan tetikçiler, dizi ağaları, çocuklarıyla diyalog kurduklarını sanan anne babalar, hırslı ofis insanları, digital musallatlar, internet bağımlıları, kontör ve bonus manyakları, deprem unutkanları, savaş çığırtkanları... Velhasıl türlü çeşitli insan öyküleri, fazla kasmayan, araklanabilir kısa cümleler ve gözü yormayan harflerle anlatılıyor.

Sadece bunları alıp gitmiyorsunuz. Yanında "Ağlama Dolabı" adlı üç öykülük hisli bir set daha veriyoruz. Kapğındaki miki resimlerine aldanıp da "Bu kitap kadın ruhuna hitap etmiyodur, içinde aşk felan yoktur" demeyiniz. Haşarı okurlarının tükenmez kalemle bıyık yapmasından endişelendiğı için bilbordlara resmini koydurtmayan fakat aslında yakışıklı bir insan olan yazarın hisli ve derin cümleleri de bulunuyor.

Deneyiniz, memnun kalacaksınız.

İLETİŞİM 889
ÇAĞDAŞ TÜRKÇE
EDEBİYAT 122

ISBN 975-05-0133-0

9 789750 501333